CQN^
ETI8
N

COLECŢIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

SELECŢIA TITLURILOR CRIME / THRILLER / MYSTERY:
Virginia Lupulesc

Liza Marklund

Mlaştina Rece

Traducere din limba suedeză de Alin-Daniel Dragomir

A

TRei

NOAPTEA DINTRE 14 SI 15 AUGUST 1990

Zgomotul insectelor a fost cel care a ghidat echipa de salvare, un zumzet în surdină al miilor de muşte însetate de sânge. Plasa de protecţie împotriva insectelor care acoperea pătuţul bebeluşului fusese smulsă de vânt. Păturica în care fusese înfăşurată fetita alunecase afară, iar soseta din piciorul drept îi căzuse. Ţânţarii, tăunii şi musculiţele de baltă sesizaseră oportunitatea oferită de bebeluş si declanşaseră un atac coordonat şi necruţător. Chipul micuţei era atât de umflat, încât abia mai putea fi recunoscut, acoperit de răni şi vânăt, cu ochii închişi. Ambele mâini şi piciorul dezgolit erau groase ca nişte bâte. Furnicile intrau şi ieşeau din guriţa ei. De multă vreme încetase să mai ţipe.

O crezuseră moartă, orice altă posibilitate părea iraţională, însă când poliţistul canin Pettersson o luă în braţe, micuţa scoase un sunet asemănător unui scâncet.

Era un miracol.

O ambulanţă o duse la spitalul din Stentrăsk, cu girofarul pornit. După o examinare rapidă de către medicul de gardă de la Urgenţe, situaţia se amelioră considerabil. Fetita era deshidratată si cu hipotermie severă, starea ei era critică, dar nu era în pericol de moarte. Fu curăţată de insecte, învelită în pături pentru a se încălzi, i se puse o perfuzie, i se pregăti un biberon pentru hidratare şi o doză mai mică de cortizon pentru înţepături şi mâncărimi.

Exista un oarecare risc de sechele permanente, însă nu era considerat iminent, cel

puţin nu în urma evaluării din momentul acela. Se putea alege probabil cu câteva cicatrici în urma celor mai serioase înţepături de insecte. însă copiii de patru luni nu îsi amintesc astfel de traume. Aceasta era perspectiva dominantă la începutul anilor 1990 şi,

îm mare măsură, ramâne aceeaşi ş1 m prezent.

In acea noapte, luna stralucea, stelele se distingeau clar, în timp ce o ceaţă uşoară plutea deasupra mlaştinii. Umbrele erau accentuate şi albastre.

La ora 3 dimineaţa, primele semne ale zorilor înnoraţi începură să se arate. Chiar dacă soarele nu avea să se ridice deasupra orizontului decât peste aproximativ o oră, luminile ledurilor s-au ivit pentru a estompa contrastele. Acest lucru ajuta, desigur, la căutarea mamei copilei, Helena Stormberg, în vârstă de 27 de ani. După găsirea copilului, eforturile s-au concentrat asupra părţii de nord-vest a zonei mlăstinoase.

Fetiţa fusese aşezată într-un portbebe BabyBjorn de culoare verde-deschis, un fel de pătuţ portabil din material textil, cu mâner, foarte popular la începutul anilor 1990. Lângă ea era un coş împletit din răchită, pe jumătate plin cu mure arctice.

Câinele poliţist Charlie, unul dintre cei mai inteligenţi câini din regiune, a identificat imediat urmele femeii în apropierea coşului cu mure arctice. Acestea conturau cercuri si formau arcuri peste tufe şi în jurul tufişurilor, sugerând că ea mersese o bună bucată de vreme culegând fructe de pădure. În cele din urmă, a găsit o urmă ce se deosebea de celelalte. Care se îndrepta direct spre mlaştină. Poliţistul canin, un inspector de poliţie din Pitholm pe nume Pettersson, îl urma cu greu. Mai-mai să se răstoarne de patru sau de cinci ori, înainte să se oprească Charlie în cele

din urmă la marginea turbăriei. Acolo, la câteva sute de metri distanţă de coşul de mure arctice şi de bebeluş, urmele s-au oprit.

Câţiva croitori pluteau pe suprafaţa lucioasă a mlaştinilor care înconjurau locul. In rest, nu existau semne de viaţă, fie om sau animal. Contururile pinilor pitici sub cerul nopţii se reflectau în apa gri-maronie a mlaştinii, calmă şi neîntreruptă.

Pe Helena Stormberg părea că o înghiţise pământul, la propriu.

Echipa de salvare îşi dădu seama de lucrul acesta în acelaşi timp cu răsăritul soarelui deasupra munţilor din nord-est. Toţi membrii echipei cunoşteau folclorul local, legendele despre oamenii care se rătăceau si erau inghititi de adâncurile fără fund ale mlastinii. Că umblau precum ceaţa prin noapte, lăsându-şi jalea să se audă printre stânci şi vârfurile pinilor. Astfel de gânduri bântuiau minţile căutătorilor. Totul în jur tăcu pentru câteva clipe, ca şi cum păsările, vântul şi broaştele de mlaştină şi-ar fi ţinut respiraţia simultan.

Apoi, întreaga lume se coloră într-un galben strălucitor si simfonia naturii se făcu auzită: o furtună apăru parcă din neant, frunzele plopilor începură să răsune, gazele mlaştinii să bolborosească, iar pitulicile fluierătoare să se bucure de lumina diminetii.

Căutările au continuat frenetic pe arii din ce în ce mai largi, iar la ora 7:30, în dimineaţa zilei de 15 august, s-a găsit geaca de vânt de culoare albastru-închis a Helenei. Era umedă, aruncată peste un tufiş de ienupăr de la marginea mlaştinii, la aproape un kilometru de locul unde fuseseră găsite portbebeul şi coşul cu mure arctice. În buzunarul drept al gecii erau cheile de la maşină şi de la apartament. În buzunarul

interior, portofelul cu bani, permisul de conducere, cardul şi pagerul.

Scufundările efectuate în zona dispariţiei femeii au fost desfăsurate în conditii dificile si cu riscuri semnificative pentru echipă. Acestea nu au dus la niciun rezultat.

Trupul Helenei Stormberg nu a fost găsit niciodată. Nu s-a mai auzit niciodată despre ea.

Astfel că a ajuns să se odihnească undeva în Mlaştina Rece, legănată de muşchi albi, ciuperci, alge şi crustacee.

Se spunea că uneori cânta deasupra mlaştinii, în special în nopţile înceţoşate de vară târzie, asemenea celei în care a dispărut.

Cântece de leagăn, se spunea, domoale, într-o tonalitate minoră

.PARTEA ÎNTÂI

VINERI, 21 AUGUST 2020

WIKING

30 de ani mai târziu

Sala de aşteptare se afla la etajul al doilea al dispensarului din Stentrăsk şi avea pereţii în nuanţe de roz. Sub mulajul tavanului se vedeau plutind nori pufoşi de un albastru-deschis, pe alocuri culoarea se scursese un pic. Cu un pic de imaginaţie, ai fi putut crede că norii plângeau.

Wiking Stormberg se simţea nelalocul lui în uniforma sa de poliţist. Era atât pandemie, cât şi sezon de concedii, aşa că trebuia să fie pregătit să fie chemat la datorie la orice oră. Nu ar fi avut timp să meargă acasă şi să se schimbe.

Astfel îşi imagina că va decurge acea dimineaţă, ultima înainte ca totul să se schimbe: că avea să oprească să cumpere un sendviş cu chifteluţe de la Holmdahls, în drum spre serviciu, şi că avea să o roage pe Carina Burstrand să reumple automatul de sucuri. Cum îi fusese viaţa si în ultimii 30 de ani.

t

Intră la doctorul Chang aproape la ora stabilită. O altă culoare pastel pe pereţi, un galben-deschis, vedere spre parcare. Ceaţa plana umedă, cenuşie şi densă deasupra asfaltului şi a stâlpilor pentru încălzirea blocului motor.

— Rezultatele biopsiei au venit ieri după-amiază, spuse doctorul Chang. Şi nu am veşti bune.

Wiking rămase nemişcat, cu mâinile strânse la piept. Nu-i plăceau spitalele, dar doctorul Chang era băiat bun şi un medic

priceput, iar asta era părerea generală. Nu era nicidecum un medic rezident, era la Stentrăsk de mai mulţi ani.

Au fost identificate celule canceroase în sistemul limfatic, explică el. Încă nu înţelegem situaţia pe de-a-ntregul. Uneori, ganglionul limfatic în sine este afectat, dar, de obicei, focarulprincipal este localizat în altă parte, aproape întotdeauna undeva în apropierea...

Wiking îl fixă cu privirea. Doctorul Chang era originar din Taiwan, fratele lui era şi el medic. Probabil venise în Suedia de mic, vorbea limba perfect.

— Cum adică? întrebă Wiking. Eu am făcut un test pentru streptococ.

— Streptococul nu are nicio legătură cu cancerul. Biopsia a scos la iveală un carcinom cu celule scuamoase, care este cea mai frecventă formă de cancer în zona urechii, nasului şi gâtului. Avem nevoie de mai multe teste înainte de a putea...

— Stai aşa, spuse Wiking. Eu nu sunt bolnav. Am doar un nod în gât şi mă simt puţin obosit...

Doctorul îl privi fără să spună nimic. Wiking îşi lăsă privirea să zboare prin cameră, căutând ceva de care să se agaţe. Aştepta să apară conştientizarea, acel moment de linişte după aflarea unei veşti, acel moment de respiro înaintea inconvenientului de a coborî pentru a face radiografii sau analize de sânge suplimentare. O uşoară ruşine că a apelat la resursele sistemului de sănătate fără motiv. Nu erau acolo. Era altceva, un sentiment de a fi aruncat în partea adâncă a bazinului fără să stie să înoate.

— Carcinom cu celule scuamoase? întrebă el.

— E în zona aceea, răspunse medicul. În amigdale, în glandele salivare sau pe coardele vocale.

Wiking s-a tras în spate cu scaunul, încercând parcă să creeze o distanţă între el şi acele cuvinte.

Scepticism profund.

Mersese la analize deoarece Josefin insistase că ar putea avea o infecţie streptococică sau poate o formă de COVID de lungă durată. Poate că ar fi avut nevoie de antibiotice sau de vreun supliment alimentar.

— Crezi că are legătură cu corona? sugeră el.

Doctorul îl privi calm şi obiectiv.

— Coronavirusul nu cauzează cancer, cel puţin nu conform cunoştinţelor noastre actuale. Cel mai probabil, aceste modificări au apărut de ceva vreme, poate chiar cu câţiva ani în urmă. Dar carcinomul cu celule scuamoase este tratabil. Se dezvoltă lent, însă vom începe totuşi examinările cât mai curând posibil.

Wiking privi spre parcare. Odată, făcuse sex acolo jos, în vechiul Golf al mamei Karin.

— Ai spus că e în zona aceea? Ce înseamnă asta?

— Asta nu e tumora-mamă. Trebuie să o identificăm. De aceea trebuie să te operezi cât mai rapid posibil, îţi vom scoate amigdalele şi vom vedea dacă e acolo. Ţi-am făcut programare pentru operaţie la Spitalul Sunderby pe 31 august.

Doamne fereşte, nu avea timp pentru aşa ceva.

— Operaţie? În zece zile?

— Vom face şi mai multe biopsii. Pe lângă faptul că vom încerca să găsim tumora primară, vom vedea şi dacă s-a răspândit cancerul, dacă a trecut şi în partea dreaptă sau dacă

există metastaze multiple. După aceea, vei intra în concediu medical.

Da, suna rezonabil. Aprobă dând din cap.

— Cât timp?

— Depinde de ceea ce vom descoperi. Un an, cred.

Îl fixă cu privirea pe doctor.

— Un *an?*

— Există strategii elaborate cu privire la modul în care vom proceda, explică doctorul Chang. Vei face mai multe controale la Spitalul Sunderby, iar apoi cazul tău va fi discutat la o conferinţă medicală din Umeâ. Rezultatul depinde de ce gasim.

Strategii elaborate. O întreagă conferinţă medicală. Nu era primul afectat de asta, nu era primul care primea acea veste, în acea cameră. Poate că nici măcar nu era primul in acea zi. Şi totuşi, asa se simţea. Unic. Afectat.

El nu era genul de om care să aibă cancer.

— Deci, care sunt opţiunile? întrebă el, reuşind să se prefacă indiferent. Ce soluţii aveţi în portofoliu?

— Ar fi radioterapie, chimioterapie şi chirurgie. Mintea i-o luă razna. Era pe bune. Chiar vorbeau despre a-l supune radioterapiei, ca pe un adevărat bolnav de cancer.

— Deci, cât de grav este? O să mor din cauza asta?

spuse in glumă, încercând să 11 dea doctorului sansa de a-i lua în râs cuvintele dure si de a-l lăsa să plece de acolo făcând haz împreună şi bătându-l prietenos pe umăr.

Însă doctorul Chang nici măcar nu zâmbi.

— Sper că nu, răspunse el.

Se îndreptă spre secţie fără să atingă cu adevărat pământul. Uită de sendviş şi de băuturile răcoritoare, trecu pe lângă recepţie şi bucătărie fără să salute pe nimeni si închise usa biroului său.

Nu avea de gând să caute pe Google. Nu că ar fi fost câtuşi de puţin ipohondru, dar ştia că nu ar trebui să caute pe Google.

Tocmai ce intrase pe motorul de căutare de pe calculator si tastase CARCINOM CU CELULE SCUAMOASE când Carina Burstrand intră în biroul lui fără să bată la uşă, asa cum făcea întotdeauna. Lăsă motorul de căutare deoparte.

— Intrare prin efracţie, spuse ea, puse un bilet scris de mână pe biroul lui şi rămase acolo.

Cum el nu făcuse niciun efort imediat pentru a-l lua, puse ea mâna pe el. Cu emfază.

— Ela Johan Bjorkman, sus, în Pâlberget.

El o privi. Doamne fereşte! Bjorkman era atât vânător, cât şi agent al Gărzii Naţionale.

— Armele?

— Tot, spuse ea şi plecă.

Wiking se ridică şi traversă coridorul până în biroul colegului său, Roland Larsson.

Trebuia să-i spuna cat mai repede posibil ca urma sa intre in concediu medical. Colegii şi superiorii sai de la sediul central al Politiei Districtuale din Luleâ trebuiau sa gaseasca un Înlocuitor, un alt şef al poliţiei locale. Dar *un an?* Parea complet nerezonabil.

Roland Larsson îşi ridica privirea catre el când intra.

— la tot ce ai, spuse Wiking. Avem un întreg arsenal de arme furate.

Roland Larsson servea ca Lokus, adica investigator criminalist local. De obicei, se descurca cu sarcinile criminalistice care apareau in Stentrăsk: spargeri, agresiuni, vandalism. Cazurile de crima si actele de terorism necesitau asistenta din partea poliţiei din Luleâ, dar majoritatea lucrurilor erau rezolvate la nivel local.

Colegul începu imediat sa îşi organizeze geanta cea mare cu materiale.

Fiecare îşi lua propria maşina de patrulare. Wiking conducea primul în cordon, pe lânga Gransel, apoi îndreptându-se spre Pâlberget. Satul era alcatuit, de fapt, doar din câteva ferme de-a lungul drumului care urca spre Kâtaforsen. Johan Bjorkman, victima, era un bun prieten de-ai lui Markus, fusesera colegi în clase paralele la liceu şi amândoi lucrau la Baza Robotica. Bjorkman cumparase ferma de la parinţii sai când aceştia se saturasera sa tot dea zapada cu lopata. Se spunea ca ei locuiau acum nefericiţi într-un apartament de lânga Boden, dar Wiking nu avea informaţii despre acest lucru.

în orice caz, noul proprietar al fermei era acum în curte şi parea uimit. Uşa din faţa a

casei era larg deschisa în spatele sau, iar pe veranda din faţa erau înghesuite doua valize şi un câine.

— Am intrat în şosete, spuse el, facând semn cu capul spre casa şi salutând cu cotul, cum se obişnuia în pandemie.

Wiking întinse şi el cotul, simţindu-se infinit de caraghios. Pandemie sau nu.

— Seiful cu arme a dispărut, zise Johan Bjorkman.

împreuna cu Roland Larsson, făcură un tur rapid al casei şi constatară că cea mai mare parte a acesteia era neatinsă, cu excepţia dulapului. Hainele care erau în mod obişnuit agăţate înăuntru erau acum aruncate pe pat. Acum spaţiul era gol, cu excepţia unui umeraş cu cravate şi a unor cocoloaşe de praf în locul unde se aflase dulapul. Cântărea peste 150 de kilograme şi, prin urmare, nu trebuise ancorat de podea.

Se aşezară la masa din bucătărie şi Wiking începu să ia notiţe. Johan Bjorkman arăta zdruncinat, era palid şi transpira. Fusese în vacantă cu noua lui iubită la Pite Havsbad toată săptămâna, iar câinele fusese lăsat in grija vecinului. Când s-a întors în acea dimineaţă, a găsit uşa de la intrare spartă şi, da, armele dispărute. Nu avusese pe nimeni care să ude florile sau să aibă grijă de casă în absenţa sa, plecase doar pentru o săptămână. Aşadar, furtul avusese loc cândva între zilele de vineri 14 şi vineri 21 august.

Johan Bjorkman aduse un dosar în care erau înregistrate bunurile furate, toate licenţele şi poliţele de asigurare, iar temerile lui Wiking se confirmară. Poate că nu era vorba despre un arsenal complet, dar era pe aproape.

Un Ak 4, o cutie de muniţie calibru 7,62

mm care conţinea 800 de cartuşe, dintre care 80 de gloanţe de semnalizare. Un pistol Glock 88 semiautomat. Acestea erau armele sale de agent al Gărzii Naţionale. În plus, dispăruse şi o puşcă de vânat elani, marcă Sako 8, nouă-nouţă, foarte bună. O puşcă ceva mai mică pentru vânătoarea de căprioare, un Sako Vixen 222. De asemenea, o carabină veche Husqvarna cu gloanţe de calibru 20. ’

Ploaia stătea să înceapă, aşa că Roland Larsson începu să caute urme pe alee, in curte şi in interiorul casei. La începutul săptămânii bătuse vântul şi ploaia torenţială ştersese majoritatea urmelor ce fuseseră acolo.

— Cine stie că ai acces la aceste arme? întrebă Wiking, deşi ştia deja răspunsul.

— Toată lumea, spuse Johan Bjorkman.

Wiking aprobă din cap. Bjorkman era şef de pluton în cadrul Gărzii Naţionale şi preşedinte al echipei de vânătoare din Stentrăsk, ,,toată lumea" stia asta.

— Ai vorbit cu cineva despre armele tale recent?

— Am cumpărat puşca în Arjeplog primăvara trecută. Markus şi Emil au testat-o. În rest, nu am discutat cu nimeni despre ea, nu...

Markus şi Emil erau membri ai echipei de vânătoare, dar şi colegi la Baza Robotică.

— Ai observat recent persoane sau vehicule necunoscute în apropierea fermei?

— Deloc.

Wiking se opri cu picioarele depărtate în faţa victimei.

— Johan, întrebă el, mai era şi altceva în

dulap? În afară de arme? Ceva despre care ar fi bine să stim si noi?

Bărbatul se arătă confuz.

— La ce te referi?

— Mă întreb dacă ai mai avut si altceva în dulapul cu arme? Ceva ce te-ai temut c-o să descoperim sau care nu a fost furat?

— La ce anume te gândeşti?

Wiking îl fixă cu privirea câteva secunde lungi, dar bărbatul nu păru să cedeze. Îl lăsă pe Roland
Larsson să îsi facă munca meticuloasă în
/
gospodărie şi plecă spre casele vecine, bătu la uşile acestora. Niciuna dintre ele nu era suficient de aproape pentru a avea o vedere clară asupra casei lui Bjorkman. Două cupluri în vârstă erau acasă, precum şi femeia care cumpărase vechea casă misionară si lucra ca artist textilist. Niciunul
1 • g • •/ W • • i t i * ^ /v
dintre vecini nu văzuse nimic, dar toţi pareau in mod clar speriaţi de întrebările lui. În viitor, în sat urmau să fie instalate sisteme de alarmă.

Pe drumul de întoarcere către secţie, ploaia începu din nou să cadă. Desi nu intenţionase să facă asta, când ajunse la intersecţia spre Mlaştina Rece, viră totuşi la dreapta. O luă pe micile drumuri forestiere până ajunse în zona de cotitură din extremitatea nord-vestică, unde parcă în acelasi loc ca Helena în acea zi. Cu 30 de ani si şapte zile în urmă. Opri motorul şi rămase aşezat înăuntru. Ploaia biciuia cu încăpăţânare plafonul. Geamurile începură din nou să se aburească.

Venise aici şi cu ocazia aniversării, deşi promisese că nu o va mai face. Amicul său de pe vremea în care era student la şcoala de poliţie din Sorentorp, Mats Vikander, fusese

aici cu el cu câţiva ani în urmă. Îi promisese lui Mats că acea dată avea să fie ultima.

Petrecuse mult prea mult timp în mlaştină.

Mai exact, Mlaştina Rece nu avea nimic special. Era o mlaştină mixtă, care părea haotică, cu nenumărate şiraguri de muşchi care creşteau în direcţii diferite, fără o simetrie vizibilă. Era mare, dar nu una dintre cele mai mari din tară. O moştenire a erei glaciare, ca toate celelalte din Scandinavia, formată prin acumularea excesului de apă din sol. Cu vegetaţie puţină din cauza turbei sărace în nutrienţi, dar unde se găseau iarbă-neagră şi rozmarin sălbatic, mure arctice şi corni, pipirig şi bumbăcariţă, mesteceni şi pini pitici, bahnită si merisoare.

Iar mlaştinile puteau fi fără fund, sau cel puţin aşa păreau. Existau multe mărturii despre asta. Atât oamenii, cât şi obiectele dispăreau fără a se mai găsi vreodată. De exemplu, avionul de luptă care fusese înghiţit de mlaştina de lângă Nässjo, în Smâland, în anii 1970. Fusese acolo împreună cu Mats. Locul era încă o zonă moartă şi goală, o oglindă netedă şi dezolantă de noroi unde nu creştea nimic. Nici avionul, un Draken J35, nici tânărul pilot care îl pilota nu au putut fi recuperaţi. Se odihneau îngropaţi în pământul mlăştinos, la fel ca Helena.

De fapt, el devenise obsedat de mlaştini. Citea cărţi, ştiri şi reportaje despre originea, compoziţia şi evoluţia lor. În cele din urmă, ajunsese să petreacă atât de mult timp în Mlaştina Rece, încât mama sa Karin si Mats si-au unit fortele si au avut o discuţie serioasă cu el. Îşi neglija atât serviciul, cât şi copiii, pentru a sta pe

marginea mlaştinii şi a se uita în gol.

Acesta era mormântul ei. I se oferise un loc pentru o placă în grădina memorială a cimitirului, dar el refuzase. Acesta era locul în care ea se odihnea.

Cancerul ăsta, dacă ar muri din cauza lui. S-ar revedea?

Ce gând idiot.

Deschise portiera maşinii ca să coboare şi, în acel moment, un avion cu reacţie depăşi bariera sunetului deasupra lui. Fenomenul prin care pilotul atingea viteza sunetului şi suprapunerea undelor sonore vechi şi noi loviră pământul ca o explozie. Schimbările de presiune făcură ca umezeala din aer să îl lovească ca un trăsnet. Se urcă repede înapoi in maşină şi trase portiera, cu apa curgându-i pe faţă şi cu inima bătându-i cu putere. Acesta era un semn la fel de clar ca oricare altul că trebuia să stea departe de acel loc. Privi cerul cu ochii întredeschişi, dar nu văzu avionul, era deja departe, printre norii de ploaie. Norvegienii închiriaseră Baza Robotică pentru săptămâna aceea şi probabil şi pentru următoarea. Cât timp aveau să rămână acolo nu era chiar o informaţie publică, dar casa de oaspeţi din centrul oraşului era complet rezervată până pe 28.

Se uită la ceas. Fusese invitat la cină de către Markus şi Josefin la ora 18. Era nevoit s-o ia din loc dacă voia să poată ţine pasul cu toate rapoartele şi căutările.

Porni din nou motorul, dădu cu spatele şi conduse peste acele de pin până la şosea.

Ultimul lucru pe care îl zări în oglinda retrovizoare fu semnul vechi şi părăsit al barierei rutiere din anii 1970:

ZONĂ PROTEJATĂ

Accesul interzis străinilor

RESTRICTED AREA

Entry prohibited for aliens

SPERRGEBIET

Zutritt fur Auslănder verboten

ZONE PROHIBEE

Acces interdit aux etrangers

SUOJA-ALUE

Păăsy ulkomaalaisilta kielletty

CAHKTYAPb

flocryn 3anpew.eH flna VIHocTpaHL.ţeB

Pe Granselsvăgen, se trezi conducând de-a lungul perimetrului cartierului, care nu era delimitat de garduri. Ar fi fost irealizabil, ca şi cum s-ar fi îngrădit întregul stat Rhode lsland. Baza Robotică de deasupra oraşului Stentrăsk era cel mai mare sit de testare a armelor de distrugere în masă din Europa, o bază militară de ultimă generaţie. Centrul funcţiona ca un aerodrom militar, adăpostind şi o serie de clădiri pentru activitâti administrative si dispozitive de analiză. Denumirea oficială, *Missile Test Range Stentrăsk,* era potrivită pentru un film de acţiune american. Era ca un decor, un acompaniament sonor constant, care definea întreaga existenţă a lui Wiking.

Amplasamentul fusese înfiinţat în 1957 ca aerodrom secret de război şi loc pentru

simulările de teste nucleare, efectuate în câmpiile din Norrbotten, în anii 1950. Oamenii care locuiau în zonă fuseseră evacuati definitiv. Vizitase de mai

multe ori satul abandonat, Nausta, care se afla încă în inima zonei de testare, ca un ecou uitat: o cabană, un morman de moloz, hambarul unui grajd de iarnă. Trei sate de sami foloseau păşunile pentru a-şi paşte renii. Aceştia erau întotdeauna avertizaţi cu mult timp înainte de exploziile de testare care urmau să aibă loc, iar comunicarea părea să funcţioneze bine.

Câteva avioane supersonice trecură pe deasupra maşinii, iar Wiking le urmări cum coboară pentru a ateriza dincolo de vârfurile copacilor. Aeroportul bazei dispunea de o pistă de transport aerian complet modernizată, cu o lungime de puţin peste 2 200 de metri şi o lăţime de 35 de metri. Practic, acest lucru însemna că până şi un avion de tip jumbo-jet ar fi putut decola şi ateriza acolo. Exista şi o pistă mai scurtă, de 800 de metri lungime.

Baza era folosită pentru o varietate de exerciţii şi pentru trageri de precizie ale unităţilor cu tunuri automate şi proiectile, bombe ghidate şi rachete, precum şi pentru exersarea operaţiunilor de noapte, uneori în colaborare cu forţele de apărare antiaeriană. Acolo erau disponibile resurse pentru efectuarea de măsurători calificate, verificări şi analize pentru orice, de la arme noi până la tehnologia războiului electronic. Eficienţa bombelor şi efectele asupra infrastructurii construite erau şi ele adesea măsurate; totul era posibil. De exemplu, erau construite drumuri şi poduri în mijlocul pustietăţii, cu unicul scop de a fi aruncate în aer.

Iniţial, baza fusese folosită doar de forţele armate suedeze, dar la sfârşitul anilor 1970 fusese deschisă şi pentru operaţiuni internaţionale. Cu toate acestea, conform alineatului 10 din Ordonanţa cu privire la acces, fiecare vizită în parte necesita o autorizaţie directă din partea guvernului suedez. De-a lungul anilor, un număr mare de ţări beneficiaseră de oportunităţile oferite de această bază: SUA, Germania, Franţa, Japonia, Elveţia, Ţările de Jos, Turcia şi altele.

Întregul amplasament beneficia de cel mai înalt certificat de securitate militară. Nicio activitate nu era făcută publică, deşi se trimiteau avertismente şi informaţii imediat după testele majore. Din motive evidente, era dificil de ascuns faptul că se testau aeronave supersonice de cei care locuiau chiar lângă amplasament. Nu erau anunţate niciodată date sau ore specifice, nici detalii despre natura activităţii sau părţile implicate. Toate acestea erau păstrate ca secrete de securitate naţională. Toate programele erau confidentiale.

Cu toate acestea, toţi tehnicienii care se deplasau acolo erau cazaţi la Stone Swamp Inn, din Stentrăsk. Asa că nu era o chestiune de fizică nucleară să deduci cine testa bombele. Era de ajuns să mergi să bei o bere la bar, deoarece asta făceau si tehnicienii. Luai o duscă si observai limba vorbită la masa alăturată. Desigur, baza avea peste 100 de angajaţi, toţi cu certificat de securitate şi jurământ de păstrare a secretului profesional, dar se vorbea mult între mese.

În general, localnicii erau mulţumiţi de Baza Robotică, de mărimea şi nivelul de secretizare a acesteia. Era ceva deosebit. Pe

lângă faptul că reprezenta un angajator important pentru zona, tehnicienii care veneau in vizită aduceau si o sursă suplimentară de venit pentru comunitate.

Fluctuaţia personalului era redusă. Odată ce obţineau un loc de muncă la Baza Robotică, oamenii aveau tendinţa de a rămâne acolo. Markus Stormberg, fiul lui Wiking, era şi el unul dintre aceştia.

— Vine Drajlen!

Băieţelul de patru ani veni în fugă către Wiking şi se azvârli cu capul înainte într-un ultim salt, având încredere că va fi prins înainte să atingă pământul. Wiking scăpă cheile de la maşină pe podea şi îl prinse pe puşti în ultima fracţiune de secundă.

— Suuus! exclamă bunicul şi îl ridică pe copil până la tavan.

Începuse să devină greu. Băiatul urlă de bucurie.

— Te simţi puternic azi? întrebă Wiking, învârtindu-l în sus şi în jos.

Încă un urlet.

— Sunt foarte puternic! Sunt Drajlen!

Wiking îl aşeză pe băiat pe covoraşul de plută, începu să ţopăie în sus şi în jos ca o minge de cauciuc.

— Mai vreau, bunicule!

— Lasă-l pe bunicul să se aşeze, e om bătrân, spuse Markus, întinzându-i tatălui său o bere abia deschisă.

Wiking se afundă în canapeaua din bucătărie cu sticla de bere, iar copilul i se urcă imediat în poală.

— Putem să conducem pe Vallbomsvägen? îl rugă el. Te rog, te rog, te rog...

— Elliot, ai făcut pipi? întrebă Josefin, care tocmai intrase în bucătărie cu fiica sa în brate.

Maja Maria Helena, botezată şi binecuvântată în biserica din Stenträsk.

— Eu sunt Drajlen, repetă băiatul. Nu am timp.

Drajlen era supereroul inventat de către Wiking şi Elliot. Locuia la capătul Vallbomsvägen, strada care legase cândva Holmträsk de Arnemark. Acum era într-o stare atât de deplorabilă, încât abia dacă se mai putea circula

pe ea, cel puţin în versiunea lui Wiking şi Elliot. Ca să ajungă acolo, Elliot trebuia să se aşeze în poala bunicului său şi să se ţină bine. Pietrele mari şi gropile adânci făceau ca drumul în poala bunicului să fie foarte anevoios, iar de cele mai multe ori, ajungeai în şanţ, ceva foarte apreciat.

— Mergi cu mami şi fă pipi, zise Wiking, aşezându-l din nou pe băiat jos şi mtmzând mâna după cheile de la maşină.

Josefin îl îmbrăţişă rapid, amândoi avuseseră COVID-19, aşa că nu mai exista niciun pericol. Când nu era în concediu maternal, lucra în Departamentul de Resurse Umane al municipalităţii şi, de fapt, Wiking nu prea înţelegea exact cu ce se ocupa ea acolo.

— Ai mers să vezi ce e cu nodul ăla din gât? S-ar putea să fie streptococ, poate ai nevoie de antibiotice.

El îşi drese vocea, trebuia să-i spună.

— Am făcut analize la spital săptămâna trecută, îi răspunse el.

— Luni e petrecerea lui Karin, spuse ea. Am comandat un tort sendviş, poţi să îl iei tu de la Holmdahls?

— Sigur, o să-l iau în drum.

Markus luă o înghiţitură din berea lui.

— O să-i prindeţi pe cei care au făcut-o?

Wiking luă şi el o gură mare de bere, înghiţi şi îl privi pe fiul său. Arăta exact ca el, aşa spunea toată lumea.

— Cei cu furtul armelor? Reţeaua este prea amplă. Nici măcar nu ştim când s-a întâmplat. Nimeni nu a văzut nimic.

— Johan este complet devastat. Vrea să vândă totul si să se mute.

— E o reacţie destul de firească după o spargere, remarcă Wiking. Roagă-l să mai aştepte şi să vadă apoi.

Telefonul mobil îi sună în buzunarul interior, îl scoase şi aruncă o privire rapidă pe ecran. Roland

Larsson. Se ridică in picioare, scuzându-se cu un gest şi se îndreptă spre uşa de la intrare.

— Mâncăm în cinci minute, anuntă Markus si se îndreptă spre aragaz.

— Ai aflat ceva? întrebă Wiking la telefon şi închise usa in urma lui.

— Totul pare cât se poate de simplu, explică Roland Larsson. Tâlharul a ridicat dulapul cu arme pe o placă de transport mai stabilă şi l-a împins spre o maşină care aştepta afară.

— Câti au fost?

— Cel puţin trei, aş spune, pentru a putea ridica dulapul. Dar nu de asta te-am sunat. Ai auzit ce sa întâmplat în Tensta miercurea trecută?

Tensta? Numele suburbiei îi stârnea lui Wiking un val de amintiri vagi prin corp, dar niciuna referitoare la miercurea trecută.

— Nu chiar, ce?

— Răfuiala dintre clanuri, pizzeria?

Detaliile despre acea ultimă răfuială într-o zonă expusă îi erau neclare, patru bărbaţi care au deschis focul într-o pizzerie? Trei răniţi?

— S-ar putea să fi fost armele de la Pâlberget, sugeră Roland Larsson.

— Să dea dracii! De ce crezi asta?

— Colegii din Jărva au arestat un marţafoi în după-amiaza asta. Au găsit sub patul lui aceleaşi tipuri de arme care au dispărut de la Bjorkman.

— Exact aceleasi?

— Aparent. Bjorkman se antrenase trăgând într-un hambar din spatele casei, aşa că am extras câteva gloanţe din peretele de lemn ca să le avem drept referinţă. O să vedem dacă cei de la Linkoping pot face ceva cu asta.

Wiking aprobă din cap ca pentru sine. Institutul National de Criminalistică va reusi să compare gloanţele din hambar cu cele găsite la pizzerie. Roland Larsson era un Lokus excelent. Obiectiv şi metodic. Un pic plictisitor, poate, dar

asa era si el.

— Crezi că ar trebui să meargă şi vreunul dintre noi?

— Nu prea cred. Gloanţele abia au fost trimise. Cei de la INC ne vor contacta dacă au întrebări.

Gândul îl lovi: Roland Larsson se descurcă bine şi fără mine. El ar putea prelua conducerea fără probleme. Operaţiunile din secţia de poliţie ar putea continua fără probleme.

— Ai auzit bubuitura? întrebă Wiking.

— Tot weekendul au fost anuntate zboruri supersonice la centru. Nu te mai reţin. Ne vedem luni.

Încheiară convorbirea. Wiking puse telefonul înapoi in buzunarul interior şi se uită spre cartier. Ploaia se oprise, iar cerul părea că se înseninează dinspre vest. Soarele începea să se zărească de după nori.

Vila fiului său se afla la periferia cartierului, o casă Ălvsbyhus din anii 1980. Carina Burstrand, recepţionera de la secţie, locuia pe strada alăturată. Era o zonă frumoasă în care să-ti cresti copiii, cu leagăne şi o trambulină. De ce nu se gândise şi el niciodată la asta? Ar fi putut să-şi permită să cumpere o casă mai mică. In schimb, el îşi mutase patul în sufragerie când Markus devenise adolescent, astfel încât copiii să aibă fiecare propriul dormitor.

30 de ani. Pentru ce? Şi acum, era posibil să moara.

Făcu câţiva paşi pe gazon şi apoi se trânti pe iarbă. Îşi întinse corpul drept, cu braţele extinse în lateral şi privi cerul. Umezeala pământului îi pătrundea în haine, vedea condensul de la avioanele supersonice ca nişte linii de cretă pe cer.

— Dacă exişti, şopti el, dă-mi un semn. Acum e sansa ta. O să mor? S-a terminat?

Nu se întâmplă nimic. Niciun avion, nici măcar

un foşnet al frunzelor în copaci.

Suspină şi se ridică în picioare. Se udase. încercă să se şteargă înainte de a se întoarce în casa fiului său.

Markus şi Josefin pregătiseră friptură de elan cu ceapă rumenită, ciuperci şi sos de smântână. Cartofi fierţi şi castraveţi muraţi, pâine crocantă Husman, unt Bregott cu sare de mare. Jeleu de scoruşe, morcovi glazuraţi şi dulceaţă de merişoare. Wiking nu ştia cine făcuse ce, fiul său şi partenera lui păreau să se ajute unul pe celălalt la toate. Dintr-un anumit motiv, îl înţepa o oarecare invidie jenantă.

Elliot mânca cu mare poftă. Îi plăceau toate felurile de mâncare. Niste thailandezi deschiseseră un restaurant asiatic lângă bibliotecă, în centrul oraşului, unde serveau preparate la wok şi sushi, precum şi noul trend, pokebowl. Copilul mânca de toate, spre deosebire de bunicul său. Wiking avea o problemă cu peştele crud.

Josefin o alăpta pe fetiţă lângă masă, aşa cum obişnuia să facă şi Helena. Cu toate acestea, nu ar fi trebuit totusi să înceteze să mai facă asta cât de curând? Copila era deja capabilă să stea în fund şi sa se tarasca.

— Ai primit vreo veste de la Elin? îl întrebă pe fiul său, după ce mâncase două porţii mari de mancare.

— A sunat în după-amiaza asta, îi răspunse Markus. Lucrează de noapte şi apoi e liberă pentru restul weekendului.

Fiica lui era asistentă medicală la Spitalul Karolinska din Solna. Lucrase cu pacienţii bolnavi de cancer la Radiumhemmet până când, conform spiritului vremurilor, unitatea care încă funcţiona fusese demolată si transformată în ceva nou si fresh. Astăzi, activa într-o unitate de terapie intensivă pentru pacienţii cu COVID. Din câte ştia

Wiking, era un adevărat infern acolo. Nu o mai văzuse de la Crăciun.

— Cum se simtea?

— Mai bine, cred. Eczema îi mai trecuse puţin.

— A mai aflat ceva despre concediu?

— De ce nu o suni tu însuti să vorbesti cu ea?

Josefin se ridică în picioare cu fetiţa pe şold, intinzand mana spre baiat.

— Haide, Elli, mergem sa ne spaiam pe dinţi şi sa citim o poveste.

Copilul îşi încrucişa strâns braţele.

— Bunicul sa citeasca!

— Nu azi, puiule, hai.

— O sa-ţi citesc alta data, zise Wiking. Mergi cu mami.

Baiatul protesta zgomotos în timp ce se îndepartara catre dormitoare.

Markus suspina.

— Îmi pare mu, nu am vrut sa para ca te critic...

— Nu, nu, ai dreptate, spuse Wiking. Am s-o sun. Doar ca nu voiam sa o deranjez.

— Nu o deranjezi. Daca e ocupata, te anunţa ea. Si atunci o suni tu alta data. Atâta tot.

Se ridica în picioare şi începu sa stranga farfuriile. Wiking îşi urmarea fiul cu privirea. Facuse tot ce putuse când erau mici şi nu le fusese chiar atât de râu. Trebuia, totuşi, sa-şi recunoasca macar asta. Copiii lui erau amândoi cetaţeni funcţionali, sociabili şi respectabili. Capabili sa empatizeze si sa-si asume responsabilirâti.

În baie, Josefin se certa cu Elliot pe tema spalatului pe dinţi, iar Maja ţipa.

Markus puse vesela în maşina de spalat vase şi o porni. Josefin şi copiii intrarâ într-un dormitor, o usa se închise. Markus îsi sterse mâinile pe un prosop de bucarârie şi privi de departe la uşa închisa din spatele careia râsunau zgomote.

Wiking îsi lua inima în dinti. Trebuia sa-i

spuna.

— OK, şopti Markus. Trebuie sa îţi arat ceva.

Disparu în biroul sau şi lua ceea ce parea a fi o scrisoare deschisa.

— Azi am primit asta în poşta.

I-o înmâna lui Wiking. Acesta lua plicul, care avea forma alungita şi era alb, cu un logo Hotel International în colţul din stânga jos. Citi adresa scrisa de mâna.

K<nvUt\S ‘Sfovvnbev-^

TowvViâ^evv v\v. |2 *11* 10*

Privind acel scris de mână, Wiking simţi cum întreaga camera se micşoreaza.

— E vechiul cod poştal, spuse Markus. Înainte să le schimbe. Nu cumva tot Stentrăskul avea acelasi cod poştal înainte? Acum noi avem 975 93.

Wiking întoarse plicul. Niciun expeditor. I se uscase gura. Cântări scrisoarea in mâna, se uita către Markus.

— Citeşte, îl îndemnă fiul său.

Era doar o singură foaie, o hârtie cu antet de la Hotel International, scrisă de mână cu pix albastru. Acelaşi scris de mână unghiular ca şi pe plic, care îl făcea să simtă în gură un gust de metal.

KWV-IAS

NlA tvebtAie *Se,|* 0t.ccepH poz.îH"'- *tAe* *tAe* pvoiecf pe\\h-lA sist-ewlAl QA-rs,.

***|r|||e.* l0t. p0t.cl-\et- cl.\ w0t.vi pevicole.**

"TRFKOlF V^-PIAT.1. *lviV&vii'&aiT-ta a*

Av0t.fe,\-î 0t.ce0t.st"e,\ *scvlscO|ve*

În colţul din dreapta jos era desenată o figură, o stea inegală cu cinci vârfuri.

Wiking scapa scrisoarea pe podea şi se ridica in picioare. Scaunul se datina in spatele lui, el se sprijini de masa din bucatarie ca sa nu cada.

Dă-mi un semn, acum e sansa ta.

Markus se repezi catre el.

— Tata, ce ai paţit?

Se aşezara împreuna pe canapeaua din bucatarie. Wiking se holba la scrisoarea de pe jos.

— Tata, ce dracului se întâmpla cu tine?

Wiking închise ochii si-si duse ambele mâini la faţa, strângând din dinţi cu putere. Vedea fantome, lucruri care nu existau.

— Zi ceva odata, tata, ca ma sperii de moarte!

La început, fusese disperat şi aştepta semne de viaţa. Auzea paşi pe scari, vedea maşini încetinind şi oprindu-se în faţa porţii, femei blonde care mergeau spre el pe strada. Un dram de alinare, pentru ca totul fusese un coşmar infernal. Iata, iata ca a venit! Apoi realitatea, lovindu-l ca un pumn în piept. A durat mult timp pâna sa se mai linişteasca, pâna când a încetat sa o mai aştepte.

Wiking respira adânc, îşi coborî mâinile şi umerii. Se uita la fiul sau.

— Azi ai primit-o?

— Sau ieri, nu mai ştiu daca am luat şi ieri corespondenţa.

— Câţi au atins plicul?

Markus parea complet confuz.

— Atins? Doar eu. Da, şi poştaşul probabil, de unde dracului sa ştiu?! Nu i-am spus nimic lui Josefin, mi s-a parut prea deplasat.

— Ce este sistemul QATS?

Markus se ridica în picioare şi lua scrisoarea de pe podea.

— Stii ca nu am voie sa...

— Nu atinge scrisoarea, pune-o pe masa.

Fiul scapa hârtia de parca l-ar fi ars. Ateriza acolo unde fusese farfuria lui Wiking.

— Nu am voie sa vorbesc despre jobul meu.

— Acum trebuie s-o faci.

Markus se scarpină în cap în acelaşi mod în care obişnuia să o facă si tatăl său.

— Nu pot. Date secrete, clasa întâi de securitate a informaţiilor clasificate. OSL[1], ştii tu.

Legea privind accesul public la informaţii clasificate, da, ştia.

— Se pare că secretul a fost deja dezvăluit. Persoana care a scris scrisoarea ştie. Acum este vorba doar despre tine şi despre propria ta siguranţă.

— Ce, crezi că e vorba de ceva serios?

Wiking strânse din pumni. îngerii existau oare?

— Cineva ştie ceva ce tu nu ştii.

Tânărul îşi îndreptă privirea către scrisoare pentru câteva secunde lungi.

— Cine dracului ar putea fi? spuse el cu voce joasă. Şi de ce ar...?

— Spune-mi despre ce este vorba, zise Wiking. Ce este QATS?

Markus începu să-şi muşte buza din cauza stresului.

— Cui aş putea să-i spun? întrebă Wiking. Crezi că aş face ceva care să te rănească? îmi poţi spune. Rămâne între noi.

Fiul înghiţi în sec, apoi aprobă din cap.

— Noile bombe cu dispersie ale ţărilor europene din cadrul NATO, spuse el cu voce foarte joasă, aplecându-se înspre mâini. Controlate de la distanţă, bazate pe inteligenţă artificială. Mi s-a propus să conduc proiectul. Este o avansare în funcţie. Un salariu mai mare, mai multă responsabilitate, o săptămână de concediu în plus...

— Nu poţi accepta, spuse Wiking.

Markus se uită la tatăl său, cu ochii înroşiţi de deznădejde.

— Ce dracului e în neregulă cu tine? Bineînţeles că o să accept! Am muncit pentru asta de...

— Josefin ştie despre asta?

— Despre QATS? Bineînţeles că nu. Ştie că am un proiect nou, dar nu ştie ce. Nu-i spun niciodată.

Wiking se aplecă în faţă şi se uită la scrisoare. Steaua trosnea şi urla, răsunând în capul lui.

— Pot să o păstrez eu?

— Ce? De ce?

— Şi plicul?

— Păi... da, sigur, dar ce ai de gând să faci cu ea? Stai, lasă-mă să-i fac o poză mai întâi...

Markus făcu o fotografie scrisorii cu telefonul mobil. Wiking se ridică, iar podeaua se cutremură. Luă plicul de pe masa din bucătărie. Pe sigla hotelului ajunsese un pic de sos de smântână. îşi trase mânecile în jos şi împături scrisoarea fără să o atingă cu degetele, o puse înapoi în plic.

— Când trebuie să spui da sau nu avansării?

— Am spus deja da, am semnat deja.

Wiking făcu un pas înspre fiul său.

— Trebuie să refuzi, zise el cu o voce slabă. Nu poţi accepta această sarcină. Retrage-te. Inventează o scuză.

— Niciodată, răspunse Markus. Am încurcat-o pentru totdeauna daca renunţ acum. Şi de ce? Din cauza unei nenorocite de scrisori anonime?

— Nu e anonimă! Salut-o din partea mea şi mulţumeşte-i lui Josefin pentru mâncare, spuse Wiking şi-şi luă rucsacul şi geaca de pe canapeaua din bucătărie, îşi trase haina pe el şi puse scrisoarea în buzunarul interior.

— Pleci? Deja?

Wiking îşi lăsă privirea să rătăcească pe fereastră, spre nord-vest şi spre apus. în spatele oraşului Pâlberget şi al râului se întindea o lume

muntoasă, mile şi mile de păduri de conifere şi masive muntoase, Sarek şi Stora Sjofallet, graniţa cu Norvegia şi Lofoten. Oceanul Atlantic şi Groenlanda. Nu le vedea, dar ştia că sunt acolo. Dar putea fi cu adevărat sigur? Ce anume îi indica faptul că exista o realitate dincolo de propriul său orizont?

— Eu am gătit, spuse Markus.

1 Offentlighets- och sekretesslagen, Legea privind accesul public la informaţii clasificate (*N.t.)*

SÂMBĂTĂ, 22 AUGUST 2020

Wiking se trezi cu un gol răsunându-i în corp. Simţise această goliciune încă de la prima respiraţie conştientă, când deschise ochii şi se uita printre jaluzelele din dormitor. îşi luă telefonul şi se uită la ceas: 5:15.

Mereu se trezea devreme. începuse în anii petrecuţi la căminul studenţesc din Luleâ, în încăperea lui de 13 metri pătraţi care era lipită de un fel de centrală electrică. Nu aflase niciodată dacă era vorba de sistemul de încălzire, de ventilaţie, de apă caldă sau de altceva care se declanşa la acea oră. însă oricare ar fi fost motivul, el era programat după el, fie că era întuneric polar sau soare la miezul nopţii. în fiecare zi a anului.

Se întreba dacă îsi mai amintea cineva de ea.

Faptul că dispăruse în sezonul murelor arctice era încă păstrat în memorie, de aceea se dusese sus, în mlaştină. Cu trecerea timpului, legenda ei s-a estompat într-un disconfort colectiv: Te duci să culegi fructe de pădure? Ai grijă să nu te scufunzi, *ca soţia şefului poliţiei.*

30 de ani. O viaţă întreagă.

Multe lucruri se schimbaseră, altele rămăseseră la fel. De exemplu, apartamentul cu trei camere de pe Kvarndammsvägen. Mobilierul, ustensilele de bucătărie, majoritatea erau aceleaşi. Când Elin a avut nevoie de propria ei cameră, mama Karin a golit dulapul de hainele Helenei. Asta se întâmplase după atacurile teroriste asupra clădirii World Trade Center din septembrie 2001. Locul său de muncă era de asemenea

neschimbat, doar funcţia sa era diferită.

Uneori îl uimea că era aceeaşi persoană ca înainte. în tinereţe, crezuse că să îmbătrâneşti înseamnă automat să devii altcineva. Dar nu era asa. Era exact acelaşi individ ca băiatul din

fotografiile de Crăciun ale lui Karin din anii 1960.Singurele schimbări pe care le resimţea erau profunzimea şi experienţa şi, într-o oarecare măsură, nemulţumirea fată de viată.

Se întinse şi îşi puse mâinile sub cap. Nodul din gât îl irita. Tăblia patului părea la fel de rece pe încheieturile degetelor precum în acea ultimă dimineaţă. Schimbase somierele si salteaua când se deschisese IKEA în Haparanda, în toamna lui 2006, dar păstrase tăblia. închise ochii. îşi amintea cum aşezase copilul în pătuţ şi apoi se târâse lângă el, îl sărutase şi îşi dăduse jos puloverul. Sânii îi erau grei pentru că alăpta, iar pielea îi era febrilă. Cât de minunat era, cât de fericit. Ardoarea din mâinile lui si-o amintea cu claritate. Cum gângurea fetiţa în pătuţul ei, sătulă şi proaspăt schimbată, în timp ce ei făceau dragoste. Apollo, jos, între picioarele lui, se trezi la această amintire.

Apoi, el în pragul uşii, în timp ce pleca la serviciu, ea cu copilul la sân, la masa din bucătărie. Zicea că se duce să culeagă mure arctice.

Nu în Mlaştina Rece, nu? Ştii bine că...

Ochii ei, tulburi de oboseală.

E doar o superstiţie, Wiking. Nu există mlaştini fără fund.

Apollo se chirci şi dispăru.

Voise să-i spună să încerce să se odihnească, să aibă grijă de ea. Uneori se trezea noaptea când o auzea plângând. La început încercase să o consoleze, dar asta o făcea să se ruşineze, asa că încetase.

Acum ea îi zâmbea uşor.

Să vă distraţi.

El credea atunci că lucrurile erau pe cale să se schimbe. Că depresia ei avea să

dispară.

Asculta la radioul maşinii, în drum spre secţie, una dintre emisiunile matinale ale lui Ekot. George Bush şi soldaţii lui din Golful Persic, Germania de Est şi Germania de Vest pe cale să se reunească.

Faptul că îşi amintea asta, un lucru ca acesta.

împreună cu Lars-Ivar Pekkari, vechiul camarad al tatălui său, efectuase controale cu etilotest pe drumul 374 în acea după-amiază. Prinseseră un şofer care era suspectat de conducere în stare de ebrietate si unul care
conducea fără permis.

Ajunsese acasă la ora obişnuită, chiar după ora 17. Biletul de pe masa din bucătărie.

liAbîPtOe,

cide^ nisPe vntAve vcHce.
^iv*\f ***cik*** **WebiAÎe** ***s&*****| ies**

h^vViAS esPe)<<7vvîv\.

Şi apoi steluţa din colţul din dreapta jos, neregulată, cu cinci vârfuri, care semăna cu cicatricea de pe abdomenul ei, de la capătul operaţiei de cezariană, de la naşterea fiului ei. Emblema ei.

Se strecură din cearşafurile umede si intră
dezbrăcat în bucătărie fără să aprindă plafoniera. Anja Berglund, care locuia vizavi de el, se trezea şi ea mereu devreme, o surprinsese de câteva ori uitându-se în timp ce tropăia fără haine pe el. Deschise frigiderul, uşa era ca un scut între fereastră şi goliciune, îşi turnă un pahar de suc de

portocale. Privea peste uşa frigiderului în timp ce bea. Lumina era aprinsă în bucătăria Anjei. Ea lucra cu Markus la Baza Robotică, devenise de-a lungul anilor unul dintre responsabilii cu inventarul.

Se aşeză la masă în bucătărie, pe exact acelaşi scaun pe care stătuse ea în acea dimineaţă.

Să vă distraţi.

Mama Karin îi sugerase să ia legătura cu un medium din Boden, el îi răspunsese doar ceva scurt si răutăcios.

Nu credea în fantome, nici atunci si nici acum.

Cine putea să ştie despre proiectul acela legat de arme? Si cine ştia că Markus urma să fie cel care-1 coordona? Markus nu spusese nimănui din exterior, era destul de sigur de asta. Dar, desigur, existau multi oameni în bază care cunoşteau detaliile proiectului. Dar cine din personalul cu autorizaţie de acces la informaţii clasificate ştia si despre emblema Helenei? Cum semna ea bileţelele de pe masa din bucătărie cu 30 de ani în urmă? Nu avea sens. Si era oare Markus cu adevărat în primejdie? Cum ar fi putut autorul scrisorii să ştie asta? Cine ar putea să ştie ceva ce încă nu s-a întâmplat?

Părea ceva din altă lume, dar nu era asa. Cineva ştia, şi era posibil să fie prin apropiere.

Se ridică şi începu să umble prin apartament. îi ţiuiau urechile, un sunet care apăruse în urma unui schimb de focuri din timpul unui antrenament de acum mult timp,

sunet care se amplifica în momentele de stres. Acum tot corpul îi urla, îşi pierdea cumpătul. Lumina se stinsese în bucătăria Anjei Berglund, de peste curte.

Nodul din gât îl irita. Carcinom cu celule scuamoase. Putea muri. Operaţie peste nouă zile. Nu putea rămâne aici.

Secţia de poliţie era închisă şi întunecată. Rareori avea loc vreo activitate acolo pe timp de noapte. Doar rezolvarea problemelor legate de paşapoarte o ţineau deschisă în fiecare zi a săptămânii, o sarcină care îi revenea Carinei Burstrand. Celelalte cazuri ale poliţiei care apăreau în afara orelor de program erau preluate în principal de colegii din Ălvsbyn, ceea ce, bineînţeles, le convenea de minune infractorilor locali. între cele două oraşe erau 40 de kilometri, distantă mai mult decât suficientă. Autobuzul se afla la jumătatea drumului spre Găllivare când patrula sosea.

Intră în parcare în timp ce soarele răsărea peste Pâlberget şi îşi parcă Volvoul XC70 lângă maşina de serviciu, care se întâmpla să fie exact acelaşi model. Wiking nu era adeptul surprizelor. Prefera să fie la volanul aceluiaşi tip de maşină, indiferent de circumstanţe.

Senzaţia de coşmar se mai domolise puţin în timp ce se grăbea să traverseze parcarea. Trecuse pe aici aproape în fiecare zi, timp de 32 de ani. Asta îl ajutase. Vântul dinspre nord se înteţise. Aerul era îngreunat de umezeală. Descuie uşa din spate. Opri alarma, dar nu se sinchisi să aprindă luminile. Traversă coridoarele pe întuneric. Trecu pe lângă bucătărie şi se îndreptă spre biroul său. închise usa în urma lui, chiar dacă nu era necesar. Merse până la fereastra care dădea

spre parcare şi spre biserica de peste drum. Afară era o linişte deplină, ca după un bombardament. Nimeni nu-1 putea vedea, dar el era aici, cu o vedere perfectă asupra parcării şi străzii de dincolo. Se însenina încet, însă zilele deveneau tot mai scurte. Cu două luni în urmă, soarele strălucea neîncetat, iar acum era sub orizont la 9:15 seara.

Trase în jos şi răsuci jaluzelele. Apoi aprinse lampa de birou, o insulă de lumină în mijlocul haosului de pe masă.

Cine ar fi putut să ştie?

Helena nu lucrase decât într-un singur loc în toţi anii petrecuţi în Stentrăsk, în pensiunea cu cel mai stupid nume din istoria lumii: Stone Swamp Inn. La început, lucrase la bar, apoi devenise şef de sală în restaurant. Dar nu putea să lucreze atâtea nopţi lungi având copii mici. A trecut la recepţie, în partea de hotel, chiar dacă era mai prost plătită. Uneori se mai ocupa şi de curăţenie sau lucra în bucătărie ca ajutor de bucătar. Fusese apreciată peste tot şi avusese ocazia să cunoască fiecare persoană din fiecare departament.

Câţi dintre ei mai erau încă acolo si astăzi?

Trebuia să afle. Avea vreunul dintre ei vreo legătură cu Baza Robotică? Un partener, un copil, un vecin, o rudă? Cu siguranţă. Cu cine din Stentrăsk mai socializase ea, în afară de colegii de muncă? îşi amintea de câteva femei de vârsta ei, dar de obicei el nu li se alătura.

Se duse la dulapul cu dosare din colţul camerei. Era un model vechi şi simplu, cu sertare de tablă care se blocau mereu. Căută cheia potrivită pe suport şi descuie al doilea sertar de jos. Nu conţinea decât un singur

dosar, şi era o copie. Originalul se afla în registrul cu toţi cetăţenii suedezi dispăruţi, la NOA[2], în Stockholm.

Dosarul era subţire, aproape uşor ca o pană.

Helena Kristina Stormberg, n. Isaksson, 621130-1261

Dispărută 900814

Se afundă în scaunul de birou, care scârtâi tare sub greutatea sa. Puse dosarul pe birou şi îl deschise, răsfoind printre documente până când găsi hârtia potrivită.

Biletul pe care ea îl lăsase pe masa din bucătărie sau, mai bine zis, o fotocopie. Scrisul de mână ascutit, steaua din colt. Deschise sertarul de sus al biroului şi scoase o pereche de mănuşi. Pescui plicul din buzunarul interior, scoase scrisoarea. Respiră adânc.

Existau asemănări clare, atât cu privire la scrisul de mână, cât si la emblemă. Dar cât de clare?

Trase lampa de birou spre el, îşi miji ochii.

Steaua de pe scrisoarea de avertizare a lui Markus era mai mare şi mai stângace decât cea de pe bileţelul de pe masa din bucătărie. Scrisul de mână era mai uniform si o idee mai mic. Fuseseră făcute de aceeaşi persoană? Posibil, dar nu neapărat. Ar fi fost nevoie de o expertiză pentru a determina asta, iar el nu dispunea de aşa ceva.

Trecu cu degetul peste logoul de pe scrisoarea de avertizare.

HOTEL INTERNATIONAL

STOCKHOLM

Porni calculatorul şi căută pe Google

hotelul.

Cu stil şi elegant Hotel International este un hotel exclusivist, situat pe Strandvägen, în inima oraşului Stockholm...

Auzise de Strandvägen, dar nu şi de hotel.

Examină plicul. Era marcat cu un timbru care reprezenta perechea de autori Sjowall Wahloo, cu ştampila poştală din Stockholm datată 11 august 2020. Marţea trecută. Oare în ziua de azi era

nevoie de trei zile pentru ca o scrisoare să ajungă la Stentrăsk? Sau poate fusese în cutia poştală a lui Markus mai mult timp?

Se uită la steaua de pe scrisoare.

Cine ştia de ea? în afară de ei doi?

Probabil to ti cei care văzuseră dosarul. Deci o

listă lungă de colegi de-ai lui, atât din Norrbotten, cât şi din Stockholm. Colegii de serviciu ai Helenei, eventual prietenii ei. Familia lui, mama Karin şi Sven, poate chiar şi prietenele lui Karin.

Privi la ceas. Oamenii trebuiau să se fi trezit până acum.

Ieşi şi se îndreptă către maşină.

Mama lui, Karin, încă mai locuia acolo unde el copilărise, tot într-o casă Ălvsbyhus, pe o străduţă adiacentă Străzii Kvarndammsvägen. Stătea în hamacul din spatele casei, cu o cană de cafea în mână, când Wiking păşi pe terasă. Câinele Hugo, un cocker spaniei, stătea tolănit şi gâfâia la picioarele ei. Wiking o salută de la o oarecare depărtare şi mângâie docil câinele, nu-i plăceau prea mult animalele. Karin luase câinele după operaţia de bypass cu câţiva ani în urmă, când avea nevoie de motivaţie pentru a face mişcare. Se plimbase şi îşi

reintrase în formă cu ajutorul câinelui.

— Avem suc de portocale, spuse ea după ce Wiking termină de mângâiat câinele.

Intră în bucătărie şi îşi turnă un pahar. Apoi se aşeză pe unul dintre scaunele din grădină. Perna era puţin umedă. Trebuia să-i spună că e bolnav. Să nu mai tragă de timp.

— Am o întrebare, spuse el şi bău. Despre Helena.

Karin ridică instant din sprâncene, dar nu spuse nimic. Rareori vorbeau despre cea moartă. Ea reprezenta un inconvenient arhivat.

— Ştii cum îsi semna bileţelele?

Karin clipi.

— Bileţelele?

— Când scria o scrisoare sau un bileţel pe care îl lăsa pe masa din bucătărie. Ştii tu, emblema ei, pe care o folosea în loc de nume.

— Ah, te referi la stea?

El înghiţi în sec.

— Ştii cu cine mai umbla în timpul liber? Oameni de pe-aici, din oraş, când nu lucra?

— De ce mă întrebi asta? Cred că ştii şi tu deja.

— Nu prea ţin minte astfel de lucruri.

Karin îl privi câteva secunde lungi.

— Petrecea mult timp aici, zise ea, cu mine şi cu Sven.

— Da, da, dar în rest?

Mama lui dădu din umeri.

— Ea şi Susanne se antrenau împreună când Sussi si Krister erau în oraş. La sala de fitness a centrului sportiv...

Nu Susanne Schiltz, nu putea să o întrebe nimic despre Helena, nu ar fi mers. Văduva lui Krister se credea acum jurnalistă independentă, ar fi explodat de curiozitate.

— Ştiu la ce sală te referi. Altcineva? Nu se vedea uneori si cu Carina Burstrand?

Karin se gândi o clipă.

— Ba da, ai dreptate, obişnuiau să iasă la *fika*[2] şi să discute despre cărţi. Carina coordona diverse activităţi la bibliotecă, iar Helena mergea pe acolo ori de câte ori avea ocazia. Totodată, socializa si cu femeia care deţinea pensiunea la acea vreme...

— Kerstin, spuse Wiking. Kerstin Lindgren. A murit în toamna anului 1990.

— Da, ştiu, confirmă Karin. Fiica lui Kerstin, Eva- Lena, lucra şi ea la hotel. Nu a vrut să preia conducerea după ce a murit mama ei, astfel că l-a vândut acelei...

— Mai locuieşte acolo, în Trăsket[4]? întrebă Wiking.

— Nu i se mai spune Trăsket, zise Karin. Dar da, Eva-Lena locuieşte în Trăsket.

Wiking îşi termină sucul.

— Vii luni? întrebă Karin.

— Josefin mi-a spus să iau tortul sendviş pe drum, spuse el şi se îndreptă spre maşină.

Activitatea era foarte intensă pe străzi, pentru o dimineaţă de sâmbătă. Oamenii făceau jogging sau mergeau cu beţe telescopice, iar la semafor se formase o coadă de maşini. Atât magazinul Ica, dar şi magazinul de bricolaj din zona industrială se deschideau la ora 7, iar locuitorii din zona cercului polar de nord ştiau cum să profite la maximum de lumina zilei.

în general, se simţea un aer de speranţă şi încredere în viitor datorită investiţiilor actuale în

partea de nord a Norrlandului: planurile pentru cea mai mare fermă eoliană terestră din Europa, la periferia oraşului Piteâ, uzina de oţel fără combustibili fosili din Boden,

gigantica fabrică de baterii din Skellefteâ. Miliardele se rostogoleau spre nord, sau cel puţin promisiunile aferente. în sinea lui, Wiking nu-şi făcea speranţe prea mari.

Vocabularul care definea Hotel International ca fiind cu stil şi elegant ar fi descris probabil Stone Swamp Inn ca fiind un boutique-hotel pitoresc. Dobânzile mici îi permiseseră actualei proprietare, Britt-Marie, să renoveze în concordantă cu estetica modernă. Optaseră pentru materiale naturale în nuanţe pământii şi copii sustenabile ecologic ale unor piese de mobilier de designer. Wiking considera că atmosfera era destul de sumbră.

Fata care stătea la recepţia restaurantului avea părul prins într-o coadă de cal, ochii întunecaţi şi câte patru cercei în fiecare ureche. Purta un şorţ gri şi o cămaşă de un alb sclipitor, prezentându-se extrem de profesionist. întreaga echipă de genişti norvegieni era deja în picioare şi se servea de la bufet.

— Urban Landen e aici azi? întrebă Wiking.

Era cu câţiva ani mai în vârstă decât Wiking. După două săptămâni în clasa întâi, hotărâseră că micuţul Urban nu era încă pregătit pentru şcoală. Fusese lăsat să mai crească, mai întâi un an şi apoi încă un an, fără prea mare folos. Apoi a intrat într- o aşa-numită clasă ajutătoare la Şcoala din Kvarndamm.

— Face curat în curtea din spate, răspunse fata.

Wiking părăsi restaurantul, trecu prin recepţie,
unde nu era nimeni, şi ieşi pe uşa din spate, spre containerele de gunoi. Un bărbat corpolent presa cutii de carton lângă un container metalic pentru reciclare.

— Urban? Noroc, Wiking sunt.

Bărbatul scăpă cutia de carton.

— Salut, Wiking, răspunse el. Care-i treaba?

Wiking îi întinse pumnul strâns, unul dintre noile saluturi corona pe care le putea tolera. Urban reacționă imediat si îi întoarse salutul.

— Ce mai zi, spuse Wiking, mijindu-şi ochii spre cerul albastru, senin. Cred că e minunat să poţi lucra în aer liber.

— Munca în aer liber e cea mai tare, răspunse Urban.

Vântul adia dinspre munţi, primul semn al toamnei în aer.

— Ştii, îi spuse Wiking, am o întrebare la care poate îmi poţi răspunde. îţi aminteşti de Helena, soţia mea? A lucrat aici, întâi la restaurant, apoi la hotel.

Urban îşi coborî privirea şi roşi.

— Sigur că da, zise el. Cum să nu-ţi aminteşti de Helena. Ce gagică!

Făcu un gest cu mâna, sugerând că femeia avea sânii mari, dar apoi păru să-şi dea seama că nu era potrivit să împărtăşească astfel de observaţii cu soţul ei, asa că se întoarse la cutia de carton.

— A trecut mult timp de atunci, zise Wiking cu un uşor surâs. Mă întreb dacă îti aduci aminte că obişnuia să scrie mesaje...

Urban împinse cutia în container, îşi şterse mâinile şi aprobă din cap cu entuziasm.

— Da, răspunse el. îmi scria liste ca să nu uit ce lucruri să fac şi în ce ordine. Era drăguţă, Helena. Şi frumuşică. Mă ajuta uneori dacă nu reuşeam să termin treaba...

Roşi din nou.

— îţi aminteşti cum îşi semna mesajele?

Urban se uită la el confuz.
— Cu numele ei, întrebă Wiking, sau în alt fel?
— Scria „Pentru Urban". Le-am păstrat.
Păstrat?
— Ce vrei să spui, încă le mai ai? întrebă Wiking.
Urban lovi cu piciorul una dintre cutii.
— Poţi să mi le arăţi?
— Erau pentru mine, zise Urban. Sunt scrisorile mele.
— Bineînţeles, spuse Wiking. Trebuie doar să le examinez.
Urban strânse din dinţi şi clătină din cap, luând o altă cutie.
— Le consideri secrete? întrebă Wiking. Lucruri pe care ea le-a scris doar pentru tine? Aşa au fost, da. Vreau doar să văd cum s-a semnat pe ele şi poate să examinez câteva la secţie.
— De ce ai face asta?
Ochii i se îngustară şi căpătară un aspect tăios. Wiking îl privi înapoi cu seriozitate.
— Fac parte dintr-o anchetă a poliţiei, explică el. Nu vreau să fiu nevoit să mă duc la procuror şi să cer să îţi fie confiscate.
Bietul om începu să transpire.
— Voi face tot posibilul să le primeşti înapoi după aceea, spuse Wiking. Dar nu pot promite nimic.
După ce bătu puţin din picioare ca să se scuture, bărbatul puse cutia pe jos şi se îndreptă spre uşa din spate. Nu intră în recepţie, ci o luă la stânga, spre subsol. Tavanul era jos şi Wiking fu nevoit să se aplece. Un birou vechi din furnir de pin, lângă pompa de căldură, era în mod evident teritoriul lui Urban Landen. Acesta trase al doilea sertar şi puse pe masă un teanc mare

de hârtii scrise de mână, cu sigla pensiunii.

Wiking se apropie de ele şi o citi pe prima de sus.

PenfviA

<Atv^iv\e<AF«^!
/

Spev *ca|* <?u <Aovv*viF Vme!

emile *Ae.* <ASV^Z.i:

1. Recic)e0\z.0 **sHclele** *gct*)e.*

2. K^VFIAV^. <Ain sp<AVe.
3. ^cU'uAbĂ becid *ews* Ae pe covi^ovid *<ke.*
I<?v pvti*vi\l ef«nj.

4. PiAhe b^Eevii v\ol în seî-Pid <Ain *ccw^eym*
IS", *ccA*id esfe I46£.

S'. t *c|ovc|* | S', înf âwpinĂ-l pe *ccşow* şl
cos IA! Ae -PiAin.
/

■S<5\ *c||* o z.i P^CIAV^V!

Helena

Şi apoi steaua. Era acolo. Strânse din dinţi, oarecum rănit. Nu ştia că era un bun comun.
/
Crezuse că era ceva ce împărţeau doar ei doi.

— Mersi, spuse Wiking. Aş vrea să iau ăsta cu mine, pentru o analiză.

— De ce?

Îngrijitorul părea speriat.

— Trebuie să verific un lucru, dar voi lua doar un singur bileţel. Pe celelalte le poţi păstra.

Scoase un plic pentru probe din buzunarul

interior şi inseră în el mesajul. Urban se uită îndelung după foaia de hârtie, dar apoi le puse cu grijă pe celelalte la loc în sertar. Ieşiră împreună înapoi în curtea din spate.

— Ai mai fost să-l vezi pe unchiul tău în ultima vreme? Unchiul tău, Evert? întrebă Wiking când ieşiră la soare.

Evert Landen fusese directorul Bazei Robotice timp de două decenii.

Urban aprobă din cap.

— Corona, zise el. Nu ai voie să intri în azil.

Bineînţeles că asa era.

— E frustrant, spuse Wiking. Mai cunoşti pe cineva de la bază?

îngrijitorul luă cutia de carton pe care o lovise cu piciorul şi începu să o aplatizeze.

— Doar pe Oskar, gardianul. Jucăm FIFA împreună.

Wiking îi zâmbi.

— O zi bună, spuse el, ieşind pe poartă spre trotuar.

Zona rezidenţială Stentrăsk Ălvstrand se afla la

periferia oraşului, fiind cea mai apropiată de drumul principal care cobora spre coastă şi Ălvsbyn. Bubuitul camioanelor cu lemne se îmbina cu vuietul constant al râului, cu vântul care cobora dinspre munţi şi se strecura printre case. Zona era rareori numită altfel decât Trăsket. Proprietăţile făceau parte din cadrul *mUjonprogrammet-* din anii 1960, blocuri cu trei etaje, cu faţade de tablă şi scări unde te trăgea curentul. O noţiune preconcepută era că aici stăteau înghesuite cazurile sociale, alături de cei nou-veniti în tară si de cei divorţaţi, si că zona forma astfel un eşantion reprezentativ al celor cinci grupuri sociale ale comunităţii. Nu era adevărat, nu în totalitate. Existau

într-adevăr cetăţeni cu posibilităţi financiare reduse, dar şi muncitori şi funcţionari publici care preferau să se ocupe în timpul liber de alte activităţi decât de grădinărit şi renovarea casei. în plus, o parte dintre locuinţe fuseseră vândute unei asociaţii de

/

locuinţe nou înfiinţate, iar bujorii de toamnă şi echinacea înfloreau acum la ferestrele proaspăt vopsite.

Eva-Lena Lindgren locuia într-una dintre clădirile care încă erau clasificate, în ceea ce priveşte modul de ocupare, drept apartamente în chirie.

Aceasta deschise uşa în colanţi şi un top roz- neon, o femeie slăbănoagă, cu ochi limpezi şi coafură îndrăzneaţă.

— Poliţia! spuse ea, micşorându-şi ochii. Ce am mai făcut acum?

Wiking zâmbi amabil.

— Să-mi spui dacă am venit când nu se cuvine. Te duci să alergi?

— Ashtanga Yoga, jos, la Studio, zise ea, aruncând o privire către ceasul de pe perete şi făcând un pas în spate. Dar intră, intră, îţi fac o cafea?

— Nu, mulţumesc, e în regulă, răspunse el.

Nu se mai deranj ă să îi explice că el nu bea cafea.

— Şi nu sunt aici în interes de serviciu, zise el, ci din motive complet private.

Eva-Lena Lindgren flutură uşor din genele false aplicate cu grijă la studioul anterior menţionat.

— Deci, cu ce te pot ajuta? întrebă ea zâmbind.

Intră în bucătărie. Era un apartament asemănător cu cel în care locuise cândva Agneta Măkitalo. Celelalte încăperi erau liniştite şi goale, Eva-Lena locuia singură.

Wiking decise să joace cartea sentimentală.

— Este vorba despre Helena. Soţia mea. Au trecut 30 de ani de când a murit. Ieri.

Zâmbetul femeii se estompă în tristeţe.

— Atât de mult timp a trecut? Cum trece vremea! A fost cu adevărat cumplit.

— Ce-ţi aminteşti despre ea? întrebă Wiking şi se aşeză pe o bancă, pe o pernă din piele de oaie, acolo unde Agneta avusese cândva o canapea cu spătar din vergele de lemn.

— Paaai...

Ridică din umeri şi îşi lăsă privirea să zboare pe fereastră. Probabil îşi amintea foarte puţine lucruri.

— A lucrat la pensiune, în special cu mama mea.

Da, Wiking ştia deja acest lucru.

— Aţi lucrat vreodată împreună?

— Păi, spuse Eva-Lena, Helena era un pic peste tot. Mama obişnuia să spună că era ca un briceag elveţian, folositor pentru orice lucru posibil.

Wiking râse uşor.

— A făcut cursuri de hotelier în Elveţia...

— Aşa este, da, aprobă Eva-Lena. Clar supracalificată pentru locurile acestea, de fapt. A fost ceva extraordinar...

Ochii îi străluciră spre Wiking. Acesta îi zâmbi înapoi.

— Ştiu că obişnuia să lase mesaje oamenilor. Cu privire la lucrurile ce trebuiau făcute. Lui Urban, de exemplu...

Eva-Lena râse.

— Bietul Urban! Asa e, îi scria liste cu ceea ce trebuia să facă. Era îndrăgostit nebuneşte de ea, cred că nu i-a trecut niciodată.

Le văzuse, aşa că era posibil să ştie şi cum le semna.

— Nu ai continuat să administrezi pensiunea pe cont propriu? După ce mama ta nu a mai fost?

Zâmbetul de pe faţa femeii dispăru.

— Am încercat, dar era în plină criză economică. Rata dobânzii ajunsese până la 500%. N-a mai mers.

— Şi ai reuşit să îţi găseşti alt loc de muncă?

— La restaurantul Myrheden.

El aprobă din cap, îşi amintea corect, ea era managerul restaurantului de la Baza Robotică.

Ea se uită din nou la ceasul de pe perete.

— A fost foarte plăcut să te revăd, zise ea, dar clasa de yoga începe la 10, aşa că trebuie să...

Wiking se ridică în picioare.

— Nu-i putem lăsa pe ceilalţi să înceapă fără tine.

— Nu vor începe fără mine. Eu sunt instructorul.

Părăsiră apartamentul împreună.

Ea îi spuse că era binevenit să se întoarcă altă dată la o *fika.* Dacă voia să vorbească mai mult despre Helena. Sau despre orice altceva.

Activitatea la Stentrăsk Missile Test Range, care era numele oficial al Bazei Robotice, era în plină desfăşurare, deşi era sâmbătă. Wiking trecu pe lângă lansatoarele de rachete care flancau intrarea: un Bristol Bloodhound Mkl pe o rampă de lansare şi un CT-20 pe stâlpi. Simţi vuietul motoarelor cu reacţie ale avioanelor supersonice vibrând în corpul său în timp ce coborî fereastra maşinii în apropierea intrării principale a punctului de control de securitate.

— Ce ciudat, spuse un agent de pază în

uniformă, în timp ce se apropia de maşină.

Wiking nu-şi aducea aminte cum îl chema.

— Cu ce putem ajuta astăzi Departamentul de
Politie?

— II caut pe Hermansson, spuse Wiking.

Artur Hermansson era şeful bazei. Era originar din sud, Wiking nu-1 cunoştea prea bine.

— Ai programare? întrebă paznicul.

— Nu, răspunse Wiking. Este o situaţie urgentă.

— Aşteaptă aici, îi zise paznicul şi dispăru în spatele gratiilor de oţel ale porţilor.

Wiking cercetă împrejurimile. în spatele gratiilor, văzu centrul de control din clădirea principală în partea stângă jos, învelit într-o cuşcă Faraday pentru protecţie împotriva spionajului electronic. Toată acea parte a clădirii era consolidată împotriva „influenţelor externe", adică împotriva bombelor. Restaurantul Myrheden, în dreapta. Muzeul de lângă el adăpostea întreaga istorie a Bazei Robotice, întreţinut de câţiva entuziaşti. Fusese si el acolo, interesant şi emoţionant. Cea mai puternică impresie lăsată în memorie fusese cea a personalului rănit şi ucis în experimentele de la începuturile bazei. Şi apoi, dincolo de pini, pista de aterizare şi hangarele de unde se auzeau zgomotele motoarelor cu reacţie. Vaporii de combustibil pentru aviaţie îţi înţepau plămânii.

— Mergi în faţă cu maşina şi parchează lângă intrarea E. Unul dintre managerii de proiect te va întâmpina acolo, îi zise paznicul.

Arătă cu braţul spre una dintre uşile de pe latura lungă a clădirii, apoi ridică bariera şi deschise porţile de fier. Wiking ridică geamul

maşinii dinspre avioane şi făcu un gest cu mâna în semn de mulţumire.

Parcă în locul desemnat. Era dotat cu un dispozitiv de încălzire a motorului, deci era un loc de parcare al personalului. Poate că era al lui Markus.

Ieşi si încercă usa. încuiată. Fu nevoit să aştepte câteva minute până să fie deschisă poarta. Anja Berglund, vecina lui de peste curte, se afla în interior. El tresări. Era ciudat să o vadă astfel, obişnuiau să se vadă pe jumătate dezbrăcaţi şi abia treziti. Aceasta îl salută cu cotul.

— Artur este momentan prins într-o şedinţă pe Zoom, spuse ea. Vrei o cafea până vine?

— Un pahar cu apă, te rog, îi răspunse Wiking.

O urmă prin clădire, mersul ei era liniştit şi familiar.

Nu mai fusese niciodată chiar în inima bazei.

Decorul era cel standard pentru clădirile guvernamentale suedeze. Podele cu linoleum portocaliu şi pereţi albi din ipsos, ventilaţie şuierătoare, plăci de plută drept tavane. Lumini fluorescente pâlpâitoare, coşuri de gunoi din plastic.

Anja îl conduse într-o sală de conferinţe. Mobilier de depozitare din furnir de fag şi tablouri simple în ulei cu avioane de luptă din istoria armatei suedeze, dar scaunele din jurul mesei erau elegante.

— O să cer să ţi se aducă apă, zise ea. Te descurci? Trebuie să mă duc să mă ocup de vizitatori.

El aprobă din cap, îşi scoase jacheta şi o aşeză pe spătarul scaunului de alături.

Prin usa întredeschisă, o auzea conversând cu un bărbat despre telemetrie,

teodolite, geodezie şi rachete ghidate, drone şi ţinte aeriene. Nu avea nicio idee ce însemnau toate acestea. închise ochii. Scaunul era confortabil. Chiar dacă ceea ce auzea acum implica probabil informaţii clasificate la cel mai înalt nivel, atentia lui era concentrată

asupra scaunului. La felul în care aerul rece îi atingea uşor fruntea şi îi irita gâtul. Aşa de banale sunt fiinţele umane, lucrurile mărunte si cele esenţiale li se amestecă în minte ca într-o supă a priorităţilor irealizabile.

— Wiking Stormberg, rosti o voce autoritară. Cu ce te pot ajuta astăzi?

Wiking se ridică în picioare şi salută. Artur Hermansson închise uşa şi se aşeză în partea opusă a mesei.

— Unuia dintre angajaţii voştri i-a fost spartă casa săptămâna trecută, spuse Wiking. Johan Bjorkman, în Pâlberget. S-a aflat abia ieri, pentru că Johan a fost plecat în concediu. întregul său dulap cu arme şi muniţie a fost furat.

— Vai, spuse Artur Hermansson.

Faptul că o persoană cu certificat de securitate a fost victima unei astfel de infracţiuni putea reprezenta un risc major. într-un dulap ar putea fi păstrate şi alte lucruri în afara armelor, lucruri pe care persoana respectivă nu le-ar dezvălui poliţiei: orice, de la bani obţinuţi ilegal până la droguri sau videoclipuri porno, ceea ce ar deschide o cale către şantaj sau alte forme de ameninţare. Nu era ceva în care Wiking intenţiona să se implice, dar era crucial ca Hermansson să fie conştient de acest

lucru.

— înţeleg că Bjorkman are certificat de securitate, spuse Wiking, şi că nu poţi

divulga toate detaliile rutinelor si activităţilor voastre, dar există câteva întrebări la care am nevoie de răspunsuri pentru a putea continua ancheta.

— Desigur, răspunse Hermansson. Ce vrei să ştii?

— Cine are cunoştinţă de datele când personalul pleacă în concediu?

— Nu sunt informaţii publice, dar nici vreun mare secret nu este. Angajaţii şi personalul administrativ sunt informaţi în acest sens în vederea planificării salariilor şi a activităţilor.

Wiking scoase un carneţel şi un creion din buzunarul jachetei şi notă pe scurt răspunsul lui Hermansson.

— O informaţie care ar putea fi clasificată, zise el, dar aţi avut personal de la K4 din Arvidsjaur aici, să zicem, în ultimele sase luni?

Hermansson inspiră adânc.

— K4 este o unitate specializată în operaţiuni de tip vânătoare, o unitate mai mică, ei îndeplinesc sarcini speciale şi operaţiuni de informare din spatele liniilor inamice. Nu dispun de vehicule grele. Poate că acest lucru îţi răspunde la întrebare...

Wiking aprobă din cap.

— Dacă îmi permiţi să te întreb, zise Hermansson. Aveţi vreun indiciu cu privire la autorii furtului, îi veţi aresta?

Wiking se scărpină scurt în creştet.

— Situaţia anchetei nu este ideală, răspunse el. Nu ştim în ce zi a avut loc infracţiunea. Vecinii nu au observat nimic. Dar avem alte indicii...

Se gândi câteva secunde.

— Ar putea exista vreo ameninţare la adresa securităţii aici, în bază, vreo faptă îndreptată împotriva lui Johan Bjorkman? Sau împotriva

altcuiva? Cineva care ar putea avea interesul să folosească astfel de informaţii despre anumiţi angajaţi în avantajul său?

Hermansson ridică din sprâncene.

— Unde vrei să ajungi?

Wiking îl fixă atent cu privirea pe şef.

— Amplasarea bazei în districtul nostru este întotdeauna o sursă de complicaţii pentru activitatea poliţiei. Trebuie să avem mereu în vedere acest aspect circumstanţial. înţeleg că întrebarea este una abstractă, dar care sunt riscurile privind securitatea personalului tău?

Şeful se încruntă.

/

— Nu aş spune că riscul este unul iminent, dar există. Noi ne ocupăm exclusiv de chestiunile clasificate...

Wiking se ridică în picioare.

— Nu te mai reţin, pare că activitatea pe aici este în toi.

Hermansson îi urmă exemplul, împingând cu grijă scaunul sub masă.

— Da, avem multe misiuni în ultima vreme.

— Markus mi-a povestit că a fost promovat, menţionă Wiking şi îşi puse jacheta pe el.

— Ne bucurăm toţi pentru el, răspunse şeful Bazei Robotice. Markus este un tânăr înzestrat.

— Dar astfel de informaţii, spuse Wiking, sunt publice aici?

— Despre cine este promovat? Aş putea spune că da.

Usa se deschise din exterior. O femeie tânără apăru cu un pahar cu apă.

— O să ţin cont de întrebările tale, spuse Hermansson. Te descurci să găseşti ieşirea?

*

Secţia era liniştită şi pustie. Merse direct în biroul lui Roland Larsson. Era mai mare

decât al lui, pentru că Roland păstra acolo materialele de lucru de care avea nevoie ca Lokus. Avea acolo, pe lângă nişte prelate mai mici, lămpi şi aparate foto, lucruri precum benzi adezive pentru amprente, diverse tipuri de amestecuri de negru-de-fum cu pensulele aferente, perii magnetice, kituri de amprente cu cerneală, cretă, tăietoare de sticlă, folii de gelatină pentru prelevarea amprentelor, compuşi din cauciuc siliconic, reactivi de aminoacizi şi o varietate de alte borcane şi punguţe pe care Wiking nu le putea identifica. Cunoştea destul de bine aceste tehnologii atunci când era în mod constant pe teren, dar, de când devenise şef al poliţiei locale, nu mai atinsese nicio pulbere de negru-de-fum.

Mai erau pachete de chestii lipicioase de culoare brun-roşiatică, folosite pentru a lua mulaje ale daunelor cauzate de efracţii, lanterne puternice, pachete sigilate de teste ADN şi mai multe alte amestecuri de pulberi de negru-de-fum. Pe moment, Wiking simţi resemnare.

Ce folosea Roland pentru hârtie? Nu folosea pulbere şi pensule pe chitanţele vechi, ci le înmuia într-un fel de lichid, cum îi zicea?

Erau acolo nişte tăviţe de plastic cu o sticlă lângă ele. Evident 32oz Ninhydrin Latent Fingerprint Reagent HFE-7100 Premixed Solution, exact ce avea nevoie. Substanţa se ataşa de aminoacizi. Faptul că putea fi folosită pentru a conserva amprentele era o descoperire suedeză. Era disponibilă şi în tuburi, dacă îşi amintea bine, cu spray?

Da, te puteai baza pe Roland. Cutia de ninhidrină era pe raftul de dedesubt. Luă

sprayul cu el şi se întoarse în biroul lui. Aprinse plafoniera, scoase din buzunarul interior plicul pentru probe cu mesajul lui Urban. îl puse lângă scrisoare, pe podea, şi făcu nişte poze cu telefonul. Ignoră plicul, era prea contaminat.

Apoi pulveriză temeinic substanţa chimică atât pe scrisoare, cât şi pe mesaj. Un miros de alcool umplu încăperea, oamenii ar fi spus că băuse la locul de muncă. Fie si asa. Când luă hârtiile, acestea lăsaseră dreptunghiuri uscate pe podea.

Examină scrisoarea. Nu era nimic deosebit, decât text şi umezeală. Oare exagerase cu pulverizarea?

Nu, trebuia să se şi usuce. Să le pună în cuptor? Cel mai probabil ar fi sfârşit prin a le arde.

Se aşeză pe scaunul de birou şi aşteptă, în acea noapte, cu 30 de ani în urmă, fusese în echipa de căutare responsabilă de investigarea zonei de sud a Mlaştinii Reci. Acolo era cea mai bogată vegetaţie de mure arctice şi tot acolo erau concentrate căutările. La miezul nopţii îl informaseră că maşina fusese găsită, iar la scurt timp după aceea, şi fiica lui. Condusese ca într-un fel de transă până la dispensarul din oraş, ceaţa îi învăluia automobilul. Gunilla Landen, medicul de gardă de la Urgenţe, ţinea copilul în braţe când intrase el. Fetiţa tocmai primise un biberon cu lapte praf şi era înfăşurată într-o pătură mare de lână. Medicul predase copilul unei asistente şi îl condusese pe Wiking în biroul ei. îi explicase că fetiţa avea să fie bine, o să se recupereze complet. Vestea nu îi adusese

nicio bucurie. Singurul sentiment pe care şi-l amintea era uşurarea pe care o simţise atunci când doctoriţa Landen îi spusese că fetiţa trebuia să rămână în salon peste noapte pentru a fi ţinută sub observaţie. Că nu era el nevoit să îşi asume responsabilitatea.

Vinovăţia încă îl apăsa. îl împiedica să se recupereze vreodată. Elin se depărtase de el precum îngerul care fusese mama ei.

Se aplecă peste birou. Hârtiile se uscaseră. O mulţime de pete roz-violet se materializaseră. Aprinse lampa de pe birou şi se aplecă să vadă rezultatul, începând cu scrisoarea.

Cele mai multe pete erau alungite şi fragmentate, multe dintre ele nu erau amprente, ci un alt tip de urme. Sos de smântână de la cină, poate. Ştia prea puţine despre criminalistică pentru a evalua detaliile. Dar în colţul din stânga jos era o amprentă ascuţită a unui deget mare. Nu putea fi altceva. Baza degetului era mai lată decât partea de sus. Pentru a se asigura, se uită la propriile degete. Doar degetul mare arăta aşa.

Cu mâinile uşor lipicioase de la ninhidrină, răsfoi dosarul subţire al dispariţiei Helenei. în dosar era un set de amprente digitale prelevate de colegii lui din casă după ce dispăruse: de pe cana de cafea, de pe paharul periuţei de dinţi, de pe peria de păr, de pe pachetele de scutece şi de pe biberoane. Exemplarele lui erau nişte fotocopii ale unor fotografii, deci copii după copii, neclare şi difuze.

Găsi amprentele ambelor degete mari ale Helenei şi le puse lângă scrisoare pentru a le compara. Amprentele degetelor nu se schimbă odată cu vârsta.

Nu îi era uşor să le distingă. Copiile lui erau prea proaste. Nici originalele nu erau prea bune, din câte îşi amintea.

Totuşi, una dintre ele părea asemănătoare. Examină desenul papilar, liniile paralele, forma degetului. La fel? Imposibil de stabilit.

Se întinse după mesajul de la pensiune, o bucată de hârtie pe care ea evident pusese mâna. în general, amprentele lăsate de degete erau alterabile. Cu toate acestea, materialele poroase, cum ar fi hârtia, puteau păstra o amprentă un timp de până la 30 de ani, în cel mai bun caz. Dacă avea noroc, putea găsi aici o potrivire.

Dar se dovedi că urmele de pe mesajul lui Urban se deterioraseră complet de-a lungul deceniilor. Practic, întreaga foaie era roz, iar toate amprentele pe care le putea distinge erau aceleaşi. Niciuna dintre ele nu era cea a degetului mare de pe scrisoare. Probabil că omul citise şi răsfoise biletele frecvent de-a lungul acelor ani. Bietul de el!

îl aruncă în coşul de gunoi şi luă plicul.

Hotel International Stockholm.

De ce ai pune logouri pe o scrisoare anonimă?

Pentru că nu era anonimă.

în acel moment, poarta care dădea spre stradă, dincolo de recepţie, fu trântită cu un zgomot puternic. Wiking se holba la uşa închisă a biroului, ce naiba a fost asta?

Privi în jur, prin încăpere, la birou şi pe podea — oh, Doamne! nu putea permite nimănui să vadă această dezordine. Se ridică, se aşeză înapoi, smulse hârtiile de pe masă şi le îndesă în sertarul de sus al biroului. Auzi paşi uşori venind pe coridor, erau ai Carinei Burstrand. Se îndreptă rapid spre uşă, o

deschise şi ieşi. O închise bine în urma lui. Recepţionera, care se îndrepta spre bucătărie în papuci de casă, îl privea surprinsă.

— Ce bine că ai trecut pe aici, zise Wiking. Trebuie să te întreb ceva.

— Trebuie să reumplu automatul de băuturi, spuse ea şi intră în bucătărie.

El o urmă şi se sprijini de blatul din bucătărie.

— E vorba despre soţia mea, îi spuse el.

Atunci Carina îl privi, îşi îndreptă spatele şi lăsă dozele de suc.

— Ce s-a întâmplat?

— Aţi petrecut ceva timp împreună, nu-i aşa? Vorbeaţi despre cărţi?

— Păi?

Ea îl privea cu scepticism. Se cunoşteau de când aveau şapte ani, fuseseră în aceeaşi clasă toată şcoala primară şi lucrau împreună de 32 de ani. Nu o putea păcăli.

— Am găsit un bileţel ciudat, îi spuse el, pe care e posibil să-l fi scris ea.

Recepţionera puse cu grijă punga de la Ica pe podea.

— Wiking, ştiu, săptămâna trecută s-au împlinit 30 de ani de când a murit. Are vreo legătură cu asta?

El oftă, nu credea că-si mai amintea.

— Nu ştiu, răspunse el. Poate.

— Ce fel de bileţel ai găsit?

Wiking îşi şterse fruntea cu palmele.

— Unul pe care poate l-a scris cândva.

— Ai răscolit printre amintirile vechi?

Privi în jos la mâinile lui. Putea la fel de bine să o lase să creadă că se afla într-o stare de compătimire de sine.

— îi plăcea Ulf Lundell, spuse Carina cu un glas neobişnuit de duios. Şi Jack Kerouac. Avea probleme cu clasicii, credea că sunt

doar nişte morţi. Totuşi, îi plăcea Nabokov. Helena este singura pe care am întâlnit-o căreia să-i placă *Lolita.*

— Ştii cum îşi semna scrisorile? Adică mesajele, bileţelele? în mod informai?

Ea îl privi cu sprâncenele încruntate.

— Ce anume urmăreşti?

Nu ştia sau doar se prefăcea?

— Ia spune-mi, zise el, Hâkan mai este încă la Baza Robotică?

Carina Burstrand îsi încrucisă braţele.

— Credeai cumva că bărbatu-meu şi-a găsit o altă slujbă de inginer de zbor în Stentrăsk? Ce-ai păţit?

Wiking se îndepărtă de blat.

— Nu te mai deranjez, spuse el, te las să despachetezi în pace. Mă ocup de furtul de arme din Pâlberget, s-ar putea să fiu nevoit să merg în Stockholm pentru o vreme.

— Cei de la secţia din Ălvsbyn au luat COVID. Poate că e mai bine să rămâi în standby aici, în oraş.

— Cei din Ălvsbyn se descurcă singuri.

Se duse în biroul lui, închise uşa, deschise fereastra larg şi ascunse sprayul cu ninhidrină şi documentele în sertarul biroului. O auzea cum face zgomot prin bucătărie, manipulând capsule de cafea si doze de suc. Luă tastatura si se autentifică în Centrul Operaţional de Planificare şi Supraveghere, pe scurt COPS-. Nu îl mai deranja poanta cu jocul de cuvinte. Consultă informaţiile suplimentare despre spargerea din casa agentului Gărzii Naţionale. Vineri după-amiază, colegii din Jărva reuşiseră să aresteze un suspect în domiciliul lui de pe strada Risingeplan nr. 40, din Tensta.

De fapt, Wiking îşi dădu seama că era vorba de casa părinţilor, în care infractorul locuia cu alţi cinci fraţi. Sub un pat, într-unul dintre dormitoare, fuseseră găsite o bucată Ak 4, o cartuşieră aproape goală pentru muniţie de 7,62 mm, care initial avea 800 de cartuşe. O bucată pistol Glock 88. O bucată puşcă de vânătoare Sako 85, un Sako Vixen 222 şi o carabină Husqvarna calibru 20.

Toate armele erau acolo, mai puţin câteva sute de cartuşe de Ak 4, care se găseau astăzi în pereţii unei pizzerii din centrul oraşului Tensta şi în trei tineri dintr-un clan rival, care, în mod miraculos, erau încă în viaţă. Wiking considera că era complet improbabil să fie altfel.

Fireşte că nu a fost nevoie să se deplaseze la Tensta, colegii săi reuşiseră să se ocupe de asta pe cont propriu.

Usa se deschise fără niciun ciocănit. Recepţionera îşi strecură capul înăuntru.

— Simţi ceva?

Privi scurt în direcţia ei, apoi înapoi către calculator.

— Mi s-a părut şi mie că miroase a chimicale pe aici, nu ştiu de ce, spuse el.

Ea îl privi suspicioasă, bătând uşor din picior în prag.

— Pornesc eu alarma când plec, zise el.

Aceasta închise uşa. O auzi cum se repede să
iasă din recepţie şi dispare pe stradă. Aşteptă până când în clădire se făcu linişte completă. Apoi luă scrisoarea şi sprayul cu ninhidrină, îl puse la locul lui, pe raftul lui Roland Larsson, şi băgă hârtia într-un plic pentru probe.

Telefonul îi sună în timp ce se îndrepta spre parcare. Era adjuncta şefului poliţiei regionale din Umeâ.

— Avem un focar masiv de COVID în Ălvsbyn. Ai putea să te duci acolo şi să te ocupi tu în weekend?

Wiking inspiră adânc. Nodul din gât îl irita. Nouă zile până la operaţie.

— Spune-le că nu. Sunt foarte ocupat cu un furt de arme, un întreg arsenal care...

— Poate aştepta până luni. Vrem să te ocupi de asta.

—

Wiking închise ochii strâns pentru câteva secunde.

— Din păcate, nu. îmi pare rău. Nu se poate, îşi rezervă biletul de avion din maşină.

2 „Nationella Operativa Avdelningen", Secţia Operaţională Naţională (*N.t*.).

3 Pauză de cafea însoţită de o gustare sau un desert *(N.t.).*

„Trăsket" este un alt cuvânt din limba suedeză pentru mlaştină *(N.t.).*

5 Amplu program de construcţii desfăşurat între anii 1965 şi 1974 pentru a rezolva criza locuinţelor din Suedia *(N.t).*

în limba engleză, „cops" (colocvial) înseamnă „poliţişti" (N.r.).

Stentrăsk este o municipalitate din comitatul Norrbotten, situată în provincia Laponia. Reşedinţa comitatului este chiar Stentrăsk.

/ t

Oraşul a fost numit *Poarta către râurile de*

r

gheaţă, o expresie consacrată încă din vremea călătoriei lui Cari von Linne în Laponia, în anul 1732.

Stentrăsk este situat pe râul Pite, în comitatul Norrbotten, şi se învecinează cu Ălvsbyn şi Arvidsjaur la sud, Boden la est şi Jokkmokk la nord.

Ca organizare bisericească, oraşul aparţine din 1809 parohiei din Stentrăsk, iar înainte de aceasta era parte a parohiei din Nederluleâ.

Până în anul 1893, localitatea a făcut parte din districtul judiciar al populaţiei sami din Jokkmokk, apoi, până în 1928, a fost inclusă în districtul judiciar Stentrăsk. Din anul 1971 până în 2002, Stentrăsk a făcut parte din circumscripţia judiciară a oraşului Boden, iar din 2002 este parte din circumscripţia din Lulea.

Municipalitatea are o populaţie de 9 031 de locuitori.

Evoluţia demografică a populaţiei a înregistrat o uşoară tendinţă de scădere în ultimele patru decenii.

(extras din „Fakta over Sveriges kommuner"[2])

Z„Date despre municipalităţile Suediei" (N.r.).

Când Wiking era mic, îi plăcea mult muzica. Mama Karin cânta la pian melodiile din cartea de

cântece cu copertă portocalie *Nu ska vi sjunga,* iar el stătea alături de ea pe un scăunel şi cânta. îi era uşor să înveţe lucruri pe de rost. în special versurile cântecelor, dar si versete din Biblie si dialoguri din programele TV. Vocea lui de puşti nu era prea frumoasă, dar avea o tonalitate bună într- un anumit registru.

Tata Gustav considera că obiceiul fiului său de a izbucni în cântat oriunde era extrem de obositor şi, dacă e să fim sinceri, destul de ridicol. îi spunea adesea fiului său, cu severitate şi în public, să îşi ţină gura, dar Wiking nu îl asculta. Gustav nu îl lovise niciodată în faţa altora, dar când ajungea acasă mai primea câte o palmă sau o bătaie cu nuiaua.

Hitul răsunător al Annei-Lena Lofgren, *Lyckliga gatan,* fusese unul dintre primele cântece pe care le învăţase în întregime direct de la radio, probabil în competiţie cu *I natt jag drdmde* al formaţiei Hep Star. Vara anului 1967. Tocmai împlinea cinci ani. încă le mai ţinea minte pe amândouă. Şi acum ştia că Cornelis Vreeswijk scrisese versurile suedeze ale melodiei *I natt jag drdmde* şi că *Lyckliga gatan* era un cover al unei piese originale italiene.

Nu mai fusese în Tensta de 30 de ani. Fusese călcat în picioare şi devastat cu mult înainte ca el să ajungă acolo, dacă ar fi să luăm Bullerbyn[5] ca punct de referinţă. Betoanele se înălţau foarte sus deasupra pământului şi atunci, ca şi acum. Poate că faţadele erau puţin mai deschise la culoare în ziua de azi. Rezultatul unor eforturi politice de a face ca *miljonprogrammet* să fie mai puţin stigmatizat. Fără prea mare succes.

Cartierul Risingeplan, locul de baştină al adolescentului arestat, era alcătuit din clădiri de beton cu şapte etaje construite deasupra unor parcări subterane. Ca semn caracteristic, acoperişurile erau plate, iar balcoanele erau încastrate în clădire. Blocurile înalte formau

coridoare de vânt aspre, venind parcă de nicăieri, care îi lăsau pe locatari cu ochii umflaţi şi respiraţia sacadată. Sotingeplan, unde Wiking locuise în timpul studiilor de la şcoala de poliţie, se afla la o distanţă de jumătate de kilometru sau poate chiar mai aproape, de cealaltă parte a centrului oraşului.

Plăti cursa de taxi, iar şoferul plecă în trombă, îşi puse rucsacul pe umăr şi îşi verifică telefonul.

Adresa pe care o căuta era în spatele lui.

Intrarea cu numărul 40 făcea parte dintr-o serie de scări identice în clădiri similare. Se pare că presupusul infractor locuia la etajul trei. Wiking miji ochii la strălucirea razelor de soare în ferestre, în interior, se afla un adolescent cu o cameră plină de arme automate. întrebarea era cum au ajuns acele arme acolo. Persoana arestată nu avea nicio legătură evidentă cu Stentrăsk. Câţi dintre fraţii săi mai mici ştiau ce avea sub pat? Cum au fost ei afectaţi? Simţeau teamă sau admiraţie?

Cei care nu-şi găseau un loc în comunitate îşi creau adesea unul propriu în afara ei. Un vechi adevăr.

Privi în jur. Mirosea a gaze de eşapament şi a iarbă proaspăt tăiată.

Această combinaţie fusese dintotdeauna una dintre plăcerile sale vinovate. Mai încolo întrezări o pădurice de conifere bine dezvoltate şi de foioase bogate. îi aducea aminte de vegetaţia din jurul oraşului Trăsket. Citise despre o echipă de televiziune italiană care se deplasase într-o zonă defavorizată din Suedia pentru a face reportaje scandaloase despre sărăcia de acolo şi crezuse că ajunseseră în locul nepotrivit. înţelegea acum de ce. Aici nu era Bullerbyn, cum afirmase anterior, dar nu era nimic în neregulă cu aceste clădiri. Nici cu străzile. Nu era vina clădirilor că nu funcţiona

comunitatea, nici a copacilor sau a solului.

O gaşcă de băieţi de gimnaziu se apropia de el din spate, probabil că aveau 11 sau 12 ani. El nu îi băgă în seamă. Se opriră lângă un suport pentru bătut covoare, purtau hanorace cu glugă şi tenişi dezlegaţi. Strigau lucruri către el, întrebându-1 dacă este aina[2]. Ştia că înseamnă poliţist, dar nu înţelegea restul. Foloseau un vocabular şi un ritm străine pentru el.

— Nu înţeleg ce spuneţi, zise Wiking.

Unul dintre băieţi făcu un semn din cap spre faţada pe care Wiking o analiza. întrebându-se ce anume căuta.

— Presupunerea voastră e corectă, spuse Wiking. Sunt poliţist. Sunt aici să investighez un furt de arme. Ştiţi ceva despre asta?

Băiatul scuipă vârtos şi lung. Spuse ceva foarte batjocoritor.

Ceilalţi râseră. Wiking se întoarse direct spre ei.

— Vreau doar să vă avertizez, spuse el, că am autoritatea să reţin minori, conform LVU—. Este un centru pentru copii delincvenţi în Arboga care vă aşteaptă.

Copiii râdeau în hohote, dar râsul li se potoli brusc. Cuvintele le intraseră probabil pe o ureche şi le ieşiseră pe cealaltă, însă produseseră un anumit disconfort. Câţiva dintre băieţi făcură un pas înapoi.

— Poliţiştii au dreptul să poarte arme, spuse Wiking. Complet legal. Se ocupă de supravegherea derbedeilor. Deci aveţi grijă să nu fiţi prinşi. Altfel, nu veţi fi acceptaţi la şcoala de poliţie.

Se întoarse spre stradă, urmărindu-i pe băieţi cu coada ochiului, pentru a nu se trezi cu o piatră în cap. Ei îl priveau cu atenţie, dar nu făcură nicio încercare să-l rănească. Ce urma să se aleagă de ei, ce sanse aveau?

Uneori, Wiking se mai lăsa dus de gânduri. Cum, sub aparenţele civilizaţiei, oamenii ar fi trebuit să aibă posibilitatea să facă alegeri libere, dar acestea erau limitate într-o atât de mare măsură de aşteptări si condiţii. El însusi devenise poliţist, la fel ca tatăl său, în aceeaşi secţie şi, în cele din urmă, pe acelaşi post. Băieţii de lângă suportul de bătut covoare puteau, desigur, să devină şi ei poliţişti în Stentrăsk, dar probabilitatea era una foarte mică. Era mai plauzibil ca ei să moară într-o răfuială între clanuri sau să piară din cauza consumului de droguri, dacă nu găseau un stil normal de viaţă care să le convină.

Wiking se îndreptă spre secţia din Rinkeby.

Pe investigatorul de serviciu de sâmbătă dimineaţă îl chema Abdul Muhammad. Acesta îl salută

cu cordialitate, dar de la distanţă, pe colegul său din Norrbotten.

— Nu eşti din Stockholm, observă Wiking după ce se aşezară în biroul său.

— Nu, sunt din Malmo, spuse poliţistul cu un accent autentic din Scania. Cum pot să te ajut?

— împuşcăturile din Tensta de săptămâna aceasta, răspunse Wiking. Eu mă ocup de ancheta privind furtul de arme din Stentrăsk. Ai vreo noutate?

— Au acţionat la comanda liderilor Tensta X, din câte ştim, spuse Abdul Muhammad, luând un teanc de hârtii de pe birou.

Citi documentele în tăcere pentru câteva minute.

— Avea un adevărat arsenal acolo în dulap, remarcă el apoi. Două lucruri m-au intrigat aici: Cum au aflat hoţii unde se aflau armele? într-o

casă din mijlocul câmpului? Şi ce au făcut cu seiful?

Telefonul colegului începu să sune, dar acesta respinse apelul.

— La prima întrebare e uşor să răspundem, zise Wiking. Un număr considerabil de oameni din Stentrăsk ştiu că Johan Bjorkman este vânător şi agent al Gărzii Naţionale. Faptul că locuieşte în casa părinţilor săi din Pâlberget este, de asemenea, un lucru bine-cunoscut. Poate fi găsit rapid pe Google, dacă nu deţii deja aceste informaţii. Tâlharul probabil nu ştia exact ce arme se găsesc acolo, dar cred că prada i-a satisfăcut aşteptările. Un set standard de arme militare ale agenţilor Gărzii Naţionale, plus arme obişnuite de vânătoare pe care le aveau toţi membrii echipelor de vânătoare. Seiful nu l-am găsit. Am întrebat vecinii si am verificat toate maşinile care au fost

înregistrate de radarele municipalităţii în acea săptămână, dar momentan nu avem nicio pistă.

Colegul renunţă pentru un moment la investigaţie şi se uită la ceasul de pe telefon, sugerând faptul că nu prea avea timp de toate astea.

— E posibil să fi fost o lucrare comisionată, presupuse Wiking, sau să fi existat cel puţin un contact prestabilit. Altfel, n-ar fi putut extrage armele atât de rapid. Am o teorie despre cum s-a putut întâmpla.

Abdul Muhammad îşi ridică privirea, cu o sclipire de interes în spatele ochelarilor.

— Stentrăsk se află cam la o oră distantă de 119 din Boden, continuă Wiking. Un regiment mare. La o oră distanţă în direcţia opusă avem regimentul de vânători din Arvidsjaur, plus F21 în Lulea, forţele aeriene... Nici nu ştiu cam câţi oameni îşi fac stagiul militar în zona noastră, dar trebuie să fie peste 1 000 de recruţi în fiecare an. Aşadar, există multe posibilităţi de asociere.

Anchetatorul îsi notă ceva într-un caiet.

— Crezi că are vreo legătură cu armata?

— într-un fel, da, spuse Wiking. Şi, în mod traditional, Stentrăsk are cele mai multe schimburi cu Arvidsjaur, adică K4.

Se apleca în faţă, peste birou.

— Niciun condamnat la închisoare nu are voie să urmeze stagiul de pregătire militară de bază, explică el, dar s-ar putea să existe alţi indivizi în cercurile lor de care Săpo[1] [2] [3] [4] [5] şi Must— să nu ştie. Rude, fraţi, prieteni.

Abdul Muhammad aprobă din cap.

— Dacă as reuşi să obţin o listă cu toti recruţii care au făcut serviciul militar în Arvidsjaur anul trecut, spuse Wiking, ai putea să verifici dacă există astfel de legături?

— Nu putem obţine astfel de registre de la Ministerul Apărării, răspunse Abdul Muhammad. Informaţiile despre persoane private pot fi accesate, la fel si listele cu toti cei care urmează stagiul de pregătire militară de bază în toată Suedia, dar nu şi unităţile la care sunt repartizaţi...

— Ştiu, ştiu, spuse Wiking, dar dacă aş reuşi totuşi să obţin o astfel de listă? Cu toti vânătorii de la K4 de anul trecut? Poţi să verifici conexiunile?

Colegul zâmbi ironic.

— în oricare zi a săptămânii, răspunse el.

Wiking se ridică în picioare. Telefonul investigatorului sună din nou. Wiking părăsi

---

Bullerbyn este un sat fictiv din cărţile pentru copii scrise de autoarea suedeză Astrid Lindgren. Un loc idilic şi liniştit, cunoscut pentru frumuseţea şi natura sa (*N.t*).

Termenul este unul argotic pentru „poliţist", cu origini în limba turcă (*N.t*).

„Lag med sărskilda bestămmelser om vârd av ungă", Legea cu dispoziţii speciale privind îngrijirea tinerilor *(N.t)*.

H Săkerhetspolisen, principala agenţie de securitate a Suediei, care se ocupă cu contracararea ameninţărilor la adresa securităţii naţionale *(N.t)*.

Militară underrăttelse- och săkerhetstjănsten, Serviciul Militar de Informaţii al Suediei *(N.t)*.

încăperea.

în scuarul din faţa secţiei de poliţie, îi trimise un SMS lui Mats Vikander.

Sunt în oraş. Partial din motive de serviciu. Ai timp să ne vedem?

Apoi coborî la metrou.

Hotel International se afla la capătul Strandvăgen, la o distanţă de câteva sute de metri de Teatrul Dramatic Regal. Wiking văzuse acolo două spectacole împreună cu Helena în primăvara anului 1986, când aceasta era însărcinată cu Markus. „Trebuie să profităm acum", spusese ea. „Nu vom mai putea merge la teatru mult timp după ce se va naşte."

Au văzut *Macbeth* pe Scena Mare şi *Ett dromspel*— pe Scena Mică, câteva săptămâni mai târziu. Prima piesă, de Shakespeare, era despre crimă şi lupta pentru putere la un nivel care făcea ca răfuielile dintre clanuri din timpurile noastre să pară nişte simple încăierări în curtea şcolii. Din cea de-a doua, scrisă de Strindberg şi regizată de Ingmar Bergman, nu înţelesese nimic. Bărbaţi cu peruci mari intrând şi ieşind. Spre final chiar aţipise. Hotelul probabil că era acolo şi atunci, însă el nu-1 remarcase niciodată.

Pe usa de la intrare era un afiş autocolant care anunţa că la hotel nu se acceptau plăţi în numerar. Când intră, la recepţie nu era nimeni. Era ora 16, aglomeraţia de la check-in se terminase. în schimb, restaurantul de alături era plin ochi. Zgomotele şi râsetele se revărsau prin uşile şi pereţii de sticlă. Chiar era cu stil şi elegant, exact cum afirma şi site-ul, sau cel puţin aşa avea ambiţia să fie. Wiking sună dintr-un clopoţel de modă veche de la recepţie şi aşteptă. După câteva minute, o ţipă destul de tânără, într-un costum sobru, ieşi de după rafturile din spate.

Privirea ei alunecă peste el, peste rucsacul său şi peste jacheta Helly Hansen şifonată. îi zâmbi, însă nu cu dragă inimă.

— Bine ati venit! Aveţi rezervare?

Vorbise de parcă el ar fi fost mai mulţi. îi arătă legitimaţia de poliţist.

— Anchetez un furt de arme care are legătură cu răfuielile între clanuri din Tensta de miercurea trecută, spuse el.

Zâmbetul femeii se stinse, el îsi coborî legitimaţia.

— Trebuie să consult registrele voastre cu clienţii de acum o săptămână.

Recepţionera făcu un pas înapoi şi se uită peste umăr.

— Nu prea cred că...

Rămase nemişcată câteva secunde, privind spre locul de unde venise. Evident, nu exista nicio scăpare acolo. Wiking aştepta. Ea îşi îndreptă gâtul şi spatele.

— Pot vedea mandatul de percheziţie?

Wiking o examină. Era frumoasă într-un fel artificial, specific femeilor singure, chit că sunt sau nu într-o relaţie. Frunţi prea netede şi unghii prea lungi, buza de sus ieşită anormal în relief şi părul prea lucios. Acele femei care aveau prea mult timp liber. Acelea care urmăreau prea mulţi influenced pe Instagram şi se uitau prea mult la Netflix.

— Conform paragrafului 7 din legile privind statutul poliţistului, eşti obligată să prezinţi fără întârziere registrul cu clienţii hotelului, spuse el scurt şi cu voce joasă.

Femeia deveni şi mai palidă.

— Şeful meu nu este aici, spuse ea, iar acum în vocea ei se auzea accentul de Dalarna. Nu ştiu dacă am voie să...

— Nu ai voie să refuzi, interveni Wiking, lăsând

ameninţarea să răsune în tăcerea ce urmă.

în timp ce femeia ezita, el scoase poza Helenei pe care obişnuia să o poarte în portofel, o fotografie rămasă de când aceasta îşi reînnoise paşaportul. Acum o pusese într-un plic de plastic pentru probe.

— Aceasta este o fotografie veche de 30 de ani a femeii pe care o căutăm.

Un grup numeros de oameni, care nu ţinea cont de nicio distanţare socială, ieşi zgomotos din restaurant şi apoi pe stradă, prin spatele lor.
Recepţionera luă plicul pentru probe şi privi fotografia prin plastic.

— Ce a făcut? întrebă ea, privindu-1 pe Wiking cu ochii mari.

— Nimic, răspunse Wiking. Este un posibil martor.

Ea îi returnă fotografia.

— Ai văzut-o? Sau pe cineva care ar putea fi ea? Care a stat aici, în hotel, la începutul săptămânii?

— Azi m-am întors din concediu.

Să dea dracu'!

— Deci nu i-ai văzut în persoană pe oaspeţii care au semnat registrul?

— Din păcate, nu. Şi nu toţi oaspeţii trebuie să îl completeze, ci doar străinii.

Wiking aprobă din cap.

— Hârtia voastră pentru corespondenţă, zise el. Cea cu siglă şi plicul aferent. Este disponibilă în toate camerele?

Ea îl privea surprinsă.

— în toate, confirmă ea. De ce?

— Ar putea fi procurată şi de altundeva?

— Hârtia noastră pentru corespondenţă? Nu-mi pot închipui aşa ceva. Unde să mai fie?

— în restaurantul de alături?

Ea privi către uşile de sticlă.

— Nu, zise ea. în niciun caz.

— Aici, în recepţie?

Recepţionera se aplecă şi cotrobăi printr-un

sertar.

— Cred că ar trebui să fie câteva pe aici...

— Dar, în general, sunt disponibile doar în camerele voastre?

Ea aprobă din cap, închise sertarul.

— Aş putea să văd registrul acum?

Femeia îsi drese vocea.

— Hotelul a fost complet ocupat toată luna august. Avem 130 de camere.

— Ar trebui să rămân aici, în recepţie, sau aveţi vreun birou pe care să-l pot folosi?

Ea îşi înclină uşor capul şi intră din nou în oficiu.

Wiking o urmă.

Cele zece zile la care Wiking limitase căutarea, între 9 şi 18 august, presupuneau 1 300 de cazări. Or, hotelul nu era complet ocupat în fiecare zi, iar mulţi dintre oaspeţi stăteau mai mult de o noapte. Având în vedere şi situaţia cu COVID, majoritatea erau suedezi, dar existau totuşi 134 de înregistrări unice, completate de cetăţeni străini.

Acestea nu semănau cu registrele pe care le folosea pensiunea din Stentrăsk. în ziua de azi, fiecare comerciant putea să le conceapă aşa cum dorea. Cu toate acestea, aici se găseau informaţiile de care avea nevoie, cel puţin în parte. Nume, naţionalitate, adresă, data naşterii, e-mail. însă multe erau completate neglijent sau incomplet.

De exemplu, Bente şi Jesper Jensen, domiciliaţi în Oslo. Ea născută în 1963, el în 1985. Mamă si fiu, sau parteneri mai puţin convenţionali? Locuiau măcar împreună? Nu era indicată nicio adresă.

în orice caz, o notă pe Bente în carneţelul său, avea vârsta potrivită. Era şi o adresă de e-mail.

Thomas şi Antoine Peeters din Groningen, care e în Olanda, nu? Antoine era un nume de bărbat sau de femeie? Nu ştia. Erau, în orice caz, născuţi

în anii 1970. îi lăsă deoparte.

Pe James Brown, născut în 1962, îl ignoră, la fel ca pe Pedro Fernandes din Olhâo, Portugalia, şi pe familia Wilson cu patru copii din Nottingham, Anglia. Vincent Honcharenko, din Kiev, şi soţia lui, Angelina, fuseseră şi ei trecuţi cu vederea, precum şi Pekka Aro din Kemi şi soţii Halkias, din Atena, născuţi în 1947.

în cele din urmă, notă 14 potenţiale nume de femei, probabil fără vreun folos.

Anette Andersen, Copenhaga, n. 1962
Sandra Boyle, Salt Lake City, n. 1964
Bridget Ceders, Londra, n. 1958
Inese Eglitis, Riga, n. 1963
Maria Sophia Fernandes, Fuengirola, n. 1965
Emmanuelle Fontaine, Lyon, n. 1962
Corinne Gruber, Graz, n. 1961
Bente Jensen, Oslo, n. 1963
Vladlena Ivanova, Moscova, n. 1959
Daniella Marak, Praga, n. 1960
Anastasia Stepanova, Sankt-Petersburg, n. 1962
Maryanne Taylor, Melbourne, n. 1964
Elizabeth Twersky, Tel Aviv, n. 1962
Christine Williams, Sydney, n. 1961

— Tată?

Telefonul mobil nu reuşea să filtreze neliniştea din vocea fiicei sale.

Un autobuz SL— claxona insistent un Range Rover parcat fix în mijlocul staţiei de autobuz de lângă el. Wiking apăsă cu putere aparatul pe o ureche, astupându-şi-o pe cealaltă cu degetul arătător.

— Bună, Elin, ce faci?

Un tramvai trecu zguduindu-se pe lângă el, scârţâind din frâne. Pe vremea lui nu existau astfel de chestii în centrul Stockholmului. De ce fuseseră instalate? Pentru a crea atmosfera unei epoci trecute? Pentru cine?

— Tată, s-a întâmplat ceva? Ce se aude? Unde eşti?

— în faţa Teatrului Dramatic Regal. Cum eşti? Markus a zis că eşti liberă azi.

Un semafor din spatele lui se făcu verde, iar motoarele începură să se tureze şi să huruie la unison.

— A trebuit să lucrez ore suplimentare. Ce este?

Wiking se întoarse spre perete pentru a se izola parţial de zgomot, înghiţindu-şi iritarea şi neajunsurile.

— Mă întrebam dacă ai timp să ne vedem. Sunt aici cu serviciul.

„Vin", spuse ea către cineva care era mai încolo în cameră.

Se făcu linişte, un şuierat uşor la celălalt capăt. Lăsase telefonul undeva?

— Alo?

— Pe la miezul nopţii ajung acasă. Poţi dormi la mine dacă vrei.

în română, *Un joc al visului*, trad, de Valeriu Munteanu, Maria si Petru Banus (*N.r*,;).

Apoi Elin închise. [7]

Mats Vikander locuia în Mălarhojden, o suburbie situată la jumătate de kilometru sud de cartierul Sodermalm. Wiking hotărî să meargă pe jos. Chiar dacă ar fi putut lua metroul, nu avea de gând să rişte să se infecteze cu nenorocirea aia de coronavirus, deşi era probabil să-l fi avut deja. Atunci când se îmbolnăvise, nu mai erau teste disponibile la dispensarul din Stentrăsk, aşa că nu era sigur de situaţie. Totuşi, nu voia nici să se înghesuie pe acolo, pe sub pământ. încă nu se ştia dacă oamenii deveneau cu adevărat imuni, iar el nu dorea să fie primul care află. Fusese ca lovit de tren. Aşa le descrisese boala celor dispuşi să îl asculte.

Era convins că ştia cum se infectase. O spargere la Grăddhyllan, vechiul conac favorit al lui Evert Landen. Familia păgubită, recent mutată din Lulea, fusese într-un concediu la schi, în Alpi, în timpul vacanţei de iarnă, iar când se întorseseră acasă, găsiseră uşa terasei spartă. Hoţilor nu le-a păsat de arta modernă de pe pereţi, de genţile Chanel din şifonier, de setul de veselă Nobel din vitrină, de covoarele autentice de pe podea. Furaseră DVD-playerul şi un borcan cu bani gheaţă pentru plătit parcarea de pe suportul pentru pălării. Secţia era în criză de personal din cauza vacanţei şcolare, aşa că Wiking şi Lokus formaseră patrula care interveni. Roland Larsson găsise atât urme de picioare, cât şi amprentele degetelor, şi aproape că nici nu mai fusese nevoie să le introducă în sistemul informatic, pentru că le ştia pe de rost. în aceeaşi seară, talentele locale, care erau adesea vinovaţii în aceste cazuri, fuseseră aduse şi închise în celulă în aşteptarea procurorului.

Atât mama, cât şi fiul acestei familii păgubite

Storstockholms Lokaltrafik, compania care gestionează transportul public în regiunea metropolitană a Stockholmului *(N.t).*

tuşeau şi erau moleşiţi când Wiking le lua declaraţii. Cinci zile mai târziu, el însusi se îmbolnăvise.

La pat, cu o tuse infernală, se gândea la două lucruri: Oare o să moară? Si de ce ar fi mers cineva

în Alpi ca să schieze, când atât Kâbdalis, cât şi Dundret se aflau la doar o oră distantă cu maşina?

Wiking făcea jogging şi participase deja la trei maratoane. După boală, începuse aibă dificultăţi de respiraţie. Plămânii săi urlau în semn de protest. Odată, Markus a trebuit să vină să-l ia. Era în după-amiaza zilei de *midsommar—,* încercase să alerge puţin şi s-a prăbuşit pe dealul dintre Trăsket şi Granselsbron. După aceea, a mers mai mult pe jos. A funcţionat şi aşa. îi limpezea mintea. Singurul efect secundar care îl deranja cu adevărat era senzaţia de nod în gât, însă asta era altceva.

A trecut prin Kungstrădgârden, apoi pe lângă Opera Regală. Un afiş dinainte de Covid, decolorat de soare, anunţa spectacolul *Cosi fan tutte* de Mozart. întrebarea era cum urma să arate lumea când Opera va putea primi din nou publicul. Dacă el însuşi va mai face parte din lume.

Apele întunecate ale Golfului Riddarfjărden se izbeau de cheiuri. Aerul era umed si călduţ, asa cum nu era niciodată în Stentrăsk, îl inspiră în plămâni cât de adânc putu, înainte să înceapă să îl doară. Soarele în Norrbotten era mereu jos, aerul curat. Aici era mai dens. îmbibat de mare si de gazele de eşapament. îi plăcea asta. De fapt, i-ar fi plăcut să rămână în Stockholm. Helena fusese cea care voise să se mute mai la nord. Când tatăl lui Wiking s-a pensionat în cele din urmă, a dispărut şi ultimul argument pe care îl folosea pentru a refuza să se întoarcă acasă.

Dacă ar fi rămas, ea ar fi trăit. Un gând care nu îl părăsise niciodată.

Merse spre sud, de-a lungul Bastugatan, pe lângă parcurile Ivar Lo şi Oile Adolphson. Se opri şi se lăsă purtat până aproape de cer, cu apa departe sub el. îşi aminti că lui Oile Adolphson îi venise inspiraţia pentru cel mai faimos cântec al său, *Trubbel,* dintr-un vis pe care l-a avut, o poveste despre infidelitate, răzbunare şi eşec. îl ştia şi pe acesta pe de rost.

Am trăit fericit aici cu tine şi pisicile mele

o viaţă în păcat, fără pretenţia de a fi salvat

Ajuns în Liljeholmen, se îndepărtă de apă şi începu să meargă mai repejor pe străduţe şi cărări. Drumul era mai lung decât îşi amintea, sau poate că de vină îi erau plămânii. Sau nodul din gât. Casele deveniseră joase, drumurile, strâmbe. Mălarhojden era un nume prea nou pentru construcţiile învechite: initial ferme mari, transformate în anii 1800 în reşedinţe de vară pentru înalta societate din centrul oraşului. Se călătorea cu vaporaşul cu aburi până la Fridhemsbryggan. Atât debarcaderul, cât şi vaporul erau aceleaşi, precum şi multe dintre construcţiile vechilor ferme. Casele particulare mai recente nu erau nici impunătoare, nici prea remarcabile, dar totuşi erau obscen de scumpe. Era terenul celor avuţi, cum ar fi zis Helena. Gazon bine îngrijit, combinaţii de culori sobre, pavilioane unde oamenii consumau limonadă bio şi vinuri bune. Mecca clasei de mijloc. Ar fi locuit cu plăcere aici.

în cele din urmă, trecu pe lângă izvorul lângă care Bellman obişnuia să se odihnească si să cânte, apoi încă vreo 70 de metri în jos, înspre lacul Mălaren, unde bătu la uşă.

Mats si soţia lui, Marina, medic-sef la Sankt

Goran, aveau o casă din cărămidă, construită în anii 1950, cu o terasă generoasă cu vedere spre apă.

— Wiking, spuse Mats după ce deschise uşa.
Arăţi ca dracu'.

Se salutară fără a da mâna. Mats îl întrebă dacă doreşte un gin tonic. Wiking răspunse afirmativ, mulţumindu-i. Urcară o jumătate de etaj pe scări şi ajunseră pe terasă, unde Mats prepară băutura. Se aşezară pe fotolii de răchită.

— Te-ai mai văzut cu Frank în ultima vreme?
întrebă Wiking, gustând din băutură.

Era mai multă apă tonică, cum obişnuia acesta s-o facă. Mats era un pofticios, trăsătură pe care o aveau în comun. Amândurora le plăceau sucurile
si dulciurile.
;
— M-a ajutat cu ceva săptămâna trecută. Şi el arăta groaznic.

Prietenul lor din şcoală, al treilea din troică, se nimerise în mijlocul unui jaf bancar în Abrahamsberg, cu câţiva ani în urmă. în zi liberă, în haine de civil. Reuşise să-l dezarmeze pe unul dintre spărgători înainte ca celălalt să-l lovească cu piciorul în coloana vertebrală. Din acea zi, a rămas într-un scaun cu rotile. Tâlharii nu au fost prinşi niciodată.

— Unde îti este Marina?

— Abia dacă am văzut-o din martie.

Wiking aprobă. Aceeaşi situaţie ca în cazul fiicei sale. Privi în jos, spre lacul Mălaren, un cargobot tocmai venea cu aburi dinspre oraş, îndreptându-se spre insule.

— Te-ai recuperat la plămâni? întrebă Mats.

— Cât de cât, răspunse Wiking şi încercă să inspire adânc.

Nu îl durea. Se gândi să îi povestească despre nodul din gât.

— Şi, deci, te-au trimis aici de urgenţă?

— Mai degrabă eu însumi m-am trimis aici, spuse Wiking.

îi relată despre furtul de arme de la Johan Bjorkman din Pâlberget, despre situaţia complicată a anchetei, despre legăturile cu împuşcăturile de miercurea trecută din Tensta. Sublinie ceea ce era evident: cei care furaseră dulapul cu arme din Pâlberget aveau cunoştinţe locale. Nu despre interiorul casei, ci despre victimă. A fost nevoie de cel puţin trei persoane ca să ridice dulapul, poate chiar mai multe. Aşadar, un fel de operaţiune organizată. Pe lângă asta, armele fuseseră transportate imediat către sud, posibil chiar înainte ca dulapul să fie deschis. Deci, o lucrare comisionată. Contactul fusese deja stabilit. Existau, bineînţeles, o serie de posibile scenarii diferite pentru modul în care s-ar fi produs un astfel de contact, dar, dată fiind natura infracţiunii, trebuia să fie implicat cineva din domeniul militar.

Mats era unul dintre şefii Oficiului pentru Achiziţii Speciale de la Must, cel mai secret departament al Ministerului Apărării în materie de informaţii. El coopera zilnic cu poliţia şi armata, atât în Suedia, cât si la nivel international.

— Am nevoie de o listă cu toti cei care au făcut serviciul militar la K4 în ultimul an, zise Wiking.

— Este un secret militar.

— Da, da, ştiu.

— Doar în ultimul an? Nu de mai mult timp?

— Pare ceva proaspăt. De ce ar fi aşteptat? Dacă ar fi ştiut mai devreme, furtul s-ar fi produs mai repede.

— Mă ocup eu să primeşti lista. Ce vrei să afli?

— Cea mai bună presupunere a mea? Legături deja stabilite între persoane din apropierea Tensta X, recent intrate în regimentul vânătorilor de munte, şi persoane care au cunoştinţe locale

despre Stentrăsk.

Mats aprobă din cap. El nu îşi lua niciodată notite.

Wiking bău din pahar.

— Am trecut pe lângă Operă. Puneau în scenă *Cosi fan tutte* până să vină pandemia.

— L-am văzut, răspunse Mats. O reprezentaţie bună. Lawrence Renes a dirijat.

Stătură în tăcere o vreme. Vântul zguduia marchiza din spatele lor. Nu prea mai discutau despre asta, despre noaptea în care aflaseră ce era „Cosi fan tutte".

Noaptea friguroasă de vineri, care devenise sâmbătă dimineaţă, în timpul pregătirii lor practice, 28 februarie 1986. Noaptea în care Olof Palme fusese asasinat. Călătoreau în dubite separate, Wiking cu cea din Norrmalm şi Mats cu cea din Sodermalm. Ambii îi remarcaseră pe bărbaţii cu walkie-talkie-uri care stăteau în diferite locuri din centrul oraşului. Lui Wiking i se spusese că erau „agenţi Săpo care interpretau *Cosi fan tutte*". Mats, în dubiţa sa, primise informaţia că era vorba de „divizia rusă care urma să aresteze un om important". Wiking alimenta maşina la benzinăria din Norra Bantorget când a primit apelul. Confuzia care a urmat. Bărbatul care sângera, ambulanţa, femeia care plângea isteric. Banda de plastic roşu cu alb care împrejmuia locul crimei. Cum el si Mats stăteau fiecare în câte un colţ al perimetrului pentru a se asigura că locul crimei era păzit şi intact. Sângele care îngheţase pe trotuar.

în acea seară stătuseră de vorbă unul cu celălalt cu adevărat. îşi înţeleseseră unul altuia pe deplin relaţiile şi secretele. Noaptea asasinatului. Noaptea „Cosi fan tutte".

Mats îl mai servi cu încă o băutură. Era ceva

mai mult alcool în aceasta. Wiking învârti cuburile de gheaţă în pahar şi inspiră adânc.
— Apoi, mai este un lucru.
Prietenul său aştepta în tăcere.
Trebuia să-i spună despre cancer.
în schimb, îşi băgă mâna în buzunarul interior. Scoase plicul adresat lui Markus, îl cântări în mână. Uşor ca o pană. Mats îşi puse ochelarii de citit, întinzând mâna după scrisoare.
Wiking îşi simţea mâinile umflate, se simţea ca un idiot. Mats examină faţa şi dosul plicului, apoi scrisoarea. Se uită întrebător pe deasupra ramei ochelarilor.
— Petele roz sunt...?
— Ninhidrină, confirmă Wiking.
— Ai găsit vreo potrivire?
Wiking înghiţi în sec.
— Nu chiar, nu. Sau... nu. Poate.
Şeful departamentului de informaţii citi în tăcere. De mai multe ori.
— Presupun că ştii despre QATS, spuse Wiking.
Mats nu răspunse.
— Markus a acceptat deja, continuă Wiking. A semnat. Este o simplă promovare.
Mats împături scrisoarea şi o puse înapoi în plic. I-o înmână lui Wiking. îşi dădu jos ochelarii.
— Nu cred că ar trebui să îţi baţi capul cu asta, spuse el şi îşi puse ochelarii în buzunarul de la piept.
Acum era rândul lui Wiking să tacă.
— Probele QATS sunt cunoscute doar într-un cerc restrâns de oameni, aş spune că majoritatea se află acolo la bază, spuse Mats. Trebuie să fie unul dintre ei. Cineva care îi vrea slujba.
— M-am gândit la asta, spuse Wiking, şi am întrebat pe acolo. Nu se confirmă.
— Chestia cu steaua nu înseamnă nimic, spuse Mats. E o stea. Ca XXX sau ca un *smiley face.* Oamenii mai semnează asa.

Wiking aprobă din cap.

— Există multe asemănări între felul în care îşi semna Helena mesajele şi felul în care o face personalul de la Baza Robotică, dar nu şi asta. Nu pot să-mi închipui că există astăzi o persoană care să aibă cunoştinţe atât despre stea, cât şi despre QATS, dar nu este imposibil. Ceea ce este de neconceput este combinaţia. De ce să complice atât de mult lucrurile? De ce să pretinzi că mama lui Markus trimite o scrisoare anonimă, care de fapt nu este deloc anonimă, la 30 de ani după moartea ei? Este complet absurd.

— Deci concluzia ta logică este că mama lui Markus a trimis scrisoarea din rai?

Mats nu era ironic, ci doar obiectiv.

— Hârtia pentru corespondenţă, spuse Wiking. Sigla, Hotel International. Amprenta degetului. Nu este anonimă. Ea vrea ca eu să ştiu.

Mats se lăsă pe spate în canapeaua de răchită, bău din ginul său tonic.

— Presupun că ai fost acolo. La hotel.

— Nu acceptă cash. în Suedia este posibil să treci neobservat timp de zeci de ani, dar nu şi dacă ai un card de credit, spuse Wiking. Deci trebuie să aibă un paşaport străin.

Ii întinse lui Mats carnetul cu numele celor 14 femei străine de vârstă corespunzătoare. Prietenul său aruncă o privire rapidă asupra lor şi i-1 înapoie.

— Sunt multe moduri de a trece neobservat, zise Mats Vikander cu voce joasă. Dar nu şi dacă eşti mort.

Wiking înghiţi în sec. în afara lui, a lui Frank şi a Marinei, nimeni din cercul lor de cunoştinţe nu ştia cu ce se ocupa Matte. Privi spre vilele bine întreţinute ridicate pe deal. Soarele jos făcea ca geamul ferestrei să ardă. Toţi vecinii credeau că Matte lucra drept actuar la o companie de asigurări, chiar şi copiii lui. Şi părinţii lui, cât au trăit. La fel şi sora şi nepoţii lui.

„Actuar? Nici măcar nu ştiu ce înseamnă", spusese Wiking prima dată când auzise despre această acoperire.

Mats schiţase o umbră de zâmbet.

„Vezi? Perfect."

Actuar însemna matematician în domeniul asigurărilor. Calcula produsele de asigurare din perspectiva riscului. De fapt, exact asta şi făcea, dar având la bază securitatea naţională în locul asigurărilor de locuinţe.

„Dacă tot e să minţi, rămâi cât mai aproape de adevăr", spusese Mats.

— E posibil ca ea chiar să fi trecut neobservată, spuse Wiking acum. Debandada cu Ministerul Transporturilor de acum câţiva ani, care a încărcat registrul cu permisele de conducere pe un server din Serbia sau din Cehia şi a divulgat informaţii secrete despre agenţi atât din Suedia, cât şi din străinătate...

— Wiking, fii serios...

— Atât voi, cât şi Săpo aveţi identităţi gata făcute care vă aşteaptă, nu-i aşa? Nume noi, coduri numerice personale şi conturi bancare pe care le puteţi folosi pur şi simplu?

Mats se uită la el consternat, îngrijorat.

— Ai fost din nou în mlaştină? Ai fost?

Wiking înghiţi în sec. Se uită în carneţelul său.

— Numele nu-mi spun nimic. Poate dacă aş putea vedea poze cu ele, poate cineva seamănă.

— Trebuie să treci peste asta, Wiking.

— Există posibilitatea ca ea să-şi fi schimbat înfăţişarea în vreun fel, un fel de operaţie estetică...

— Asta e o nebunie totală, zise Mats.

— Atunci cine a scris scrisoarea?

Ţi-ai pierdut minţile?

IARNA ANULUI 1985

[8]Cu 55 de ani în urmă

— Te-ai pierdut?

Wiking se întoarse şi observă doi bărbaţi de aceeaşi vârstă cu el mergând pe jos, unul cu un zâmbet larg, iar celălalt aşteptând cu o anumită ezitare. El era cu bicicleta mamei Karin lângă el şi examina harta informativă de la porţile de intrare în zona vechii cazărmi din Sorentorp. Deşi nu se simţea chiar pierdut, era posibil să se fi rătăcit. Un autobuz articulat roşu se îndepărta, lăsând în urmă un nor de motorină, semn evident că bărbaţii tocmai coborâseră din el. Dădu din cap spre hartă.

— Aula, zise el. Nu este marcată. Are vreun alt nume?

Cei doi bărbaţi se aşezară lângă el, cel zâmbitor era crăcănat şi ras în cap, probabil că-şi luase atât pantalonii, cât şi cizmele de la un secondhand. Cel mai serios stătea un pic mai în spate. Păr tuns scurt, dar nu ras, blugi cu cute. Wiking nu-i mai văzuse niciodată. Amândoi purtau geci de iarnă negre.

— E un test de IQ, spuse crăcănatul. Cei care nu-1 trec sunt eliminaţi înainte să înceapă.

Apoi râse în hohote. Wiking simţi cum atmosfera se destinde oarecum, nu mai strângea ghidonul atât de tare.

Cel serios arătă cu degetul.

— Numărul 16. Cea mai mare clădire care nu e sală de sport.

începu să meargă fără să-i aştepte pe ceilalţi. Wiking îl urmă.

---

8 Sărbătoarea solstiţiului de vară (N.r.:).

Prima zi la şcoala de poliţişti, festivitatea de deschidere a semestrului de primăvară din 1985. în aer se simţea un iz primăvăratic, deşi era abia a doua săptămână din ianuarie. I se părea dificil săexplice exact din ce era făcut sentimentul pe care îl simţea: poate mirosul zăpezii topite, scrâşnetul roţilor bicicletei pe bălţile îngheţate, fluieratul vântului printre crengile goale ale copacilor, lucruri care, de obicei, nu se simţeau în Stentrăsk până la sfârşitul lui aprilie.

— Ai cauciucuri cu crampoane la bicicletă? întrebă crăcănatul.

Wiking zburase până în Stockholm după ce primise scrisoarea de acceptare în noiembrie, pentru a închiria o cameră în gazdă şi pentru a se orienta prin cartier. De fapt, aceea era prima sa vizită în Stockholm. Luase cu el câteva anunţuri cu camere de închiriat şi o alesese pe cea mai mare. Se afla în suburbia Tensta. Gazda era o doamnă în vârstă cu un apartament spaţios cu patru camere. Avea baie proprie şi un frigider în cameră, împărţea cu proprietara intrarea şi aragazul. Dacă ar fi avut vreun fel de cunoştinţe locale, ar fi putut alege camera din Râsunda sau pe cea de lângă Odenplan, dar nu avea aşa ceva.

Ceea ce îl impresionase în prima sa vizită la Stockholm fuseseră străzile lipsite de gheaţă şi pistele de biciclete care se întindeau în toată rezervaţia Jărvafăltet. în Norrbotten nu se folosea sare pentru deszăpezire, dar aici părea să funcţioneze de minune. Când îsi dăduse seama că mersul cu bicicleta ar fi mai rapid decât să vină cu mijloacele de transport în comun tocmai din Tensta până în Sorentorp, hotărâse să împrumute bicicleta mamei sale.

— Am şi lanţuri de zăpadă dacă e nevoie, răspunse el.

Iar crăcănatul râse din nou. Numele lui era Frank Nilsson. Cel serios era Mats Vikander.

Nimeriseră în aceeaşi clasă, B6.

După ceremonia de deschidere din aulă, care într-adevăr se afla în clădirea numărul 16, cursanţii se îndreptară spre sălile lor de curs şi primiră lista cu bibliografia de consultat. Wiking încerca să îi studieze pe ceilalţi studenţi, mai ales pe fete, fără a fi prea evident. Frank nu avea astfel de reţineri.

— Uită-te la gagica aia, Doamne, oare cum o cheamă? spuse el atât de tare încât probabil că fata auzi.

— Anna Mânsson, răspunse Mats cu voce joasă.

— E de nota 10, a naibii.

Anna Mânsson aruncă o privire în direcţia lor şi îşi dădu ochii peste cap. Frank zâmbi larg.

Clasa nu era atât de omogenă pe cât îşi închipuise Wiking. Credea că se va remarca prin accentul său de Norrland şi diploma sa de licenţă, iar ceilalţi vor fi cu totii nişte băieţi rasi în cap de vreo 20 de ani din zona Stockholmului. Dar nu era deloc asa. Mats avea 26 de ani, era din Linkoping şi era locotenent în armată. Se înscrisese în şcoala de poliţie pentru a obţine permisie şi a putea locui cu iubita lui, care studia medicina la Institutul Karolinska. Frank era născut în zero-opt— şi locuia oficial cu bunica sa în Kungsholmen.

— Dacă stau suficient timp înregistrat la adresa asta, pot prelua contractul de închiriere, spuse el, vorbind de parcă ar fi

câştigat la loterie.

Asta se întâmpla înainte ca Wiking să înţeleagă cât de incomprehensibil de complicată şi de nedreaptă era piaţa imobiliară din Stockholm.

Frank era jurnalist de profesie şi un binefăcător incurabil. După trei ani petrecuţi la unul dintre ziarele de seară, decisese să îşi schimbe perspectiva şi să facă „ceva semnificativ", după cum spusese chiar el. Mai mulţi colegi din clasă aveau un trecut similar. Anna Mânsson, de exemplu, era asistent social, iar prietena ei, Linda, era profesoară. Faptul că Wiking avea o diplomă în inginerie mecanică de la Universitatea Tehnologică din Luleâ era mai degrabă norma decât excepţia.

— Ce era în neregulă cu a fi inginer mecanic? întrebă Frank într-o seară, după o lungă prelegere despre metodele fascinante de lucru din domeniul presei de seară.

Erau în apartamentul imens al bunicii sale, construit la cumpăna secolelor, de pe Scheelegatan, şi beau bere, el, Frank şi Mats: bunica sa mai avea o casă în Marbella, unde îsi petrecea iernile.

Wiking nu mai văzuse niciodată o asemenea locuinţă. Tavanul era acoperit cu muluri cu viţă- de-vie şi flori, avea sobe de teracotă imense, care sclipeau în fiecare cameră. Pereţii aveau lambriuri şi şiruri de tablouri cu rame groase. Ferestrele cu şprosuri de câţiva metri ajungeau până în tavan. Se numea Jugendstil.

Wiking trăgea de un colţ desprins al etichetei de pe sticla de bere.

— Am aplicat mai mult fiindcă a vrut amicul meu Krister, spuse el. Dar a renunţat după un semestru şi s-a mutat în Tâby cu iubita lui. Eu, mda, am rămas.

— Dar de ce poliţist? insistă Frank.

— Tatăl meu e poliţist. Tatăl lui a fost procuror.

— Uau, exclamă Frank. Eşti un adevărat deschizător de drumuri.

Mats şi Marina lui locuiau într-un apartament micuţ de studenţi din Solna. Troica se întâlnea rar acolo, deoarece Marina era mereu ocupată cu studiul şi avea nevoie de linişte. Era o ţipă serioasă, cu părul negru şi ochii ageri, lui Wiking i se părea că nu-i scapă nimic. îi plăcea de ea. Ea şi Mats erau împreună încă din primul an de liceu.

— O să facem copii când termină cu rezidentiatul, declară el.

— Vă notati babardeala si în calendar? întrebă Frank.

Mats permise umbrei unui zâmbet să îi străbată faţa. Fusese cât de aproape putuse să ajungă de un râs fortat.

— Cred că o fac mai des decât tine, spuse el.

— Doar o chestiune de timp, zise Frank. Sunt cu ea pe jumătate în Anna Mânsson.

Wiking se prefăcu că are o criză de tuse.

în fiecare după-amiază, troica se antrena împreună. Sală, volei, apoi alergau. Mats era alergător de distanţă lungă, Frank era sprinter. Wiking prefera mai degrabă să alerge după un puc sau o minge, dar aici învăţase să alerge şi atât. în plus, mergea cu bicicleta zilnic între şcoală şi Tensta, ceea ce îi dezvoltase rezistenţa. Seara, lua adesea linia albastră a metroului până la primărie şi mergea pe jos până la Frank, pe Scheelegatan.

într-o seară, în timp ce se îndrepta spre casă după un antrenament intens la piscina de la poliţie, dădu peste un grup de adolescenţi în centrul cartierului Tensta. Erau cinci şi se putea presupune că familiile lor proveneau din vreo ţară din Orientul Mijlociu sau Africa de Nord. Băieţii făcură un cerc în jurul lui, iar liderul lor se puse în fața lui.

— Frate, spuse liderul, cu voce joasă şi hotărâtă, cât e ceasul?

Wiking se uită la ceasul său de mână.

— Al meu arată 22:55, dar e de fapt numai 22:50, răspunse el, întinzându-şi încheietura mâinii ca să-i arate conducătorului găştii.

— L-am dat înainte cu cinci minute pentru a avea o mică marjă. Dacă vreţi să luaţi trenul spre oraş la 22:57, probabil că îl prindeţi.

Puşi în gardă, toţi cei cinci băieţi îl priveau cu ceva ce putea fi descris aproape ca un soi de neîncredere.

— De fapt, e posibil să şi întârzie un pic, continuă Wiking. SL nu pare să fie obişnuit cu zăpada. Destul de ciudat, fiindcă şi aici, mai la sud, e iarnă în fiecare an.

Băieţii schimbară priviri între ei. Wiking făcu un semn cu capul spre chioşcul din spatele liderului.

— Mă gândeam să-mi iau o napolitană Kex înainte să plec acasă, explică el, şi se va închide în curând. Deci, dacă nu vă supăraţi…

Liderul se întoarse şi se uită uimit spre chioşcul Pressbyrân, de parcă nu l-ar fi remarcat niciodată până atunci. Apoi se întoarse din nou spre Wiking şi făcu un pas într-o parte. Ceilalţi băieţi ezitară o clipă, apoi îl lăsară şi ei să treacă.

— O seară plăcută să aveţi, le ură Wiking, îşi cumpără napolitana şi se îndreptă spre

camera sa închiriată.

Abia mai târziu realizase că, cel mai probabil, grupul de băieţi voia să-l jefuiască.

Frank, care insistase ca el să se tundă — „Nu poţi să te prezinţi cu chică" — îl echipase şi cu o geacă bomber neagră şi o pereche de bocanci negri Doc Martens. între timp, bandele din jurul statiei de metrou se obişnuiseră cu el si îi răspundeau cu ezitare la saluturi, chiar dacă arăta ca un skinhead.

După şapte săptămâni, deja terminase de citit literatura pentru curs şi ceru să primească lista pentru următorul curs. Responsabilul de curs părea nedumerit.

— Aceea *a fost* literatura pentru curs. Ce credeai?

Cu alte cuvinte, şcoala nu era prea solicitantă din punct de vedere academic. Wiking crescuse cu dezbaterile etice despre profesia de poliţist, la care ceilalţi participau cu pasiune, însă lui nu i se păreau prea inovatoare. Monopolul violenţei, legislaţia penală, soluţionarea conflictelor, criminalistica, relaţia cu victimele crimelor, procesul de judecată şi mânuirea armelor: toate acestea erau subiecte pe care tatăl său, Lars-Ivar şi ceilalţi boşorogi le discutaseră în camera de oaspeţi în serile de vineri, chiar dacă nu cu aceeaşi seriozitate si devotament ca la cursul de la Sorentorp. Când colegii de la secţia din Stentrăsk se îmbătau puţin, începeau să povestească despre accidente rutiere amuzante, sinucideri înspăimântătoare, arme care se blocau în situaţii critice. Nelegiuiri care rămăseseră nepedepsite şi nelegiuiri care fuseseră pedepsite pe temeiuri neclare, hahaha. Urme

de paşi în ciment proaspăt turnat şi amprente pe interiorul cotoarelor cărţilor. Soţii isterice care probabil primiseră exact ce meritau şi copii terorizaţi, găsiţi sub pat în locurile pline de sânge ale crimelor. Procurori leneşi, şefi proşti ca noaptea, judecători corupţi şi secretare frumoase.

Cu timpul, Wiking începuse să recunoască aceste poveşti, iar ele nu deveniseră mai rele de-a lungul anilor. Iată că reveniseră, dar în haine academice.

în general, se simţea în largul său în Tensta şi la scoală. Erau si mai multe fete care erau la fel de isteţe pe cât erau de atrăgătoare: în formă, cu părul strâns în coadă, ceasuri subacvatice şi sticle cu apă. Frank era în limbă după Anna Mânsson, dar lui Wiking nu i se aprinseseră călcâiele după nimeni în mod deosebit.

Nu până în acea noapte, în pubul din Gamla Măssen, la sfârşitul lui martie. Erau multe clase de la Sorentorp, până la B1l, dar ea nu se număra printre studenţi. Lucra la firma de catering şi servea bere la bar. Era ceva special la ea, o distanţă între ea si hărmălaia din sală.

— Cum te cheamă? întrebă Wiking.

DUMINICĂ, 16 AUGUST 2020

Priveşte, dar nu pune mâna, răspunse ea şi se întoarse demonstrativ. [9]Era o bancă în curtea blocului lui Elin, lângă o ladă cu nisip. Trandafirii din grădina de alături emanau un parfum puternic în acea noapte de vară. Wiking stătea cu ochii închişi, simţind umezeala rece pe faţă. Băuturile pline de zahăr ale lui Matte îi provocaseră o uşoară durere de cap şi un puls uşor accelerat. îsi simţea articulaţiile înţepenite. Nu ştia sigur dacă acest ultim lucru avea vreo legătură cu băuturile, dar era clar că îi era din ce în ce mai greu să se mişte.

„Trăieşte intens, mori tânăr si devino un cadavru frumos", spusese Krister chiar înainte de a muri de cancer, toamna trecută. Adevărul era că de mult nu mai era nici tânăr, nici prea frumos.

Tatăl său, Gustav, se pensionase la 62 de ani. Dacă ar fi urmat exemplul său, ar fi însemnat că urma să părăsească piaţa muncii în vreo patru ani. Nu ştia dacă aştepta cu nerăbdare sau detesta această idee.

— Dormi?

Elin stătea în fata lui, cu un mănunchi de chei în mână şi o mască pe faţă. Wiking zâmbi şi se ridică în picioare. Fiica lui făcu un pas instinctiv înapoi. Bineînţeles, distanţa socială. Norma noii ere.

— Ai fost la Matte şi ai băut, zise ea, apoi se îndepărtă spre scară.

Era aproape deranjant cât de mult semăna cu mama ei. Nu avea legătură cu

---

9 în trecut, Stockholm avea prefixul „08" pentru numerele de telefon fixe. Termenul rămâne folosit informai pentru a desemna oraşul (N.t).

DUMINICĂ, 16 AUGUST 2020

felul în care îşi ţinea capul sau cu părul blond şi lung, deşi şi acestea erau asemănătoare. Era ceva în tonul ei, în modul în care percepea lumea. Acea notă sumbră pe care uneori o punea pe seama Mlaştinii Reci, pe care, dacă era să fie sincer, o avusese si Helena.

Luară liftul până la etajul trei.

Ajunsă în holul ei, îşi dădu jos masca şi o aruncă într-un coş de gunoi.Elin trăia bine. Un apartament cochet cu două camere şi balcon, cu vedere spre un părculeţ. Bunicuţa Karin era cea care îi ajutase pe nepoţi cu depunerile în numerar pentru achiziţionarea caselor, atât apartamentul lui Elin de pe Fatburs Kvarngata, cât şi casa Ălvsbyhus a lui Markus, de pe Tornvâgen.

în schimb, el însusi nu avea niciun ban în bancă. Salariul îi intra în cont, iar ceea ce nu cheltuia rămânea acolo. înainte de concediu, lua ce mai rămânea şi îi cheltuia într-o vacanţă pe cinste, într-un loc călduros, împreună cu copiii, pentru câteva săptămâni. Uneori li se alătura şi Karin.

— Vrei ceva de băut? Ceai?

— Un ceai ar fi foarte bun.

Se trânti pe canapeaua ei de catifea de culoare albastru-închis fără să aprindă vreo lumină şi o auzi cum manevrează fierbătorul de apă. Şuiera şi bolborosea. Usa de la balcon era întredeschisă, probabil că o lăsase aşa când plecase la serviciu. Jos, pe stradă, se auzeau strigăte şi râsete, marele oraş într-o seară de sâmbătă. Decise să nu îi menţioneze nimic despre riscul de efracţie. Până la urmă, locuia la etajul trei.

— A sunat Markus, zise ea, aşezând două ceşti mari de ceai pe măsuţa de cafea. Ce scrisoare ciudată a primit?

Se întoarse şi se afundă în canapea, lângă el. în ciuda umbrelor, el observă cât de epuizată era. Mai slabă ca niciodată, cu pungi sub ochi. în jurul gurii şi pe obraji îi apăruse o eczemă care nu se mai vindeca.

— Cum te simţi? întrebă el.

Ea făcu o grimasă drept răspuns, luă cana cu

ambele mâini si suflă în băutura fierbinte.

— Văd toată ziua oameni care se sufocă până la moarte. Dar în rest e bine. Tu cum te simţi? Cum a ieşit biopsia?

Ea luă o înghiţitură cu grijă.

— Trebuie să ai grijă de tine, spuse el. Nu am de gând să-ţi ţin vreo prelegere despre epuizare, ştii mult mai multe despre asta decât mine. Dar îmi fac griji pentru tine.

— Scrisoarea? întrebă ea.

El oftă si o scoase din buzunarul interior. Ea o luă, aprinse o lampă de podea de lângă bibliotecă şi o scoase din plic.

— Am verificat amprentele, spuse el. Nimic.

Ea citi în tăcere rândurile scurte.

— Asta ce e? întrebă ea, arătând spre stea.

— Ce crezi? întrebă Wiking. Ce ţi se pare că e?

— De ce te-ai comportat atât de ciudat când ai citit-o?

— M-am comportat ciudat?

— Markus a spus-o.

Wiking îi luă scrisoarea înapoi din mână şi o puse din nou în plic.

— Are un ton antipatic. Nu e o ameninţare, dar sună ameninţător.

— De ce zice că Markus ar trebui să ti-o arate tie?

— Poate pentru că sunt poliţist? Că pot să discern ameninţările?

— Tocmai ai spus că nu e o ameninţare.

El nu îi răspunse.

— Nu e ea, spuse Elin. Morţii nu vorbesc. Crede- mă.

Wiking băgă plicul în buzunarul interior al jachetei sale. Sunetul muzicii se strecura

dintr-o maşină cu portiera deschisă, de jos, de pe stradă, urcând pe faţada blocului şi pătrunzând în sufragerie, la etajul trei. O sirenă răsună între clădiri si se stinse în direcţia zonei Hornstull. El sorbi din ceai. îi pusese şi lapte, îşi amintise că el aşa îl bea.

— Eşti liberă mâine? întrebă el.

— Lucrez schimbul de noapte, spuse ea, se ridică si intră în dormitor. El o auzi trântind uşile şifonierului şi pe cea a băii, apa curgând în chiuvetă. După câteva minute, ieşi din nou în sufragerie, cu faţa spălată şi părul strâns într-o coadă, cu braţele încărcate cu lenjeria de pat.

— Mersi, zise el, punându-şi cana jos.

Luă plapuma, pernele şi aşternuturile. Ea se aşeză din nou la capătul canapelei, cu picioarele goale sub ea, şi îşi sorbi ceaiul, privindu-1 peste marginea ceştii de porţelan. înghiţi audibil.

— Nu te-ai gândit vreodată, ştii tu, la cineva nou? La o femeie?

Fusese cu alte femei, dar nu le adusese niciodată acasă, la copii. Se gândi să ia din nou cana, dar avea prea multe perne în braţe.

— La început eraţi prea mici, iar apoi... păi, opţiunile din Stentrăsk sunt limitate.

— Ei na, zise Elin. Ai fi putut să convingi pe oricine să se mute în nord. Ca pe mama, de exemplu. O fiica de diplomat.

El închise ochii.

Da, răspunse el. Dar ea a fost unică. „Priveşte, dar nu pune mâna."

Ce lucru ciudat pe care să-l spui când cineva te întreabă cum te cheamă. Simţi o notă clară de iritare. Nici măcar nu era prea frumoasă.

Luă o înghiţitură din tonicul cu gheaţă şi lămâie pe care ea i-1 servise. Se întoarse, se sprijini cu spatele de tejgheaua barului şi îşi aruncă privirea prin local. Frank era aplecat spre Anna Mânsson, care îi arăta ceva pe ceasul ei subacvatic. Mats nu era acolo. El si Marina se întorseseră acasă, la Linkoping, din cauza unei probleme de familie, Wiking nu-şi mai amintea exact care. Oamenii vorbeau si râdeau, zumzetul din sală se îmbina cu muzica. Nişte fete îndrăzneţe dansau lângă boxe. Mai luă o înghiţitură zdravănă.

— Mergi acasă de Paşti?

Linda Degerman, prietena Annei Mânsson, zâmbea spre el. El făcu un efort să îi zâmbească înapoi.

— Ce? Nu, nu merg în Stentrăsk, rămân aici. Tu? Zâmbetul ei deveni şi mai larg.

— Si eu rămân. Poate ar fi frumos să facem ceva? Să sărbătorim un pic?

— Moartea şi învierea lui Iisus, vrei să spui? Zâmbetul ei tremură puţin, să dea naiba, nu ar fi trebuit să fie nesimţit.

— Asta sau altceva, zise ea.

îsi reaminti cuvintele mamei Karin, atunci când devenise clar că urma să fie singur la un curs din Luleâ, la care nici nu prea voia să meargă, doar pentru că prietenul lui cel mai bun îl târâse acolo şi apoi renunţase: „Trebuie să încetezi să te laşi în voia sorţii". Ştia că avea dreptate. Avea tendinţa de a alege calea cea mai uşoară. De ce să complice lucrurile şi să le spună nu, dacă nu exista un motiv real? Abordarea lui se aplica atât la fete, cât şi la sport şi educaţie. Ca şi acum, săstea şi să socializeze cu această viitoare colegă pe care nu o plăcea foarte mult? Care era alternativa? Să fie singur, în camera lui închiriată, de Paşti?

— Poate mă suni? se auzi spunând, fără să ştie dacă era mulţumit sau nu de răspuns.

Ochii Lindei Degerman sclipiră puţin înainte de a se îndrepta spre Anna Mânsson. El îşi termină băutura şi se întoarse spre bar.

— Auzi, *Priveşte, dar nu pune mâna*, spuse el. îmi mai dai una?

Rămase cu Frank, Anna, Linda si alţi câţiva

până când Măssen se închise. Ziua fusese însorită şi blândă, iar seara devenise rece şi friguroasă, înstelată. Luna plină strălucea, albă şi rece. Alesese să consume doar tonic cu gheaţă şi lămâie, urmând exemplul lui Matte, pentru a putea merge acasă cu bicicleta. Desigur, nu era chiar ilegal să bei şi să pedalezi, atâta timp cât te supuneai regulilor de circulaţie şi evitai să te răstorni cu bicicleta, dar de îndată ce treceai cu vederea vreun semn de stop, puteai fi oprit. în capitolul 3 al Codului Rutier, primul paragraf prevedea că *vehiculele* (care includeau şi bicicletele) *nu pot fi conduse de către cineva care, din cauza bolii, oboselii,*

influenţei alcoolului, altor substanţe stimulante sau anestezice sau din alte motive, nu poate manevra vehiculul în condiţii de siguranţă.

Un participant la trafic care, *în mod semnificativ,* nu ar fi demonstrat grijă şi prudenţă pentru a evita accidentele rutiere putea fi sancţionat pentru conducere imprudentă. I se putea suspenda permisul de conducere şi putea primi amenzi. Nu era nevoie să aibă loc şi vreun accident, era suficient să circuli cu bicicleta pe contrasens, pe o stradă cu sens unic. Pentru un student la şcoala de poliţişti, acest lucru ar fi putut însemna sfârşitul carierei înainte să înceapă măcar. însă cei care alegeau să ia autobuzul nu aveau nevoie să se gândească la asemenea precauţii. Grupul care plecase de la Mässen chiar înainte de miezul nopţii era, prin urmare, gălăgios şi plin de voie bună. Totuşi, răcoarea serii îi determinase să nu mai stea mult prin curte. Autobuzul 178 părăsise staţia Sorentorp la trei minute după miezul nopţii. Opri la staţia de metrou din Kista, iar majoritatea se grăbi să îl prindă. Wiking stătea şi o privea pe Linda, care se întorsese si îi făcea cu mâna.

Nu era nimic cu adevărat în neregulă cu ea. Semăna puţin cu Birgitta, cu care fusese împreună în timpul liceului, acasă, în Stenträsk. Nu era la fel de deşteaptă, dar avea sâni mai mari. întrebarea era dacă aceştia ar fi compensat pe termen lung.

Se îndreptă spre bicicletă. Doi dintre ospătari ieşiră din Mässen, se urcară într-un Amazon vechi

şi plecară. Barmaniţa blondă, *Priveşte, dar nu pune mâna,* ieşi ultima, cărând o geantă mai mare. Stinse luminile exterioare, încuie

şi porni alarma. Aparent, ea se ocupa de firma de catering. Wiking îşi luă bicicleta. O privi pe *Priveşte, dar nu pune mâna* cum mergea grăbită spre staţia de autobuz. Avea picioare subţiri şi părul fluturând, fără căciulă în frigul ăla. Geaca de iarnă părea un pic prea mare, de parcă nu ar fi fost a ei. Geanta, pe care o avea atârnată pe umăr, i se izbea de şold în timp ce mergea.

O înfumurată, hotărî el, şi începu să pedaleze către casă în lumina lunii. O ajunse din urmă chiar înainte de ieşirea spre Sollentunavägen. Ea fuma şi nu îşi ridică privirea când el trecu pe lângă ea. Ştia că nu e în regulă, dar ignoră semnul de oprire şi continuă să pedaleze. în razele de lumină din staţia de autobuz, zări un bărbat cu o geacă închisă la culoare şi cu gluga pe cap. Aştepta cu spatele la stradă, părea să ţină ceva în mână. Poate că si el fuma.

Wiking mersese cam 50 de metri când auzi ţipătul: unul speriat şi puternic, de femeie. Opri brusc, iar roţile îi alunecară pe o porţiune cu gheaţă care nu fusese dată cu sare, astfel că bicicleta ateriză sub el. Se desprinse de cadrul bicicletei şi se întoarse. *Priveşte, dar nu pune mâna* ajunsese în staţia de autobuz. Bărbatul cu geaca închisă la culoare îi trăgea de geantă. Ţipetele ei fură acoperite de zgomotul unui tir care tocmai trecea în trombă pe autostradă. Wiking îşi aruncă bicicleta şi se grăbi înapoi înspre staţia de autobuz. Bărbatul în geacă ridică un braţ deasupra capului, avea un fel de armă în mână. Cu toată forţa, o lovi pe fată cu obiectul respectiv în cap. Picioarele ei subţiri începură să se clatine, fata scăpă geanta şi se prăbuşi la pământ. Bărbatul cu geacă observă paşii grăbiţi ai lui Wiking pe pietriş, îi aruncă o privire rapidă şi fugi în cealaltă

direcţie, în josul autostrăzii.

— Nu mişca, poliţia! strigă Wiking, dar cu siguranţă cuvintele nu avuseseră niciun efect.

Bărbatul dispăruse pe sub viaductul autostrăzii. Wiking îi aruncă o privire fetei care zăcea la pământ inconştientă. Să continue urmărirea tâlharului sau să se ocupe de persoana rănită? Ajunsese aproape sub autostradă când observă o pereche de stopuri roşii aprinzându-se la celălalt capăt al tunelului, auzi un motor pornind şi văzu o maşină îndepărtându-se.

Se opri gâfâind, ezită o clipă înainte de a se întoarce şi de a alerga înapoi spre staţia de autobuz. Fata tocmai încerca să se ridice.

— Cum eşti? întrebă el, aplecându-se lângă ea.

Ea îl privi cu ochii mari şi gura întredeschisă,
ca şi cum ar fi încercat să ţipe fără sunet. încercă să se ridice de pe pământul rece, dar alunecă şi se lovi la spate când ateriză, ceea ce o făcu să înceapă să plângă în hohote.

— încasările, suspină ea. A luat încasările. Oh, Doamne...

Un cucui mare începu să i se formeze pe frunte.

— Trebuie să mergi la spital, zise el. Ai suferit o comotie cerebrală.

Ea încercă din nou să se ridice în picioare, Wiking o ajută. Privi în jur, în întuneric, se uită la ceas. 00:20, deci şi un sfert, de fapt. Ar mai fi trecut 18 minute până să vină următorul autobuz. Fata se îndepărtă de el, se sprijini de staţia de autobuz. Plânsul se potolise, îşi şterse mucii şi lacrimile de mâneca gecii.

— Doamne, spuse ea. Şeful meu o să mă omoare.

începu să plângă din nou, necontrolat. Wiking își simţi neputinţa crescând.

— Trebuie să reclami furtul, zise el, punându-i o mână pe braţ. Am văzut totul. Pot să depun mărturie.

Ea îl privi cu pleoapele înroşite, de parcă abia acum îl observase.

— Sunt poliţist, spuse el. Sau, mă rog, student la poliţie. Pot să te ajut să reclami furtul. Dar tu trebuie să mergi la spital şi să îţi faci un control la cap, am văzut că ai leşinat. îţi e rău, îţi vine să vomiţi?

— Tonic cu gheaţă şi lămâie, spuse ea.

— *Priveşte, dar nu pune mâna,* răspunse el. Ţi-e frig?

Ea închise ochii şi scutură din cap.

— Pune-ţi măcar gluga, ordonă Wiking şi o făcu el pentru ea.

Capul ei mic dispăru în gluga voluminoasă. Doar vârful nasului îi mai ieşea în afară.

— Cel mai important articol de îmbrăcăminte pe timp de iarnă e căciula, spuse el. Pierdem mai multă căldură corporală pe la cap decât prin alte părţi ale corpului, deoarece fruntea şi scalpul nu se pot contracta în acelaşi fel ca braţele, picioarele si trunchiul.

Ea îşi întoarse capul şi îl privi confuză.

— Ce...?

— Am făcut serviciul militar ca vânător de munte în Kiruna. în timpul unui exerciţiu în nord, la Riksgränsen, în luna februarie, mi-am pierdut atât căciula, cât şi fularul, la -32 de grade şi în mijlocul unei furtuni de zăpadă. Foarte neîndemânatic, dar le luase vântul. Chiar credeam că o să mor de frig. Pe

bune. A trebuit să împrumut fularul prietenului meu Krister şi să mi- 1 înfăşor în jurul capului, altfel poate că aş fi făcut-
O...

Ea îl privea ca şi cum nu ar fi înţeles niciun cuvânt din ce spusese. El se uită din nou la ceas.

— L-ai mai văzut pe bărbatul ăsta vreodată?

— Pe cine?

— Pe hot.
/

Ea făcu un pas înapoi.

— Niciodată, răspunse ea. De ce mă întrebi?

— Unde trebuia să predai banii?

Ea se uită în direcţia Kista.
/

— La bancomatul din fata Băncii
Comerciale, întotdeauna îi las acolo.

El se uită spre tunelul de pe autostradă. Autobuzul 178 tocmai sosea, un pic prea devreme.

— Portofelul meu era în geantă, spuse ea.
Nu am card SL.

Wiking îşi scoase cupoanele de călătorie. Când autobuzul opri şi se urcară în el, îi ceru şoferului să taxeze pentru două persoane.

Fusese nevoit să rămână în sala de aşteptare în timp ce fata era examinată de un medic rezident care era de gardă la clinica de noapte din centrul Rinkeby. I se prelevă o probă de sânge, dar nu fu necesară şi o radiografie. Fata fu diagnosticată cu o posibilă comoţie uşoară, care dusese la umflături şi dureri.

— Să nu consumi alcool si să nu faci exerciţii
fizice până când nu te vei simţi complet bine din
nou, spuse doctorul, înmânându-i o adeverinţă

medicală cu descrierea leziunilor suferite si două fotografii polaroid.

Wiking le văzu pentru scurt timp înainte ca fata să le vâre în buzunarul gecii; două portrete ale fetei rănite, unul din fată si altul din lateral.

Secţia de poliţie se afla la doar 100 de metri distantă. Din fericire, nu se întâlniră cu nicio bandă de adolescenţi. Wiking îşi lăsase părul să crească si nu mai arăta chiar ca un skinhead, dar îşi dăduse seama că probabil ar trebui să-şi cumpere o geacă nouă pentru iarna viitoare. Modelul bomber nu era tocmai agreat în suburbii.

Recepţia secţiei de poliţie din Rinkeby era goală şi puternic luminată.

— Vrem să raportăm un furt, îi spuse el bărbatului de la ghişeu.

Fata stătea lângă el şi privea în jos, spre podea. Umflătura de pe fruntea ei strălucea în roşu.

Intrară în camera din spatele recepţiei.

— Nu e nevoie să stai după mine, spuse ea, aruncându-i o privire lui Wiking. Mă descurc de aici.

— Sunt martor, interveni Wiking. Trebuie să dau declaraţie despre ceea ce am văzut, fie acum, fie mai târziu. Mai bine s-o fac acum.

Un bărbat mai în vârstă, în cămaşă de uniformă şi pantaloni pătaţi, intră în sală şi se aşeză de cealaltă parte a biroului. Fără să salute.

— Ce avem aici, deci? întrebă el pe un ton care denota cel mai scăzut interes posibil.

Se aşeză pe scaunul de birou şi introduse o

bucată de hârtie în maşina de scris.

— Am fost... jefuită, spuse fata.
— Nume?
— Helena. Helena Kristina Isaksson, 621 ISO- 1261.
— Adresa?
— Năckrosvăgen nr. 33.
— în Solna?

Ea aprobă din cap şi se uită în jos, la mâini. Poliţistul bătu încet la maşina de scris. Wiking se lupta cu o senzaţie de uşoară ameţeală care nu avea nicio legătură cu băuturile fără alcool. Secţia de poliţie îi era familiară, dar totuşi era foarte diferită. Amenajarea şi funcţiile erau similare cu cele din Stentrăsk, dar sunetele erau diferite, iar mirosurile, mai distincte. Poliţistul aflat de cealaltă parte a biroului era aproape de vârsta pensionării şi respira greu. îi amintea foarte mult de Lars-Ivar. Patrulele veneau şi plecau, poliţiştii în uniformă, cu cizme grele şi bastoane impunătoare treceau prin recepţie cu paşii târşâiţi, atât de specific poliţieneşti, modul acela în care îşi aruncau picioarele si îsi mişcau soldurile si umerii. Schimbau câteva vorbe cu personalul din spatele ghişeului înainte de a dispărea prin uşile securizate.

Poliţistul din faţa lor suspină.

— Deci, ce s-a întâmplat?

Fata pe care o chema Helena Isaksson înghiţi în sec.

— Mă întorceam acasă cu încasările zilei, zise ea. Un bărbat mi-a smuls geanta şi... ei bine...
— Un furt de geantă, aşadar, zise poliţistul şi scrise la maşină.
— Probabil că ar trebui s-o asculţi pe victimă înainte de a clasifica infracţiunea,

zise Wiking.

Poliţistul se opri din bătut şi se uită la Wiking peste ochelari.

— Poftim? spuse el aspru.

— Spun doar că ar trebui probabil să afli ce s-a întâmplat înainte de a redacta, altfel va trebui să iei totul de la început.

— într-adevăr, spuse poliţistul şi continuă să bată
la maşină.

Wiking inspiră şi expiră.

— Aş descrie ceea ce s-a întâmplat ca jaf şi agresiune în formă agravată, spuse el. Un eventual furt calificat, având în vedere rănile victimei. Capitolul 8, paragraful 5 din Codul Penal.

Avuseseră o prelegere lungă şi destul de plictisitoare despre această parte a Codului Penal
cu o saptamana m urma.

Poliţistul ridică din sprâncene.

— Si tu cine eşti?

— Merg la Sorentorp, răspunse Wiking. Tatăl meu este şeful poliţiei din Stentrăsk.

Poliţistul mormăi încet/ făcu un gest care spunea multe, umerii îi căzură uşor şi pleoapele îi coborâră pe jumătate.

— Ascultă-mă, amice, spuse el cu voce joasă, tatăl tău poate să fie şeful poliţiei din Soppträsk— toată ziua, dar dacă nu îţi ţii gura când iau declaraţia, zbori de aici.

— Dacă nu formulezi o plângere corespunzătoare, am să te raportez la Biroul de Investigaţii Speciale.

Helena Isaksson închise ochii şi păru că vrea să moară. Wiking se holbă la poliţist timp de câteva secunde lungi, până când bărbatul smulse hârtia din maşina de scris, o mototoli, o aruncă într-un coş de gunoi şi

introduse una nouă. Răsuci noul formular în poziţia corectă şi apoi îşi încrucişă braţele.

— Deci, ce s-a întâmplat?

Fata îi aruncă o privire rapidă şi mai degrabă criminală lui Wiking.

— Lucrez la Râsunda Catering şi am fost responsabilă la o seară de pub în Gamla Mässen, la Sorentorp, în seara asta, zise ea. Am închis barul şi am oprit servirea la 23:30, am împachetat şi am numărat încasările zilei. Erau 9 660 de coroane...

Poliţistul aştepta în tăcere continuarea. Ea îşi drese vocea puţin.

— Am închis, am încuiat la miezul nopţii şi am coborât înspre staţia de autobuz de pe Sollentunavägen. Un bărbat era deja acolo aşteptând autobuzul când am ajuns.

— Trebuia să iei încasările acasă cu tine?

— Nu, aveam de gând să le depun la bancomatul de la Banca Comercială din Kista.

— Şi acest bărbat ţi-a smuls geanta?

— A încercat, dar m-am opus. Atunci m-a lovit în cap cu ceva, cred că am leşinat...

îşi atinse din reflex cucuiul de pe frunte.

— Apoi eram la pământ, iar bărbatul şi geanta dispăruseră.

în ochii ei începură să apară lacrimi, înghiţi în sec.

— îl poţi descrie pe atacator?

— Avea o geacă închisă la culoare, neagră, cred. Sau poate albastră, nu ştiu. Nu l-am observat prea bine până când n-a început să-mi tragă de geantă.

— Un bărbat într-o geacă închisă la culoare, spuse poliţistul. Avea şi blugi albaştri?

— Avea o geacă de iarnă maro-închis care îi venea până peste şolduri, zise Wiking. Avea gluga ridicată, cu blană. Blugii nu erau

albaştri, ci gri-închis. Pantofi sport rezistenţi, albi cu dungi roşii. Păr închis la culoare, ochi mai deschişi la culoare, ten deschis la culoare. Stângaci. A fugit spre o maşină parcată chiar sub viaductul autostrăzii de pe Sollentunavägen, un Volvo 164 de culoare vişinie, fabricat după 1972. Cu transmisie automată, cred...

Poliţistul îl privi cu atenţie.

— Nu i-ai luat numărul de înmatriculare? întrebă el uşor ironic.

— Ultima cifră era un doi, zise Wiking. Obiectul cu care a lovit a fost probabil o sticlă de vin. Făptaşul a aruncat-o pe marginea drumului, dincolo de statia de autobuz, ar trebui să fie încă

acolo şi să aibă amprente. Nu purta mănuşi.

în sală se făcu linişte. Un ventilator vuia

pe undeva.

— Victima a fost inconştientă aproximativ un minut, continuă Wiking. A fost examinată de un medic şi i s-a pus diagnosticul de comoţie cerebrală.

îi făcu semn din cap Helenei Isaksson,

care scoase adeverinţa şi pozele polaroid din buzunarul

gecii, apoi i le înmâna poliţistului. Acesta le luă fără să le privească.

— L-aţi putea recunoaşte pe infractor? întrebă poliţistul.

Wiking ezită.

— L-am văzut doar puţin, spuse el.

Poliţistul îl privi pe Wiking îndelung.

— Un Volvo 164 fabricat după 1972, reluă el în cele din urmă. De ce nu în 1971?

— Au schimbat stopurile la modelele din 1972.

— Si nu era un 144?

— Partea frontală este mai lungă la 164.

— Pare că eşti extrem de pasionat de

maşini.

Wiking privi în jos la podea. Nu el era cel obsedat de automobile, ci Krister. El citea reviste despre maşini doar pentru că aşa făcea Krister.

Poliţistul îşi îndreptă privirea spre fată.

— Ce aveai în geantă?

Ea respiră adânc, numărând pe degete.

— încasările zilei, portofelul meu, agenda, ţigările şi bricheta, paşaportul, cheile de la apartament...

Ea încremeni.

— Are cheile de la apartamentul meu! Adresa este în agendă! Dacă mă aşteaptă când ajung acasă...

începu să se clatine neliniştită pe scaun.

— Cum arăta geanta?

— Vinilin albastru, curea de umăr de culoare albastru-închis...

Poliţistul oftă adânc, se aplecă asupra maşinii de scris şi începu să scrie.

Ceasul de mână al lui Wiking arăta 3:45 când reuşiră să plece din secţia de poliţie din Rinkeby şi ieşiră în scuarul întunecat. Luna se ascunsese în

spatele norilor, iar vântul se înteţise. Helena Isaksson tremura în geaca ei mare, cu umbre întunecate sub ochi şi buzele palide.

— Deci, Doamne, spuse ea, cum o să ajung acasă? Şi cum o să intru? Când începe să circule

metroul?

— Abia peste o oră, răspunse Wiking, arătând spre o parcare de taxiuri unde două maşini aşteptau cu motoarele pornite în frig. Nu are rost să încerci să suni la un lăcătuş aici. Toate agendele telefonice au dispărut din toate cabinele telefonice din Tensta Rinkeby.

Ea îl privi întrebătoare.

— Locuiesc aici, zise el. M-am uitat. Mergem la tine acasă şi ne asigurăm că tipul nu te aşteaptă. E vreo cabină telefonică pe lângă Năckrosvăgen? Sau vreun hotel care să fie deschis noaptea?

— Dar, spuse ea, nu e nevoie să...

— N-am de gând să te las aici la 4 dimineaţa, spuse el, începând să meargă spre taxiuri.

Merseră până pe Năckrosvăgen în tăcere. Wiking plăti.

— De obicei, se lasă si bacşiş, comentă şoferul, numărând monedele. Ba chiar trebuie să plătim şi impozit pe bacşiş.

— O să trebuiască să discuţi asta cu Kjell-Olof Feldt—, răspunse Wiking şi coborî din maşină.

Năckrosvăgen era o stradă şerpuită de la periferia cartierului Solna, iar la numărul 33 se afla o clădire înaltă din cărămidă, cu şapte etaje, construită în anii 1940. Era înconjurată de clădiri identice pe ambele părţi. Apartamentul se afla la parter. O uşă din lemn de tec, cu numele ISAKSSON scris cu litere de plastic pe cutia poştală.

Mai jos, pe Râsundavăgen, era o cabină telefonică unde încă mai existau agende telefonice. Wiking deschise Pagini Aurii şi găsi un lăcătuş care era disponibil la orice oră. Bărbatul sosi la faţa locului după un sfert de oră.

— Aveţi vreun act de identitate? întrebă el.

— Eu sunt cea care locuieşte aici, spuse Helena Isaksson. Şi nu, nu am, pentru că...

— Nu pot deschide uşa dacă nu te poţi legitima şi nu poţi dovedi că aceasta este casa ta, sper că
înţelegi asta.

Fata, care îşi stăpânea emoţiile deja de

mult timp, începu să plângă din nou.

Wiking îşi scoase legitimaţia de student de la şcoala de politie si i-o arătă lăcătuşului.

— A fost jefuită şi agresată, spuse Wiking. Am fost la doctor şi la poliţie toată noaptea.

Lăcătuşul privi rapid legitimaţia şi apoi îşi luă sculele.

Trei minute mai târziu, usa era deschisă si dotată cu o nouă încuietoare. îl costă pe Wiking 1 200 de coroane.

— Vrei să verific dacă este cineva în casă? întrebă el.

Helena Isaksson aprobă din cap.

Era un apartament cu două camere, destul de mic. El aprinse toate luminile şi verifică baia şi şifonierul. Bucătăria dădea spre o parcare, un balcon de beton amplasat direct pe pământ.

Canapea şi televizor. Fără video. Pat de o persoană, cu o cuvertură maro.

— Gol, spuse el în timp ce ieşea din nou pe casa scării.

Fata oftă adânc, închizând ochii.

— Vei primi fiecare bănuţ înapoi, spuse ea. Atât pentru lăcătuş, cât şi pentru cursa cu taxiul.

— E în regulă, spuse el, privind în jos la podea.

— Vorbeam serios. Cât mai curând posibil. Nu astăzi, nu am timp, dar sâmbătă? Ai vreun plan seara?

Gândul la Linda Degerman trecu pe lângă el şi dispăru.

— Nu, răspunse el, absolut nimic. Nu fac absolut nimic.

— Pot să te invit la cină? Asa, în semn de mulţumire? Vino la ora 20.

Ea închise uşa fără să ridice privirea.

Afară începuse să ningă, fulgi uşori şi

delicaţi
care nu ştiau dacă să zboare sau să aterizeze.
Wiking se scotoci prin buzunare. Biletele de

călătorie fuseseră consumate si banii se terminaseră. Bicicleta era încă în şanţul de lângă staţia de autobuz de pe Sollentunavăgen, asta dacă nu cumva o furase cineva. îşi băgă mâinile în buzunare cât de adânc putu şi începu să meargă spre nord. [10] [11]Wiking merse la Holmdahls şi luă tortul sendviş pentru petrecerea aniversării celor 75 de ani ai lui Karin. Acesta conţinea toate bombele

calorice obligatorii: maioneză, somon, rulouri de brânză Cheddar feliată, caviar, creveti si umplutură de ou. Wiking îl primise într-o cutie de carton puţin cam prea mare, opera de artă aluneca de colo-colo ca o bucăţică de unt într-o tigaie încinsă. Feliile de castravete dispuse cu măiestrie de-a lungul laturilor ajunseseră inevitabil peste tot, mai puţin acolo unde ar fi trebuit să fie.

Afară era umiditate mare, aerul era gri şi sufocant. Ceaţa se rostogolise de pe munte în primele ore ale dimineţii şi nu se mai ridicase. Wiking traversă Foreningsgatan, cu umezeala ca o folie lipicioasă împrejurul lui, până la parcare, ţinând strâns cutia de tort în ambele mâini. Ajuns la maşină, nivelă scaunul din dreapta cu jacheta lui de uniformă, astfel încât cutia să stea dreaptă, apoi puse o mână pe ea în timp ce pleca. Pe Kvarndammsvăgen, ceaţa devenise tot mai densă. Porni ştergătoarele, dar ploaia era atât de măruntă încât benzile de cauciuc începură să scârţâie aproape imediat.

Vara era aproape de final. Mama lui

10 Personajul foloseşte în mod depreciativ „Sopp-", făcând referire la cuvântul „gunoi" (N.t.).

11 Ministrul Finanţelor din Suedia de ia vremea aceea (N.t).

împlinea 75 de ani. Toate aceste zile risipite.

Karin îl întâmpină cu un entuziasm moderat.

— Nu ştiu cum a ajuns Josefin să creadă că îmi place tortul sendviş, zise ea. Intră. Nu te mai descălta.

îşi puse jacheta uniformei pe un umeraş în cuierul pentru pălării. Pe mânecă i se scursese un pic de maioneză, lăsând o pată. Se opri în pragul uşii de la bucătărie si rămase acolo. Nu mai intrase în casă de când începuse pandemia, iarna trecută.

Despre ce voiai să vorbim? întrebă ea fără să-şi ridice privirea.Ea luă două lumânări în formă de şapte şi cinci, care se pare că erau tot în cutie. El strânse din dinţi.

— N-ar trebui să stau afară? spuse el.

— Am pus masa pe terasă. închide uşa în urma ta.

Karin era cu spatele la el şi înfigea lumânările în tort când a intrat în bucătărie. Mirosea a săpun si a tocană de vită, ca întotdeauna. Podeaua proaspăt ştearsă, cu urme umede care încă mai sclipeau prin colţuri. Oala de pe aragaz, una pe care o folosea adesea pentru a găti la foc mic.

O privi pe femeia pe care o cunoscuse toată viaţa ei de adult. Prima amintire pe care o avea cu ea era de când împlinise doi ani. Ea tocmai făcuse 19. Rochia ei cu buline, albă cu albastru. Aveau acelaşi păr şi aceiaşi ochi, aceeaşi fizionomie alungită, deşi ea era mică şi el era mare. Astăzi ea purta blugi şi o cămaşă de flanelă cu carouri, ca întotdeauna. Părea cumva mai mică decât si-o amintea el, sau poate că bucătăria devenise mai mare acum. Lumina gri a ploii venind dinspre fereastră cădea peste ea ca o ceaţă. Părul ei era subţire şi fragil, remarcase câteva zone de chelie pe capul ei. începuse să îmbătrânească. Dacă era într-adevăr grav bolnav? Trebuia să-i spună.

— Ai primit vreo veste de la Sven? întrebă el.

Fratele său locuia într-un cămin din Vidsel, împreună cu alţi câţiva adulţi cu dizabilităti. Nu-i plăceau evenimentele sociale mari, cum erau petrecerile aniversare, îl făceau să se simtă neliniştit si anxios.

— Sven e bine, am vorbit după-amiază. M-a felicitat.

Wiking privi afară, la ploaie. Lui Sven îi plăceau aniversările, chiar dacă nu era un fan al petrecerilor. îşi nota în calendar şi îl suna întotdeauna pentru a-1 felicita, întotdeauna la ora 15 fix.

O bubuitură şi un răget dinspre terasă anunţară sosirea nepoţilor. Ţipătul în falset al lui Josefin.

— Elliot! Ce ţi-am spus? Nu te urca pe scaune!

— Du-te si salvează-i înainte să se omoare între ei, zise Karin.

Karin clarificase faptul că nu voia să primească niciun cadou, deşi împlinise o vârstă pe jumătate rotundă. Avea tot ce îsi dorea în această viată

lumească şi nu dorea să mai umple casa cu alte mărunţişuri. Cu toate acestea, Elliot făcuse un desen cu un dinozaur, iar Siv Johansson, cea mai bună prietenă a ei, venise cu fiica ei, Susanne, care pregătise o prăjitură cu caramel. Wiking aduse mai multe farfurii şi reumplu cafetiera.

Markus ajunsese puţin mai târziu, venind direct de la serviciu. Arăta palid şi epuizat, gândi Wiking. Era absent şi iritat, ignora conversaţiile de la masă. Bău mai multe ceşti de cafea, chiar dacă era trecut de ora 17 si era sensibil la cofeină. Urma

să aibă o noapte agitată.

Ploaia se intensificase în timp ce stăteau pe terasă, lovind neuniform şi nemilos în acoperişul de tablă ondulată. Wiking porni radiatorul cu infrarosu.

Elliot, care tocmai începuse din nou grădiniţa după vacanţa de vară, cânta cu

entuziasm un cântec nou pe care îl învăţase. Aşa da, ceva ce urma să transmită mai departe generaţiilor viitoare.

Bee, bee, capră neagră

Tu te-ai căcat?

Nu, nu, dragă rege,
Martin Ljung a fost de fapt.

Copilul începu să râdă în hohote din pricina cântecului.
— Cine e Martin Ljung? întrebă Josefin.
Dar Elliot deja trecuse la cea de-a doua strofă.

Bee, bee, mielul alb

A fost la restaurant

Ştii ce s-a întâmplat?

Sub masă s-a căcat...

— Un comedian care făcea parte din Knăppuppgăng— al lui Povel Ramei, răspunse Karin. De fapt, era chiar originar din Lulea. Poate că îl cunoaşteţi mai ales drept Jock-cu-cuţitul, în *Pip pi Şoseţica pe Mările Sudului.*
Josefin îşi încruntă sprâncenele.
— Am auzit că unul dintre cei împuşcaţi săptămâna trecută în Tensta a murit, îi spuse Susanne lui Wiking cu un aer confidenţial, ceea ce îl făcu pe acesta să se scuze şi să înceapă să strângă farfuriile.
Jurnalista independentă Susanne Schiltz, văduva lui Krister, îşi petrecea din ce în ce mai mult timp în Stenträsk după moartea soţului ei. Spunea că aceasta se datora mamei Siv, care ar fi avut nevoie de ajutor în timpul pandemiei, poate că era adevărat. Dar

el evita să vorbească cu ea. întotdeauna avea o agendă ascunsă în toate conversaţiile sale inocente, un podcast de realizat sau o postare pe blog de scris. El se simţea mereu ca o sursă de inspiraţie pentru ambiţiile ei creative. Sincer, nu înţelesese niciodată ce văzuse Krister la ea, dar Krister venerase pământul pe care îl călca cât timp trăise, iar acest lucru era frumos. Să poţi să iubeşti pe cineva toată viaţa.

Era în bucătărie, clătind resturile de tort sub jetul de apă de la robinet, când Markus veni lângă el şi începu să încarce maşina de spălat vase.

— Ce mai faci? întrebă Wiking. Nu eşti bolnav, nu-i asa?

— Am renunţat la post, răspunse fiul său.

Wiking lăsă farfuria să aterizeze în chiuvetă.

— De ce?

— Pentru că m-am răzgândit.

Markus îi evita privirea, avea alb în jurul gurii şi roşu în jurul ochilor. Conştientizarea se răspândi ca un fior în pieptul lui Wiking.

— S-a întâmplat ceva, spuse Wiking. Ce anume?

Fiul său îl evită.

— Nimic nu s-a...

— Spune.

Markus expiră greu, închise ochii.

— Am mai primit o scrisoare.

O ameţeală subită îl făcu pe Wiking să se ţină de chiuvetă.

— Ce scria?

— N-aveam de gând să spun nimic, te-ai manifestat atât de ciudat data trecută.

Wiking îşi îngustă ochii.

— O mai ai?

Fiul său aprobă din cap şi întinse mâna spre buzunarul interior al gecii sale de vânt.

Wiking se duse şi închise uşa de la bucătărie. Vocile de pe terasă se estompară, deveniră precum un cântec distant. Apa curgea în chiuvetă.

— Da-mi sa vad.

Markus scoase plicul şi i-1 înmână lui Wiking. Sigla de la Hotel International, la fel ca pe cel anterior, dar nu avea nici adresă si nici timbru. Scria doar „Pentru Markus".

— Când a venit?

— Aseară.

— Aseară?

Markus strânse din dinţi. Wiking îl cântări în mână, era puţin greu. Plicul nu era lipit. Scoase conţinutul. Erau o foaie de hârtie împăturită şi trei fotografii polaroid. Prima era o imagine cu Elliot jucându-se în faţa grădiniţei. A doua era o poză cu Maja în cărucior, iar a treia, cu Josefin şi copiii în faţa casei de pe Tornvägen. Se auzi pe sine însuşi gâfâind.

— Citeşte scrisoarea, îi zise Markus.

Ei *Ve.* **v^uA.**

"TVeWuz posf, vei wuri.

Şi apoi steaua.

— Era pe podea, în hol, spuse Markus. Când am ajuns ieri acasă cu Elliot. Cineva a fost în casa noastră. *în casa noastră!*

Wiking îşi căută cuvintele, dar nu găsi niciunul. Lumea din jurul lui rămăsese blocată, doar el şi Markus păreau să se poată mişca.

— Am informat conducerea. Azi-dimineată. Că nu pot accepta postul, din motive personale. Bebeluş acasă şi aşa mai departe.

Wiking închise robinetul. Markus îl privi

fix.

— Nu e doar o ameninţare cu moartea.

Nenorocitul ăsta de autor al scrisorii ne urmăreşte.

Le face poze copiilor. Intră în casa noastră. Imaginează-ţi cât de oribilă e treaba asta, la dracuM Gura lui Wiking se uscă, nodul din gât îl tăia şi-l sfâşia. Era prea târziu pentru a-1 mai îndemna să încuie uşa şi să fie vigilent.

— Josefin ce zice?

— Nu i-am spus.

Wiking dădu din cap, poate era mai bine aşa.

— Iar la serviciu sunt complet distrus, spuse Markus. Nu voi mai avea niciodată o altă sansă.

Luă înapoi scrisoarea şi fotografiile, le băgă din nou în buzunarul interior, închise usa maşinii de spălat vase cu un zgomot puternic şi ieşi din nou pe terasă.

Un bas puternic începu să bubuie în capul lui Wiking, un amestec de teamă şi de furie din cauza nedreptăţii. Multe lucruri erau din vina lui, dar nu si scrisorile astea nenorocite. Erau oare o ameninţare sau un avertisment? Sau poate o cerere?

— Din moment ce una dintre victime a murit, împuşcăturile din Tensta au devenit omor şi nu doar tentativă de omor, spuse Susanne aproape de el.

El tresări şi scăpă cârpa de vase în mizeria din chiuvetă, ea avea talentul de a se furişa în spatele oamenilor.

— Cred că asta creează o presiune suplimentară asupra anchetatorilor, continuă ea. Având acea încadrare juridică a infracţiunii. Ca omorul să fie rezolvat.

îşi drese vocea şi făcu un pas în lateral.

— Nu schimbă deloc starea anchetei. Probabil că munca va continua la fel ca înainte pentru colegii din Jărva.

Ea îşi înclină uşor capul.

— Si celelalte victime? Este stabilă starea lor sau

ar putea fi vorba de mai multe decese? O crimă multiplă?

Avea acea tonalitate pe care o folosea în podcasturile ei, care părea insistentă. Karin îl rugase să asculte de câteva ori, de fapt, chiar părea că Susanne ştia ce face pe acele înregistrări.

Luă cârpa de vase, o stoarse şi o agăţă de robinetul din bucătărie.

— Cum am spus, pentru munca de poliţist...

— Şi ce părere are Johan Bjorkman despre asta? Că armele lui au fost folosite într-un atac armat în masă? Nu pare a fi ceva prea uşor de gestionat.

Wiking nu răspunse. Armele erau făcute pentru a ucide. Atât soldaţii, cât si vânătorii ştiau asta. Johan Bjorkman era şi una, şi alta.

— Şi el este tot o victimă în toată povestea asta, îşi continuă Susanne pledoaria retorică. Şi, apropo, când îşi va primi armele înapoi?

— Vrei un pahar de vin? întrebă Wiking. Sunt sigur că sunt câteva sticle în cămara lui Karin.

Susanne Schiltz se lumină la fată.

— Cu mare plăcere. Un pinot noir, dacă se poate...

Ieşi pe terasă şi întrebă dacă mai doreşte cineva un pahar de vin. Josefln şi Markus interpretară acest lucru ca pe un semnal pentru a pleca. îşi adunară copiii, suzetele şi jucăriile şi fugiră în ploaie spre maşină.

Era abia august, dar toamna se instalase deja.

Wiking găsi desigur câteva sticle de vin

roşu în cămara din garaj. Deschise una dintre ele, scoase trei pahare şi le aşeză pe masa de pe terasă.

— Dar nu ai de gând să ne ţii companie? întrebă Susanne, cu o notă de provocare.

— Vă rog să mă scuzaţi, răspunse el, trebuie să mă întorc puţin la serviciu. O seară plăcută să aveţi...

Şi dispăru înainte ca femeile să poată protesta. Jacheta lui de la uniformă se udă în timp ce se îndrepta spre maşină, iar pata de maioneză se estompă de la umezeală.

Dar nu conduse înapoi la secţie, ci doar coborî dealul şi parcă în faţa propriei scări.

Nu avea niciun rost ca Markus să raporteze scrisoarea la poliţie. Nu s-ar fi putut desfăşura o anchetă, nu existau niciun fel de indicii. Cazul ar fi fost pur şi simplu clasat.

Urcă încet la etajul doi, îşi agăţă jacheta şi se aşeză în fata calculatorului. Se holbă la ecranul
f f
stins.

Să caute pe Google? Nu, nu avea de gând să caute pe Google. Avea de gând să-i asculte pe doctori, nu să navigheze pe internet.

Porni calculatorul.

Unu din trei suedezi este afectat de cancer pe parcursul vieţii. Aşadar, el nu era deloc unic. Cancerul de prostată şi de sân erau cele mai comune, iar cancerul pulmonar avea cea mai mare mortalitate. Pe site-ul internetmedicin.se, citi la rubrica Prognoză că grupul celor cu cancer la creier şi gât era divizat în mai multe subgrupuri cu
rate de incidenţă şi de supravieţuire diferite. Prin urmare, datele pentru întregul grup trebuiau interpretate cu precauţie. Rata relativă de supravieţuire pe o perioadă de

cinci ani pentru acest grup se situa în acel moment între 65 şi 70%.

Apoi găsi un site american cu cifre şi mai sumbre. Dintre pacienţii cu cancer mai greu de tratat, doar 20% mai trăiau după tot atâţia ani. Era şi al lui greu de tratat? Ce spusese, de fapt, doctorul Chang, că al lui era tratabil? Trebuia să fi înregistrat conversaţia.

Şi nu ar fi trebuit să caute pe Google, închise calculatorul si se duse în bucătărie fără să aprindă lumina. Apartamentul Anjei Berglund, de peste curte, era întunecat, toate luminile stinse, fără vin si Netflix în seara asta. Să-si deschidă el ceva cu alcool? Era dăunător sau benefic pentru cineva cu cancer? Simţea încă gustul tortului sendviş în gură. Deschise frigiderul şi analiză conţinutul său: ketchup, castraveţi muraţi, un borcan de dulceaţă de merisoare care se uscase si trei beri artizanale. Sucul de portocale se terminase.

Cineva îi urmărea pe Markus şi pe familia lui. Cineva care, evident, se afla în Stentrăsk sau în apropiere, ceea ce indica faptul că era o persoană din interiorul bazei. Cineva care avusese acces la hârtiile de corespondenţă de la Hotel International si îsi semna scrisorile cu o stea.

Exista suficient personal disponibil pentru a pune familia sub protecţia poliţiei? Nu ar fi funcţionat fără o plângere la poliţie, şi nici cu ea nu ar fi funcţionat. Nu existau resurse.

Telefonul mobil scoase un bip în camera de zi. Era un SMS de la Mats Vikander.

Unu: Ai primit pe mail lista tuturor recruţilor din Arvidsjaur din perioada 2019-2020.

Doi: Care era codul numeric personal al Helenei?

Citi mesajul repede, apoi încet. Răspunse cu degetele mari, aşa cum îl învăţase Josefin.

Unu: Excelent, mersi. Doi: 621130-1261, de ce întrebi?

Se aşeză cu telefonul în mână şi aşteptă. Răspunsul întârzie cinci minute, mult mai mult decât de obicei.

Ne auzim mâine.

Se holbă la răspuns.

Mats era cel mai vechi prieten al său, cel puţin dintre cei în viaţă, dar şi un tip analitic până în măduva oaselor. Faptul că întârzia să răspundă indica prudenţă, ceea ce, la rândul său, prevestea neplăceri.

Ori exagera acum? Vedea fantome peste tot? Mats putea să întârzie cu răspunsul pentru că era la budă, sau din orice alt motiv. Dar de ce să aştepte să vorbească până mâine? S-ar fi putut ocupa de furtul de arme într-un sfert de oră, iar această problemă o privea şi pe Helena.

Şi dacă Mats o găsise? Ce gând idiot, era clar că nu o găsise. în cazul acela, i-ar fi spus. în plus, ea era moartă.

Avea oare s-o întâlnească pe lumea cealaltă?

Doamne, era pe cale să îşi piardă minţile.

Se ridică şi începu să se plimbe prin apartament, gândurile îi zburau în toate direcţiile.

Scrisorile anonime aveau un scop clar: să-

l determine pe Markus să demisioneze din funcţia de manager de proiect pentru testarea sistemului QATS. Când prima scrisoare nu a funcţionat, autorul scrisorii a scos artileria grea. Prin urmare, îndepărtarea lui era de mare importanţă. Dar de

Dacă în spatele ameninţărilor, avertismentelor sau, eventual, rugăminţilor exista într-adevăr ceva, atunci Markus ar fi trebuit să fie în siguranţă acum. Dar de ce voia cineva să scape de el? Stătea în calea cuiva? Dacă da, în calea cui? Cine de la bază avea de câştigat dacă el se retrăgea? Cine urma să preia conducerea?

Wiking ieşi din nou în bucătărie. La Anja era încă întuneric. Poate că ieşise să se distreze pe cinste şi să bea bere la Stone Swamp Inn într-o seară de luni. Se întâmplase ca el şi Roland să fie nevoiţi să o conducă acasă în momentele sale de beţie şi nebunie. Sau poate că era de fapt la muncă, având în vedere că era managerul de proiect pentru probele norvegienilor.

Deschise din nou uşa frigiderului şi luă una dintre berile artizanale.

Se întoarse la calculator, descărcă lista cu recruţii de la K4 si i-o trimise lui Abdul Muhammad.

Apoi luă numele femeilor care se cazaseră la Hotel International în săptămâna precedentă. Crezuse că îi va fi uşor să le caute pe Google, să le găsească pe Facebook, pe Instagram, pe Linkedln sau pe alte reţele sociale, dar fusese surprins. Pe Anette Andersen din Copenhaga, Bridget Ceders din Londra, Corinne Gruber din Graz, Austria, şi Anastasia Stepanova din Sankt-Petersburg le găsise imediat. Numele, pozele şi anii de

naştere ale acestora se potriveau cu informaţiile de la hotel, dar niciuna dintre ele nu semăna câtuşi de puţin cu Helena.

Primise peste 22 000 de rezultate pentru numele Sandra Boyle, dar niciuna dintre ele nu părea să fie localizată în Salt Lake City. Nu găsi nicio Inese Eglitis pe tot internetul, dar găsi o mulţime de Vladlena Ivanova. Maria Sophia Fernandes din Fuengirola, Spania, era cea care semăna cel mai mult cu Helena, dar avea profilul de Facebook public care arăta că avea copii atât mai mari, cât si mai mici decât Markus. Pe Emmanuelle Fontaine din Lyon şi pe Bente Jensen din Oslo le găsise, credea el, nu erau Helena. Daniella Marak, care se scrie cu doi de 1, nu dăduse decât un singur rezultat: o reţetă de supă de portocale. Femeia care o crease nu era Helena. Găsi doar o singură Elizabeth Twersky, o vicepreşedintă a unei companii americane care locuia în New York City. Nu în Tel Aviv. Numele Christine Williams dăduse peste o jumătate de milion de rezultate, peste 50 000 dacă adăuga Sydney. Maryanne Taylor şi Melbourne dăduseră puţin peste 3 000 de rezultate, dar era oricum degeaba.

Zadarnică şi lipsită de somn.

PRIMĂVARA ANULUI 1985

Avea să fie o noapte lungă. [12]Isaksson cu litere de plastic pe cutia poştală.

Respiră adânc înainte de a suna la uşă. Vizualiza încăperile din interior, parcarea din faţa bucătăriei, balconul cu acoperişul din tablă. Patul de o persoană acoperit de o cuvertură de pat scămosată.

Se gândise dacă să aducă flori, vin sau poate o cutie de bomboane de ciocolată, nu ştia sigur şi nici nu voia să întrebe pe nimeni. în cele din urmă, optă pentru o sticlă de Vinho Verde portughez, care nu era prea tare şi nici prea scump. Neutru, într-un fel.

— Bună, îi spuse ea când deschise uşa, părând şi ea emoţionată.

Făcu câţiva paşi în spate, în hol.

Wiking îşi dădu seama că încă îşi ţinea respiraţia şi eliberă aerul din plămâni.

— Bună, răspunse el, simţind cum începe să zâmbească.

Era îmbrăcată cu un pulover cu nasturi, un tricou pe dedesubt şi şosete de lână în picioare. Avea părul prins într-un fel de coc care aproape că se desfăcea.

— Intră, îi spuse ea. Descalţă-te, te rog.

îi făcu semn către suportul de pantofi. Puloverul pe care îl purta era prea mare, iar mânecile îi ascundeau mâinile. Le suflecă printr-o mişcare reflexă care părea să arate că o făcea adesea. în apartament se simţea un miros puternic de ceapă prăjită, poate şi de carne tocată. El îi întinse punga de plastic cu sticla de vin, ea privi înăuntru si zâmbi.

— Mersi, spuse ea, punând mâna pe sticla încă rece de la frigider. S-o deschidem

12 Grup umoristic suedez (*N.t.*).

PRIMĂVARA ANULUI 1985

acum?

Am putea, răspunse el, ştergându-şi transpiraţia de pe frunte.Venise cu metroul şi se rătăcise pe drum, două circumstanţe care îl aduseseră într-o criză de timp. Exact când se pregătea să iasă din apartamentul din Tensta, Linda Degerman, colega lui de clasă, îl sunase, chicotind fericită si nerăbdătoare. Uitase complet că aproape că îi promisese că se vor vedea. Decise să nu mintă şi îi spuse, foarte pe scurt, că din nefericire avea alte planuri. Flatarea trebuia să vină cu moderaţie.

îi transpiraseră şi picioarele, lăsase urme umede de şosete pe covorul de plută. Spera din tot sufletul să nu îi miroasă.

Helena Isaksson aranjase masa pentru două persoane în bucătărie. Era în picioare lângă blatul
din bucătărie si manevra sticla si tirbuşonul.

— Cred că are capac care se înşurubează, spuse
Wiking.

Ea privi sticla cu mirare şi se înroşi.

— Evident, răspunse ea. Ce proastă sunt.

Apoi râse şi desfăcu capacul. Turnă vinul aproape până în buză în două pahare mari de vin.

— Noroc, spuse ea.

— Noroc, răspunse Wiking.

Ciocniră paharele, privindu-se în ochi. Ea bău cu înghiţituri mari. El dădu din cap în semn de apreciere.

— Le dai pe gât aşa cum fac cei din Norrland, remarcă el. Unde ai învătat asta?

— Exerciţiu îndelungat şi constant, răspunse ea, apropiindu-se de aragaz. Pe de altă parte, nu mă pricep prea bine la gătit. îţi place biftecul la tigaie? Cu ceapă?

— Preferatul meu, afirmă el, considerând pe

moment că era adevărat.

Ar fi putut mânca pietre şi tot i-ar fi plăcut.

— Poate că nu e chiar o mâncare pascală, dar mie nu prea îmi plac ouăle.

Lui Wiking îi plăceau ouăle, dar nu spuse nimic. Biftecurile erau puţin cam tari, dar bine asezonate. Nu erau foarte diferite de cele pe care le făcea mama lui. Nici Karin nu era vreo mare bucătăreasă.

O întrebă dacă primise vreo veste de la poliţie. Ea spuse că nu şi dădu pe gât paharul.

— Crezi că o să-l caute pe hoţ? întrebă ea.

— Trebuie să-l caute, afirmă el, dar cât de insistent îl vor căuta probabil că depinde de ce alte lucruri mai au de făcut. Ce a spus şeful tău?

Ea făcu o grimasă.

— Apropo, spuse ea, ridicându-se. Să îţi dau banii înapoi...

— Nicio grabă, începu el să spună, dar ea era deja pe hol, scormonind într-o geantă. Se întoarse cu o bancnotă de 1 000 si cinci de 100.

— Poftim, spuse ea. Mersi pentru împrumut.

— Dar, interveni el, nu erau atât de mulţi.

— Ba da, replică ea, pentru lăcătuş, taxi şi toate celelalte.

El luă banii reticent, îşi scoase portofelul din buzunarul de la spate şi îndesă bancnotele înăuntru.

— Mersi, spuse el.

— Eu ar trebui să-ţi mulţumesc, zise ea, privindu- 1 fix. Ce m-as fi făcut fără tine?

îşi simţi faţa încingându-se şi se uită în jos, la farfurie. Văzu cu coada ochiului cum ea băga în gură o bucată generoasă de

biftec.

— E pe bune, întrebă ea după ce terminase de mestecat, ceea ce i-ai spus poliţistului? Că tatăl tău este şeful poliţiei?

— Da, confirmă el şi bău din paharul său. în Stenträsk. în Norrbotten.

Ea îi reumplu paharul cu ce mai rămăsese în sticlă.

— E frumos acolo?

Se simţi puţin confuz. Oamenii obişnuiau să-l întrebe unde se afla, dacă era frig, cum putea rezista.

— Păi, spuse el, eu cred că e un loc frumos. Se află într-o vale, între nişte munţi joşi, chiar lângă râul Pite. Storforsen e la doar un kilometru depărtare...

Ea se ridică şi merse la frigider, scoase o altă sticlă. I-o arătă, întrebându-1 tacit.

— Merge, spuse el.

Ea o deschise cu ajutorul unui tirbuşon şi i-o întinse. El citi pe etichetă, Liebfraumilch. Laptele- iubitei-doamne, aproximativ.

— Şi te faci şi tu poliţist?

— De ce să schimb un concept de succes?

Ea râse.

— Si tu, întrebă el, de unde eşti?

Ea zâmbi şi gustă din vin.

— M-am născut în Doha, răspunse ea. în Qatar.

El simţi cum i se măresc ochii. Nu ştia unde se afla tara si nu auzise niciodată de oraş.

— O peninsulă între Emiratele Arabe Unite şi Bahrain, explică ea, ca şi cum i-ar fi intuit nedumerirea. Tatăl meu a fost diplomat, a fost detaşat acolo.

— Uau, exclamă el, simţindu-se deodată ca un om păros al peşterii. Cum... cum a fost să creşti într-un astfel de loc?

— Nu am crescut acolo. Aveam sase luni când a fost transferat la Bangkok. Mama a murit acolo.

El lăsă tacâmurile jos.

— Vai, zise el, îmi pare rău să aud.

Ea zâmbi puţin trist şi privi în jos, la farfurie, întingând o bucată de cartof cu furculiţa în sosul de smântână.

— Bunica mea a venit să aibă grijă de mine şi de fratele meu, continuă ea. Aşa că am crescut cu ea, s-ar putea spune.

— în Bangkok?

— Printre altele. Si în Ankara si Nairobi.

— Uau, exclamă el din nou.

Se lăsă liniştea în bucătărie, nu mai ştia ce să spună.

Ea înghiţi audibil.

— Nu a fost prea încântător, dacă asta crezi, spuse ea cu voce joasă. Tata nu a ajuns niciodată ambasador sau ceva de genul. A trudit în diverse misiuni mai puţin importante, probabil pentru că bea prea mult. Câteodată mai lucra câte un an şi pentru SIDA— sau pentru vreo organizaţie comercială. Eu si fratele meu am mers la scoli internaţionale proaste care nu ne-au învăţat prea multe. Lucrurile pe care le ştiu nu îmi sunt de folos...

— Ştii să torni bere, spuse el, aproape muşcându- şi limba, dar ea nu se simţi jignită. în schimb, râse din toată inima.

— Ai al dracului de multă dreptate, spuse ea. Să bem în cinstea acestui lucru!

Ciocniră din nou paharele.

— Dar, povesteşte-mi, zise ea, e vreun hoţ sau bandit prin Stentrăsk?

— Da, slavă Domnului, răspunse el. Altfel, tata ar

fi rămas şomer.

Ea râse şi mai tare, până când ochii i se umplură de lacrimi şi se transformară în şiroaie, iar el se alătură râsului, simţind că vinul i se urcase la cap. Când râsul se potoli, ea îşi şterse cu vârful degetelor colţurile exterioare ale ochilor.

— Deci, spuse ea, care e cel mai mare hoţ pe care l-ai prins?

— Sunt abia în primul semestru la Sorentorp, încă nu am început să mă ocup de cazuri.

— OK, dar tatăl tău?

— Cea mai mare infracţiune pe care a investigat-o?

Helena îi reumplu paharul, iar el se sprijini de spătarul scaunului, gândindu-se câteva momente.

— Cred că spargerea seifurilor din Kaltis, spuse el. Ai auzit vreodată despre asta?

Ea negă din cap.

— Mda, spuse el, presupun că nu a ajuns titlu în ziarele din Qatar, iar tu abia te născuseşi...

îşi amintea codul ei numeric personal de la interogatoriul de la poliţie, dar întrebă oricum:

— Câţi ani ai?

Ea îşi coborî privirea pentru o secundă, ca şi cum s-ar fi jenat.

— Fac 23 la sfârşitul lui noiembrie.

— Eşti în '62, spuse Wiking, la fel ca mine. Totuşi, eu sunt mai mare decât tine. Cu puţin peste două luni.

Ea părea deranjată de discuţia despre vârstă.

— Ce s-a întâmplat în Kail is[2]!?

Mai mult vin turnat în pahare, mai ales în

al lui.

— Kaltis, corectă el. S-a întâmplat în 1962, când Vattenfall— construia barajul de la Messaure, peste Stentrăsk. Oficiul era la statia turistică din Kaltis,

iar acolo se afla şi seiful cu toate fondurile pentru plata salariilor. în noaptea dinaintea plăţii ultimului salariu, seiful a fost aruncat în aer. Hoţii au pătruns înăuntru pe dedesubt.

El luă o gură de vin. Ea asculta cu ochii mari şi buzele puţin întredeschise.

— Pe dedesubt?

El aprobă din cap şi înghiţi.

— Prin podea. Infracţiunea a fost rezolvată de poliţie, deşi nu a existat niciodată o condamnare. A fost primul caz al tatălui meu şi l-a urmărit în toti aceşti ani. Să te duci acolo si să ştii cine a

fost...

Ea clipi din ochi de câteva ori.

— Dar, spuse ea, de ce nu a fost prins niciodată

hoţul?

Era implicată serios în poveste.

— A dispărut, spuse Wiking, la fel şi fiul său. 25 de ani mai târziu, fiul a fost găsit înecat în Storforsen. Dar hoţul a fost şi a rămas dispărut. A luat cu el aproape un milion de coroane.

— Ce poveste! exclamă Helena. Dar cum au ştiut că era el? Cine era hoţul?

Wiking bău din pahar, ea îl umplu din nou. Trebuia să se oprească în curând din băut, altfel întreaga clădire avea să se întoarcă cu susul în jos. Ea se ridică si luă o altă sticlă de acelaşi fel din

frigider.

— Existau dovezi, răspunse el, dar cum

nimeni nu a putut fi reţinut şi interogat, nu s-a făcut
niciodată vreo acuzaţie.

Ea turnă din nou în pahare, se rezemă de spătarul scaunului şi privi la coroanele goale ale mestecenilor de cealaltă parte a geamului. O veveriţă sărea pe crengile subţiri.

— Trebuie să merg la toaletă, spuse el.

Ea îi arătă usa de la baie.

Avu câteva dificultăţi în a nimeri vasul de toaletă cu jetul.

— Aproape un milion de coroane, spuse ea când Wiking ieşi. Asta în anul 1962. Cât ar însemna în prezent?

El se aşeză pe scaun şi o privi.

— Mult mai mult, răspunse el, luându-şi paharul. Si dacă ai fi investit banii la bursă imediat, astăzi ai fi fost Scrooge McDuck.

— Cine?

Părea atât de perplexă, încât el se înecă cu vinul când râse.

— N-ai auzit nici de Donald Duck?

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— „Nici de?" Fiindcă nu ştiam de jaful din Kall is?

Căldura i se răspândise în stomac şi mai departe în vintre, era incredibil de simpatică, voia să întindă mâna şi să-i atingă părul, dar se abţinu.

— Ce ai învătat în şcolile alea internaţionale, în afară de cum să pui bere?

— Totul despre excelenţa lui Mustafa Kemal şi a lui Jomo Kenyatta. Iar bunica m-a învăţat să fac prăjituri. Ca fapt divers, ador pandişpanul.

Se ridică de pe scaun şi se târî până la aragaz, unde un prosop de bucătărie în carouri roşii şi albe acoperea un produs de

patiserie care arăta destul de jalnic.

— Asta n-a ieşit prea bine, spuse ea scuzându-se şi încercă să-l aşeze pe masă între vasul cu cartofi si sosieră.

— Poate că ar trebui să strângem puţin pe aici mai întâi, sugeră Wiking, care se ridică şi strânse tacâmurile, şerveţelele si farfuriile murdare.

Nu era chiar stabil pe picioare.

— Nu, mă ocup eu de asta, dă-mi-le mie, spuse ea apucând farfuriile şi astfel ajungând foarte aproape de el, chiar lângă el, astfel că ţinea fiecare de câte un capăt al veselei.

Ea îl privi, iar el se aplecă şi o sărută. Avea gust de vin, de ceapă şi de altceva pe care nu putea să-l distingă, poate că ăsta era mirosul ei, gustul ei, limba ei era caldă şi aspră, tânji imediat după ea. Aşezară vesela pe masă cu zgomot şi îşi trecură mâinile unul prin părul celuilalt. Cocul ei se încurcă în degetele mâinii lui stângi, el îşi eliberă mâna de acolo şi o apucă strâns de gât. Doamne! Cealaltă mână a lui era deja pe spatele ei, pe sub puloverul ei, îi putea simţi căldura corpului prin tricoul subţire. Ea respira accelerat în gura lui. Ardea între picioare, se simţea de parcă urma să îşi dea drumul pe şoldul ei.

O ridică şi începu să se clatine puţin, ea se desprinse de el şi îl apucă de mână. Nu spuse nimic, ci îl trase înspre dormitor şi înspre patul de o persoană. Podeaua se înclină. Căzură în patul care scârţâia destul de tare. Ea ajunse peste el şi îşi descheie puloverul, apoi îşi dădu jos tricoul. Nu purta sutien. Sânii ei erau mari şi rotunzi, tari. El îşi înălţă capul din pernă şi începu să îi sugă un sfârc. Ea începu să geamă. Şi apoi apăru din nou acea voce mustrătoare din capul lui,

care nu semăna cu cea a mamei Karin, dar cuvintele erau clar ale ei.

— Stai, gâfâi el, scoţându-şi portofelul din buzunarul de la spate.

— Ce? întrebă ea.

El scotoci după prezervative în compartimentul pentru bancnote.

— Nu ai nevoie, zise ea când realiză ce făcea. Iau pastile.

— Dar eu nu, spuse el.

Ea îl privi confuză câteva secunde, apoi îl sărută.

— Dă-mi voie, spuse ea, luând prezervativul din mâinile lui neîndemânatice.

îl deschise cu dinţii, lumina de la stâlpul de iluminat de pe stradă sclipea în smalţul dinţilor ei, scuipă ambalajul de plastic şi îi apucă organul cu toată mâna. El închise ochii şi îşi dădu capul pe spate, din gât îi ieşi un sunet pe care nu-1 recunoştea. Dacă nu ar fi fost atât de beat, s-ar fi descurcat atunci si acolo. Acum ea reusise să ruleze prezervativul, îşi dădu jos blugii şi chiloţii şi îl încălecă. Intră în ea dintr-o mişcare, probabil că era udă toată, Doamne, credea că o să leşine. Apoi ea rămase acolo, deasupra lui, nemişcată, cu ochii închişi, ciupindu-se de sfârcuri. Era ca şi cum penisul lui îi umpluse întregul corp, el închise ochii şi se simţi de parcă era aruncat spre tavan. Ea respira tare şi sacadat, începu să se mişte pe el, încet, el simţi cum baza penisului se lovea de muntele lui Venus, părea că se roteşte până la cer, capul penisului îi sălta adânc înăuntru. Era convins că asta era cea mai bună partidă de sex pe care o avusese vreodată, iar acesta fu ultimul gând pe care îl avu înainte să vomite. Vomită pe sânii şi pe stomacul ei vin, ceapă şi

friptură, ea începu să urle îngrozită, o Doamne, ce mama dracului, ce a făcut? Se ridică de pe el, iar el simţi răceala bruscă din jurul penisului său rămas singur, apoi ea începu să râdă în hohote. Absolut incontrolabil, stătea dezbrăcată în lumina becului de la stâlpul de iluminat de pe stradă, cu resturi de mâncare pe tot corpul, râzând atât de tare încât ţipa. Apoi trase plapuma, smulse cearşaful de pe pat şi începu să se şteargă.

— Wiking, Wiking, ţipă ea, nu te poţi abţine?

Ea strânse cearşaful făcându-1 ghem, se târî deasupra lui şi îl şterse şi pe el pe piept, pe stomac şi pe bărbie, toată camera se învârtea, iar el simţea că îi venea să vomite din nou.

— Poftim, spuse ea, întinzându-i o pernă, iar el vomită în bumbac.

Apoi Wiking se întoarse cu spatele şi, dacă ar fi putut, s-ar fi pus pe plâns.

20 Styrelsen for internationelit utvecklingssamarbete, Agenţia Suedeză pentru Cooperare Internaţională pentru Dezvoltare (N.t).

21 în traducere liberă, Gheaţă rece (N.t).

Compania suedeză ce se ocupă cu producţia, distribuţia si vânzarea de energie electrica si termica (N.t.).

Dacă ruşinea ar fi avut o culoare, a lui ar fi fost roşie ca sângele: maronie, puţin lividă, ca atunci când bunica Agnes tăia un viţel şi el trebuia să ducă sângele cu roaba. Nu ştia de unde îi apăruse această imagine, dar era acolo când se trezi la ora lui obişnuită, 5:15. Lichidul din găleată care se îngroşa rapid, zvâcnind în jurul lui, gustul sângelui în gură. Simţea ruşine — roşie-maronie şi greţoasă. Credea cu adevărat că avea să îi explodeze capul.

Ploaia bătea în geam şi în timpanele lui. Era singur în pat. Afară era încă beznă. Lumina de la stâlpul de pe stradă, filtrată prin mesteacănul de afară, forma un model asimetric care clipea pe perete. înghiţi în sec, simţind o durere în gât. Se împinse şi se sprijini de tăblia patului. Prezervativul i se lipise de interiorul coapsei. îl smulse si îl strânse în mână. Inima îi bătea cu

t

putere în tot corpul. îşi mişcă picioarele cu grijă peste marginea patului, aterizând cu tălpile pe covorul rece de plută. Până în acest moment totul era în regulă. Nu credea că avea să vomite din nou.

Dumnezeule.

Rămase cu ochii închişi timp de un lung minut înainte de a se ridica în picioare. îşi găsi chiloţii sub pat. Se strecură cu grijă în bucătărie. Masa de bucătărie era ordonată si stearsă, vasele în chiuvetă. Traversă holul până la baie. Mirosea ca dracu' acolo. în cadă erau cearşaful şi perna pline de vomă. Aruncă prezervativul în toaletă şi făcu pipi, dar nu ieşi mare lucru. Prezervativul nu se duse când trase apa. Fu nevoit să îl pescuiască, să îl înfăşoare în hârtie igienică şi să încerce din nou, apoi dispăru. La dracu'. Luă paharul pentru periuţe de dinţi şi bău apă de la robinet cu înghiţituri adânci, mai întâi una întreagă, apoi încă una. Mahmureala era, de fapt, doar

deshidratare, aşa cum îi explicase Marina, iubita lui Mats. Alcoolul creştea producţia de urină, de unde şi deshidratarea, iar greaţa venea de la reziduurile formate când ficatul ardea alcoolul.

Coborî capacul şi se aşeză pe vasul de toaletă, învăluit în propria putoare. Simţea reziduurile răbufnind în corpul său, bălăcindu-se în propriul eşec. Colacul era rece ca gheaţa pe dosul coapsei lui. O merita. îl usturau ochii, apropo de a bea până să-ţi distrugi toate şansele.

Apoi ieşi din nou în hol. îşi ţinu respiraţia în timp ce se uită în camera de zi.

Ea dormea pe canapea, folosind cuvertura pe post de pătură, o grămadă ghemuită care respira regulat, sforăind. Câteva şuviţe de păr deschis la culoare se înălţau ca o perie peste cotiera canapelei. Slavă Domnului, totuşi. Se gândise că ar fi putut pleca undeva, la vreun prieten, lăsându-1 pe el în voia ruşinii şi a sorţii. Cu siguranţă că era mai bine că rămăsese? Sau poate că nici măcar nu avea unde să plece?

O maşină trecu pe afară, apa de ploaie plescăind în jurul anvelopelor.

Să se grăbească să-şi adune lucrurile şi să o taie înainte ca ea să se trezească?

Era puţin probabil să scape cu bine. Ea s-ar fi putut trezi din cauza fâsâitului hainelor sau poate când Wiking ar fi ieşit din apartament. Mai degrabă i-ar fi consolidat imaginea de fraier total, întâi să vomite pe ea, apoi să se strecoare ca un hoţ pe întuneric. Apoi, bineînţeles, nu ar mai fi putut să o revadă niciodată. Probabil că nici dacă ar fi rămas n-ar fi putut, dar să plece fără să spună nimic i se părea mai grav. De fapt, era o alegere mai conştientă, ceva ce el evita de obicei.

Aşa că se furişă înapoi, cu capul bubuindu-i şi cu cel mai flasc penis de pe teritoriul Suediei, şi se târî pe salteaua de spumă. Trase pătura fără cearşaf peste el, îşi dori din nou să poată plânge. în mod ciudat, adormi aproape imediat.

Camera era inundată de o lumină albă, ca de primăvară. Se învârtea în jurul lui, ca o undă de fericire, pentru o scurtă secundă, înainte să fie cuprins de starea de conştientizare şi de ruşinea cea roşie ca sângele. îşi ţinu respiraţia şi ascultă. Afară, traficul se reluase, dar înăuntru, în apartament, domnea liniştea.

— Helena?

Era răguşit, îşi drese vocea.

Niciun răspuns.

Se ridică, îşi adună hainele de pe podea şi se îmbrăcă. Se simţea surprinzător de calm. Mahmureala îi pulsa în piept şi în cap, dar nu în acelaşi fel panicat ca de dimineaţă. Privi ceasul de mână. 10:30. Cea mai mare parte a reziduurilor produse de alcool fusese îndepărtată.

Intră în bucătărie în linişte, aproape pe vârfuri. în chiuvetă erau o cană de cafea si o farfurie cu firimituri de pâine. Ea mâncase un sendviş la micul-dejun. Pentru orice eventualitate, aruncă o privire şi în camera de zi, era goală. Cuvertura de pat era aşezată pe cotiera canapelei, împăturită.

Lenjeria de pat dispăruse din cadă.

Se aşeză la masa din bucătărie şi aşteptă. Nu era niciun ceas care să ticăie. Lumina era nemiloasă afară, ploaia se oprise, dar vântul bătea şi aproape că smulgea ramurile mesteacănului. Se ridică şi deschise uşa frigiderului. Lapte şi unt Bregott, brânză si şuncă, dulceaţă de zmeură si ouă, ketchup şi muştar din Scania, un pachet de cârnaţi pentru grătar şi încă o sticlă de Liebfraumilch. Oare se aştepta să o bea şi pe asta? Câte au băut? Cel puţin două, plus portughezul lui, si cel mai mult el.

închise frigiderul, deschise cămara.

Spaghete, macaroane Ideal, fulgi de cartofi, zahăr, făină, sare şi — ia te uită!— pâine Polarbrod. Scoase o felie din punga de plastic cu reni, luă brânză şi unt Bregott din frigider şi îşi

făcu un sendviş zdravăn. îl plie aşa cum obişnuia. îl mâncă din patru înghiţituri şi se simţi imediat mai bine.

Se întreba unde plecase ea. Să fi mers la muncă? Era ziua de Paşti, poate că servea la vreun prânz de Paşti. Nu-i spusese nimic despre asta, dar nici el n-o întrebase. Sau poate că era plecată la cumpărături? Poate că doar plecase şi aştepta ca el să dispară...

Ei bine, să aştepte.

Se întoarse în dormitor şi privi în jur. Lângă pat era o noptieră cu un sertar mic. Se duse la ea şi îl trase afară. Un borcănel de aspirină şi o mică fotografie alb-negru, o fată cu părul blond-deschis si o femeie mai în vârstă. Se îmbrăţişau si râdeau înaintea aparatului foto, mijind din ochi din cauza soarelui. Poate că era Helena cu bunica ei.

întoarse fotografia. Nimic scris.

Merse în sufragerie şi atinse canapeaua, căldura ei dispăruse. Se aşeză timid. Frumos. Măsuţa de cafea era perfectă pentru a-şi aşeza picioarele pe ea. Se uită în jur, avea o bibliotecă albă precum cea din camera lui închiriată. Erau câteva cărţi în ea, un radio vechi cu tranzistori si o combină mai mare, cu două difuzoare: un casetofon. Se ridică în picioare ca să se uite mai atent la el. Era o casetă în aparat, apăsă pe play. Vocea în falset a lui Michael Jackson explodă în încăpere, Wiking sări în sus şi apăsă frenetic, pe dibuite, butoanele pentru a reduce volumul. Billie Jean nu era iubita lui. Era doar o fată care spunea că băiatul era al lui.

Expiră, întrebându-se dacă auzise cineva. Dacă Helena se dusese la vreun vecin, l-ar fi auzit cotrobăind prin casă. Ei bine, aşa să fie atunci.

Se uită la cărţi, atingându-le cotoarele cu degetul. Titlurile nu îi spuneau mare lucru, el prefera să citească în special cărţi de non-ficţiune. Şi benzi desenate. *The Name of the*

Rose. Fiica lui Mistral. The Hotel New Hamspire. Master of the Game. Une sorte de Justice. Vinter i paradiset. Nici autorii nu păreau cunoscuţi: Umberto Eco, Judith Krantz, John Irving, Sidney Sheldon, Rene Chatal, Ulf Lundell...

Da, dar stai, citise *Jack,* era bun. Tipul cu aspiraţii de autor care petrecea, muncea şi se lupta, Wiking îl interpretase ca pe un roman mai degrabă autobiografic şi se hotărâse că poate ar fi vrut şi el să fie Ulf Lundell... Să meargă în Stockholm şi pe Gotland şi să înveţe să fumeze — ţigări, pentru început — să încerce să trăiască în comun si să-si caute iubirea... Si cântecele erau excelente. *Sextisju, sextisju* şi *Văren nărmar sig city.*

Luă cartea *Vinter i paradiset,* o ediţie de buzunar, citi pe coperta din spate.

> *într-un Volvo Break, înjunghiat, însângerat, fără dinţi şi jefuit de două kilograme de cocaină, Bengt Pavlo Gustavsson se întoarce în Suedia după cinci ani petrecuţi în derivă prin lume...*

Să dea naiba, părea bună. Poate că ar trebui să ceară să o împrumute?

în acelaşi timp, încuietoarea zăngăni pe hol şi usa de la intrare se deschise. Puse cartea la loc ca si

cum l-ar fi ars. Făcu trei paşi rapizi spre hol şi o întâmpină.

— Bună, îi spuse el.

Ea avea braţele pline de lenjerie de pat şifonată si aburindă.

— Bună, răspunse ea scurt, străduindu-se să închidă uşa în urma ei fără să scape cearşafurile.

— Stai, mă ocup eu, zise el şi o închise.

Ea trecu chiar pe lângă el în drum spre dormitor, puful puloverului atingându-i mâna.

— I-am furat rândul la spălătorie unei anumite

Andersson, spuse ea fără să se întoarcă spre el. Baba a coborât în timp ce eu îmi împătuream lucrurile, înnebunise de furie. A urlat că o să mă dea pe mâna poliţiei.

— Pentru furt? zise Wiking. Al rândului la spălatul rufelor?

O urmă până în dormitor. Pătura în cearşaf, perna în faţa de pernă.

— A ţipat atât de tare încât am crezut că o să facă vreun infarct. A dracului babă. Sper că moare mai repede.

— Sau că trăieşte pentru mult timp şi că suferă tot timpul, zise Wiking.

Helena oftă şi îl privi.

— Vomiţi des atunci când faci sex?

— E prima oară, răspunse Wiking, păstrând contactul vizual cu ea chiar dacă îl durea.

Ea se luă cu mâinile de cap şi râse, un gest de resemnare sau poate de neîncredere. Cel puţin aşa îl interpretase el. Chiar se întâmplase una ca asta sau fusese doar un coşmar?

— Vrei să mănânci ceva la micul-dejun? întrebă ea, trecând pe lângă el şi intrând în bucătărie.

— Am mâncat un sendviş, spuse el, ţinându-se după ea ca un căţeluş.

— Aha. Ai căutat prin toate dulapurile şi sertarele mele?

— Nu şi în cel din baie, răspunse el.

— N-ai apucat, aşa-i?

— Fotografia din sertarul noptierei, zise el. Sunteti tu si bunica ta?

Helena aprobă din cap fără să se uite la el.

— O chema Elin. Era din Soderhamn.

— Pot să împrumut *Vinter i paradiset*? De Ulf Lundell?

Ea se întoarse, se sprijini de chiuvetă şi se uită la el cu braţele încrucişate.

— Atunci o să vrei să o si returnezi, nu-i asa? Asa

cum eşti tu, respecţi legea. Deci trebuie să ne vedem din nou?

— Poţi să mi-o dai de tot dacă vrei, spuse el. Şi scapi de mine instant.

îi era imposibil să-i interpreteze privirea. Era albastră şi tulbure. Priveşte, dar nu pune mâna.

Făcu un pas spre ea, întinse mâna şi i-o puse pe braţ. Puloverul era înţepător şi aspru sub palma lui.

— îmi pare rău! Pe bune, a fost prima oară. Mi-e cumplit de ruşine.

Ea privi în jos, spre podea, iar lui i se păru că face o grimasă. Apoi îşi ridică privirea, ochii i se îngustaseră şi sclipeau puţin.

— O premieră şi pentru mine, de fapt, zise ea.

Şi el o apucă ferm şi o sărută până când ea îi răspunse la fel şi el fu nevoit să respire.

— Mai încercăm o dată? îi şopti el în gură.

De data aceasta, o aşeză pe pat şi îi examină cu atenţie toate părţile corpului pe care le oferea vederii. Nu doar sânii îi erau tari, ci tot corpul ei era ferm şi călduţ. Avea o cicatrice de la o operaţie pe partea dreaptă a abdomenului, pe care o sărută cu grijă. Apendicită, şi Sven avea una similară. Ea îi arătă ce-şi doreşte, avu un orgasm rapid şi intens, ajutat de degetele şi limba lui. îl forţă să se oprească din când în când, iniţial fusese incomod, el era obişnuit să conducă, să o facă să geamă imediat ce începea. Ziua de Paşti se transformase în amurg înainte să se ridice şi să meargă să cumpere hamburgeri. Seara, au stat împreună pe canapea şi s-au uitat la televizor, era o reluare a emisiunii Trafikmagasinet— pe canalul numărul unu. Wiking a început să citească *Vinter i paradiset,* dar nu a ajuns prea departe.

Luni, în a doua zi de Paşti, luară autobuzul gratuit de la Gara Centrală până la IKEA din Kungens Kurva şi cumpărară un pat mai mare. Trei zile mai târziu, joi, Wiking îşi împacheta

lucrurile şi anula contractul pentru camera sa din Tensta. Proprietara se enervase puţin şi susţinuse că trebuia să dea preaviz cu trei luni înainte, lucru la care Wiking se opuse cu atâta hotărâre, încât femeia renunţă complet şi aproape că se oferi să-i acopere şi cheltuielile de mutare.

Şi astfel s-a întâmplat ca, începând din aprilie 1985, să aibă domiciliul şi să fie înregistrat în municipalitatea Solna, la adresa Năckrosvăgen nr. 33, adresă de corespondenţă pe numele Isaksson.

23 Emisiune suedeză de televiziune dedicată traficului rutier si siguranţei acestuia (*N.t*.)

MARTI, 25 AUGUST 2020

La ora 3:30 dimineaţa, cerul se deschise. Ploaia cădea cu o intensitate atât de mare, încât Storforsen inundase Doda Fallet, iar terenul alunecase pe versantul muntelui. Wiking privea acest spectacol din întuneric, aşezat pe canapeaua din sufragerie. Reuşise să adoarmă la câteva ore după miezul nopţii, dar visele despre mlaştini, scrisori de ameninţare şi spitale îl treziseră.

Cineva din Stentrăsk scrisese acea scrisoare de ameninţare şi o lăsase pe podea, în holul lui Markus. Cineva care fusese atât de aproape de familie încât să-i poată face fotografii. Şi nodul din gât îi crescu. Rata de supravieţuire relativă pe o perioadă de cinci ani pentru grupul de pacienţi cu cancer la creier şi gât era de 65 până la 70%. O şansă de unu la trei să moară în cinci ani. Trage un loz, te rog.

Să înceapă curăţenia dinainte de moarte?

îşi amintea că mama Karin făcuse asta. După operaţia de bypass, de îndată ce începuse să se mişte din nou. Toate şifonierele si debaralele fuseseră curăţate, toate hainele vechi, cărţile, calendarele, toate chitanţele vechi si documentele si abonamentele la diverse cluburi de carte, anulate şi reciclate. Documentele casei, puse într-un dosar în birou, contractele de ipotecă şi actele de cumpărare, precum şi facturile pentru renovarea faţadei. Păstrase doar lucurile de care avea nevoie în viata de zi cu zi si ceea ce el si Sven doriseră să păstreze. Pe scurt, se resemnase. Dar el?

în meseria sa, văzuse oameni murind de mai multe ori decât îşi putea aminti. Sângerând până la ultima suflare, căzând victime supradozelor,

blocaţi în accidente de maşină si înecaţi cu propriul sânge, aşteptând să fie descarceraţi. Dar să-şi piardă propria viaţă, o perspectivă pe care nu şi-o putea imagina.

Poate că nici nu era mare lucru. Ca si cum ar fi adormit pur şi simplu.

Nu fusese foarte afectat de moartea tatălui său. Gustav Stormberg suferise un accident vascular cerebral în primul an de după pensionare şi nu se mai recuperase niciodată. Petrecuse câteva luni internat în spitalul din Kolâsen, apoi murise. Nu avuseseră niciodată o relaţie strânsă. Wiking îşi amintea vizitele în salonul de spital cu un disconfort înfiorător, bărbatul acela robust conectat la toate aparatele. Nu avuseseră nimic altceva de vorbit în afară de muncă, iar asta se terminase. înmormântarea fusese o treabă complicată. Gustav nu spusese nimic despre cum si-ar fi dorit să fie. Veniseră multi oameni, nu că Gustav ar fi fost un şef de poliţie prea iubit, ci pentru că era un băiat de la ţară care ajunsese într- o funcţie publică. Oamenii spuneau, de asemenea, că a murit „prea devreme", că „ar mai fi avut multi ani de trăit". Markus era încă în scutece si ţipa ca un porc înjunghiat în timpul slujbei. în cele din urmă, Helena fusese nevoită să iasă cu el afară.

Dacă ajungea până acolo, avea să-şi planifice propria înmormântare aşa cum se cuvine. Nu să facă precum Gustav şi să-i lase pe Karin, Markus şi Elin să se chinuie cu astfel de decizii dificile.

Se gândi la mama lui.

Karin studiase să devină asistent social când el era mic şi făcea naveta săptămânal la cursurile de la Universitatea din Umeâ. Bunica Agnes avea grijă de el, o situaţie nu foarte diferită de copilăria Helenei cu bunica Elin. Abia dacă-si mai amintea

ceva despre tatăl său din acea perioadă, însă era vorba despre anii 1960, în ţinuturile împădurite din Norrbotten. Bărbaţii îsi făceau treaba lor, iar femeile, pe a lor. E uşor să stai şi să judeci în 2020, dar el nu avea timp de aşa ceva.

Conceptul efemerităţii vieţii începea să prindă contur în mintea lui pe măsură ce ploaia se întețea. Care era sensul tuturor lucrurilor, al

7

muncii lui la secţie, al tuturor revistelor despre maşini pe care le citise, al studiilor cu care se chinuise mama Karin, al podelelor pe care le spălase, al tuturor oalelor de mâncare pe care le gătise? De fapt, morţii lăsau prăpăstii în urma lor. Unele care se închideau în timp, altele care nu. Un vid care persista. Oare Elliot avea să îşi amintească de el? Maja?

Adormi o vreme pe canapea, învelit în pătura pe care o folosea de obicei în timp ce se uita la televizor.

Anja Berglund plecase la muncă atunci când el se trezise. Programul lui de lucru începea de fapt la ora 9, dar de obicei pleca mai devreme. De ce se grăbea mereu aşa?

îsi tinea hainele de lucru acasă, nu în vreun dulap de la secţie. Astăzi aşteptă să se mai domolească ploaia înainte să-şi pună o pelerină de ploaie peste uniformă şi să plece. Parcă pe locul său din spatele secţiei, opri motorul. Stătu acolo câteva clipe cu ochii închişi, auzind ploaia izbindu-se de plafonul maşinii. Nu mai primise niciun semn de la Mats. Legătura dintre furtul de arme din Pâlberget şi vânătorii de munte din Arvidsjaur era interesantă, însă chestiunea cu codul numeric personal îl măcina.

Un ciocănit puternic în geamul lateral îl făcu să tresară. Roland Larsson îi deschise portiera maşinii.

— Avem un derapaj pe podul din Vitvattnet. Acvaplanare până în râul Pite. Nimeni nu pare să

fi reuşit să iasă din maşină.

Wiking respiră adânc, vai de mama lor. Moartea omniprezentă parcă îi strângea centura peste piept, aducându-1 cu un pas mai aproape de a rămâne fără aer. Se ridică de acolo. Se simţea dezechilibrat în timp ce mergea, stătea prost cu aprecierea distanţelor. De parcă tocmai aterizase după un zbor transatlantic.

Vitvattnet era în aval, la graniţa municipalităţii cu Ălvsbyn.

— Au plecat deja echipajele de intervenţie? întrebă el în timp ce ateriză pe scaunul pasagerului, lângă colegul său. Scaunul devenise închis la culoare din cauza umezelii.

— Acum două minute, răspunse Larsson, conducând maşina de patrulă spre drumul comunal.

— Probabil că va trebui să cerem ajutor de la Ălvsbyn.

— Nu ne pot ajuta, ceva legat de Covid.

— Ce facem cu scafandrii?

— Andersson s-a întors azi din concediu, noroc chior.

Wiking înghiţi în tăcere. Adrenalina se alătură ameţelii cauzate de lipsa somnului şi uscăciunii gurii. O municipalitate mică precum Stentrăsk nu avea propriul scafandru salvator, dar Sigge Andersson, de la pompieri, era un scafandru dedicat în timpul liber. Prefera să se scufunde printre epave în Caraibe, dar urmase cursuri la MSB[21], Agenţia Suedeză pentru Protecţia şi Pregătirea Populaţiei, şi era autorizat pentru operaţiuni de salvare.

— Ce frecvenţă RAPS[25]? întrebă Wiking şi puse mâna pe staţie.

— 91, răspunse Roland Larsson.

Wiking setă frecvenţa canalului de comunicare pentru ambulanţă, poliţie şi pompieri. Ţinu microfonul în mână câteva secunde,

îmbărbătându-se, pregătindu-se mental, ca de fiecare dată când se afla în această situaţie: incertitudinea lucrurilor ce îl aşteaptau.

— Aici 4018, spuse Wiking prin staţie. Ce ştim despre alertă, a venit?

Trecură câteva secunde, apoi Lindersson, şeful pompierilor, răspunse. Fuseseră două alerte primite în mod independent: una de la şoferul din spatele vehiculului implicat în accident şi cealaltă de la un participant la trafic care venea din sens opus. Ambii sunaseră simultan, la ora 8:37. Observaţiile lor fuseseră fragmentare, dar coerente: un autoturism de marcă incertă părea să fi făcut acvaplanare. Şoferul pierduse controlul, virase puternic spre dreapta şi trecuse prin parapet, ajungând în râu.

Wiking îşi drese vocea.

— Ştim câte persoane se aflau în maşină, terminat?

Răspunsul fu negativ.

Wiking solicită ca vehiculele de intervenţie să raporteze imediat ce sosesc la locul accidentului şi încheie comunicarea. Larsson porni sirenele şi mări viteza în direcţia Ălvsbyn.

Telefonul său mobil scoase un bip în buzunarul jachetei. Mats Vikander.

Ai timp la 9:30?

Răspunse instant.

în drum spre un accident rutier, încerc la 9:30.

Ploaia spori în intensitate. Peisajul din jurul maşinii era de un gri-tulbure. Cauciucurile scârtâiau.

— Cât de adânc este canalul râului în mijloc? întrebă Roland Larsson. Acolo, în Vitvattnet?

— Nu ştiu, răspunse Wiking.

Nu se gândise niciodată la asta. Nu pescuia şi rareori înota. Râul Pite era ceva cu care te

obişnuiai în Stentrăsk, precum copacii, ţânţarii şi drumurile îngheţate. Oficial, râul Pite era unul dintre râurile naţionale ale Suediei. Unul dintre cele mari şi nealterate, cu excepţia centralei electrice din Sikfors, situată la circa o oră în aval. Cu o lungime de peste 400 de kilometri, din Masivul Sulitelma, de la graniţa cu Norvegia, prin munţi şi păduri, până la Golful Botnic, la câţiva kilometri la sud de Pitea. Cel mai important afluent al său, Storforsen, era şi cel mai mare din Europa. în Stentrăsk, zgomotele şi spuma râului erau întotdeauna prezente în fundal. Râul Pite era impresionant, dar Wiking nu era sigur că era foarte adânc.

Canalul RAPS izbucni.

— Raportez din maşină, 11-2130, zise Lindersson. Vedem vehiculul la aproximativ zece metri de mal, la 100 de metri în aval. Ne apropiem cât putem. Unde sunteţi, veniţi?

Wiking aruncă o privire la GPS.

— La un minut distantă.

Se uită la Roland Larsson. Colegul său gestiona totul ca de obicei, fără nicio îndoială. Existau oare persoane cu adevărat indispensabile? Fără a lua în considerare motivele profund egoiste sau emoţionale? Se schimba într-adevăr ceva în urma unor împuşcături în masă în Ten sta sau dacă o maşină trecea printr-un parapet în Vitvattnet?

Pe pod se adunaseră o mulţime de oameni, iar mai multe maşini erau parcate în zona de popas din apropiere. Wiking coborî din maşină lângă pilonul nordic al podului şi întinse rapid o bandă de barieră albastru cu alb pe carosabil. Roland Larsson conduse maşina mai departe pe pod şi blocă traficul spre nord cu maşina de patrulă pe cealaltă parte. Wiking îşi scoase telefonul mobil din buzunar, care se udă instantaneu. încercă să-l şteargă cu palma, o sună pe Carina Burstrand la

secţie.

— închidem drumul comunal 374 în ambele sensuri la intersecţia cu Vitvattnet, spuse el. Oamenii pot circula cu maşina prin Furuberget. Anunţi tu?

— 374, Vitvattnet, Furuberget, repetă recepţionera. OK.

— Si să trimiteti si o maşină de tractare.

Închise apelul, puse telefonul în buzunar înainte să îl înece.

— Eu v-am apelat, spuse o femeie aflată în faţa lui.

Ţinea strâns o umbrelă care nu o ajuta câtuşi de puţin. Ploaia îi transformase machiajul de pe faţă într-o supă, părea că îngheaţă.

— Aşteptaţi aici, zise Wiking. Vă iau datele imediat.

Apoi se îndreptă către gaura din parapet, privi înspre apă. Văzu maşina de intervenţie îndreptându-se spre un mal aflat la câteva sute de metri mai jos, îşi ţinu mâinile astfel încât să se protejeze de ploaie şi cercetă suprafaţa apei. La zece metri de mal, spusese Lindersson. Era vreo roată vizibilă la suprafaţă?

Se întoarse din nou la femeia cu umbrelă.

— Trebuie să vă rog să ne urcăm în maşina dumneavoastră. Nu pot să scriu nimic pe vremea asta.

Se urcă în scaunul pasagerului, lăsă uşa deschisă. îi luă numele, adresa si numărul de telefon.

— A fost de-a dreptul îngrozitor, spuse ea, cu vocea tremurândă. Conducea atât de tare, încât am crezut că o să intre în cealaltă maşină, iar apoi s-a întâmplat asta.

— O să vă contactăm ulterior pentru o declaraţie mai detaliată, spuse Wiking. Acum trebuie să ne concentrăm pe operaţiunile de salvare şi de securizare a locului. Puteţi pleca.

Ieşi din maşină şi îi făcu semn că putea pleca. Observă în aval cum Sigge Andersson intra în apă cu tuburi de oxigen, costum de scafandru şi centură cu instrumente. Roland Larsson preluase datele unui cuplu dintr-un SUV mare şi le făcea semn să plece, erau probabil ceilalţi martori. Ambulanţa cobora spre maşina de intervenţie, Wiking alergă după ea. Roland Larsson îi evacuă pe spectatori de pe pod.

Maşinile care cădeau în apă se răsturnau adesea cu fundul în sus, un adevărat scenariu de coşmar.

Desprinderea centurii de siguranţă era dificilă deoarece pasagerul atârna cu capul în jos. Presiunea din exterior asupra uşilor făcea imposibilă deschiderea lor până când compartimentul nu era complet umplut cu apă. De obicei, geamurile electrice încetau să funcţioneze în apă. Probabil că şoferul ar fi putut să se descurce dacă avea un cutit ascutit si un ciocan în maşină. Să taie centura, să spargă un geam. Dar cine avea un astfel de echipament şi o asemenea prezenţă de spirit?

Dacă vehiculul era scufundat adânc în apă, apărea următorul pericol. Chiar dacă şoferul reuşea să scape, presiunea apei era atât de mare încât aerul se comprima. Trebuia sa ştii cum să acţionezi pentru a nu fi rănit în timpul urcării la suprafaţă. Aerul trebuia eliberat treptat din plămâni, altfel aceştia ar fi putut exploda. Dar cel puţin aici nu părea să fie cazul, dacă se vedea o roată la suprafaţa apei.

îi salută printr-un gest pe Lindersson şi pe ceilalţi membri ai serviciului de salvare. Erau complet concentraţi asupra operaţiunilor din apă.

Cât timp trecuse de la apel?

Wiking se uită la ceasul de mână. 9:02. 25 de minute. Poate că încă mai exista o speranţă. Nu ştia care era temperatura apei, dar râul Pite era

întotdeauna rece ca gheaţa. Ceea ce era excelent în cazul de faţă. Oamenii puteau supravieţui sub apă timp de peste o oră, dacă deveneau suficient de reci.

— E la suprafaţă! îl are cu el!

Sigge Andersson înota cu spatele spre mal, ţinând o persoană strâns sub braţul stâng. Personalul de pe ambulanţă porni vehiculul şi pregăti targa.

Era un bărbat, cel puţin asta putea Wiking să constate din poziţia lui. Purta pantaloni, o cămaşă şi o cravată, pantofii îi ieşiseră din picioare. Faţa îi părea vânătă, dar nu sângerândă, râul se ocupase de asta. Abdomen mare şi picioare subţiri. Păr deschis la culoare, care părea subţire. Paramedicii îl ridicară pe targă şi îl purtară până la vehicul. Avea unul dintre braţe într-o poziţie nefirească în afara corpului.

— Puls? Respiraţie?

Wiking îl văzu pe paramedic ascultându-i pieptul.

— Luati-1 imediat.

Băieţii de la Salvare îl băgară în ambulanţă, care pomi cât de repede posibil. Sigge Andersson stătea pe mal, cu gluga costumului de scafandru dată jos, gâfâind şi îngheţând. Apa de ploaie îi curgea pe faţă.

— Cum a fost? întrebă Wiking.

Scafandrul arătă cu degetul spre apă.

— Aia e o roată din spate, zise el. Compartimentul nu era chiar complet umplut cu apă, aşa că uşile nu s-au deschis. Airbagul se afla lângă lunetă, aşa că şoferul nu se putea folosi de el. Am spart un geam lateral.

Arătă spre micul ciocan din centura sa de instrumente. Wiking aprobă din cap.

— Si maşina?

— Cred că a trecut prin parapet cu o viteză a dracului. Toată partea din faţă e distrusă. Nu ştiu

ce marcă e, nu am putut să văd. Ambele airbaguri s-au declanşat.

— A chemat cineva maşina de tractare? întrebă Lindersson din spatele lor.

— Ar trebui să fie pe drum, spuse Wiking uitându-se spre pod.

Grupuri de oameni se adunaseră lângă ambele bariere, în zona de popas şi de-a lungul malului. Mulţi stăteau cu mâinile şi umbrelele drept protecţie pentru telefoanele mobile. Internetul urma să fie inundat de filmuleţe cu operaţiunea de salvare.

Ambulanţa dispăru cu sirenele urlând spre dispensarul din Stenträsk. Wiking părăsi malul şi se îndreptă înapoi către pod. Părea că ploaia se mai domolise.

— Am fotografiat puţinul care există, spuse Roland Larsson în timp ce urca pe carosabil. Urmele de frână s-au sters.

îi arătă cu mâna, Wiking privi în direcţia indicată spre gaura din parapet.

— Trei stâlpi de la parapet au fost smulşi din suporturi, zise colegul. Probabil că a intrat în cel din centru, care i-a luat cu el şi pe ceilalţi doi.

Unul dintre stâlpi dispăruse, probabil că fusese tras de către vehicul în râu. Cei doi rămaşi de o

parte şi de alta erau rupţi din suport, dar rămăseseră pe marginea carosabilului. Traversele se rupseseră ca nişte scobitori. De câtă forţă a fost nevoie pentru a provoca astfel de pagube? Desigur, totul depindea şi de rezistenţa construcţiei.

— Trimite-mi poze şi detalii pe e-mail, spuse Wiking.

Maşina de tractări ajunsese la bariera nordică. Era un ditamai mastodontul de vehicul, cât un feribot mai mic care traversa spre Finlanda. Wiking se grăbi şi smulse banda.

— Partea de sud, la 100 de metri în aval, strigă el arătând cu degetul.

Şoferul, un bărbat de seama lui pe nume Lundstrom, coborî geamul lateral.

— Cobori si tu?

Wiking ridică degetul mare în sus. Şoferul trecu şi apoi puse banda la loc, ajutându-1. Urcă în cabina şoferului şi îl urmă până jos, la mal. Sigge Andersson fu nevoit să intre din nou în apă ca să fixeze cablurile în jurul carcasei maşinii.

Telefonul mobil al lui Wiking sună, un număr pe care nu-1 recunoştea.

— Sunt Abdul Muhammad. Poţi vorbi?

Wiking se întoarse cu spatele la colegii săi.

— Scoatem o maşină din râul Pite. Te sun eu.

Strigătele puternice din spatele lui semnalau că Sigge Andersson revenise la suprafaţă şi că operaţiunea de tractare putea începe. Se întoarse şi văzu cum se întind cablurile.

Mobilul sună din nou. Era Mats.

— Ai timp?

Wiking respiră rapid şi superficial.

— Nu prea.

— Nu e grabă. Ne auzim mai târziu.

Partea din spate a maşinii ieşi prima la suprafaţă. Era argintie, semăna cu un SUV mai mic, un model mai nou. Apa se scurgea în cascade din ea, ca atunci când fierbi pastele şi le pui în strecurătoare. Lundstrom, cu camionul monstru, aşteptă până când cea mai mare parte a apei se scurse din maşină.

Apoi o aduse încet şi cu grijă până la mal. Partea din faţă era, într-adevăr, complet distrusă. Wiking îşi puse deoparte telefonul mobil.

Ploaia aproape că se oprise.

Eforturile de resuscitare fuseseră în zadar. Şoferul maşinii a fost declarat mort la scurt timp după ce a ajuns la dispensarul din Stentrăsk.

înecul şi o hemoragie internă din cauza unui traumatism grav erau cauzele preliminare ale decesului.

Cu alte cuvinte, murise în urma accidentului.

Plăcuţele de înmatriculare indicau faptul că vehiculul era înregistrat pe numele Hans-Olov Oskarsson, născut în 1968, cu domiciliul în Vidsel. Maşina era un Audi Q3 din 2018, pe benzină. Existau numeroase indicii că bărbatul decedat era proprietarul maşinii. Cu toate astea, faţa sa era atât de desfigurată încât s-a considerat necesară o expertiză dentară pentru a-i verifica identitatea înainte de a-i informa rudele. Nu era o joacă.

Servieta bărbatului, o gentuţă metalică Rimova de culoare neagră, fusese găsită în interiorul cabinei după ce maşina fusese tractată. Aceasta era bine închisă şi sigilată. Iniţial nu găsiră nicio cheie, aşa că Roland Larsson duse geanta la secţie pentru a încerca să o deschidă. Wiking merse la spitalul din Kolâsen ca să identifice cadavrul. O găsi pe doctoriţa de gardă în sala de mese a personalului, mâncând supă cu carne şi găluşte şi un sendvis cu brânză. Fisele dentare de la

Folktandvârden— din Ălvsbyn urmau să fie trimise în format digital după prânz. Au făcut schimb de numere de telefon pentru o comunicare cât mai rapidă cu putinţă.

Secţia era liniştită şi goală când Wiking se întoarse. Carina Burstrand lua prânzul, iar Roland Larsson plecase la Trăsket, la o tentativă de efracţie. Wiking avea cu el bunurile şi obiectele de valoare ale bărbatului: pe lângă haine, chiar şi o verighetă, un ghiul cu o inscripţie neclară şi un ceas marca Seiko. Pantofii nu erau de găsit, probabil că fuseseră luaţi de curent. Se aşeză la el în birou, accesând înregistrările privind cazurile din trafic, denumite STRADA, care însemna *Swedish Traffic Accident Data*

Acquisition. Răsfoi pagina trei, baza de informaţii, şi schiţa în care urma să fie documentată desfăşurarea accidentului. îşi scoase notiţele, se uită la pozele lui Roland Larsson.

Acvaplanarea însemna că între roţi şi suprafaţa drumului se formase o peliculă de apă. Tracţiunea încetase. Devenise imposibil să direcţionezi, să frânezi, să accelerezi sau să controlezi vehiculul în orice direcţie.

în acest caz, şoferul făcuse acvaplanarea la mijlocul podului. Nimic neobişnuit sau ciudat. Ploaie torenţială, vizibilitate redusă. A pierdut controlul vehiculului, a început să se rotească şi a intrat în parapet. Ceva normal.

„Conducea atât de tare, încât am crezut că o să intre în cealaltă maşină", spusese femeia udă leoarcă, cea care a făcut unul dintre apelurile la Urgenţe. Ce voia să spună prin „cealaltă", se referea la maşina care venea din sens opus?

Formă numărul ei de telefon.

— De fapt, nici nu prea ştiu dacă am văzut ceva, spuse ea, nefiind nici pe departe la fel de comunicativă cum fusese în dimineaţa aceea. Vizibilitatea era foarte redusă, nu ştiu ce s-a întâmplat. Probabil că nu e bine să mă implic.

— V-am informat la fata locului că vă vom suna pentru a vă lua mărturia, spuse Wiking pe scurt. Fie o facem aici şi acum, prin telefon, fie vă aducem la secţie.

Femeia tuşi. Şi iată că ajutase. I se limpezi memoria.

— Eram la circa 100 de metri în spatele maşinii, în momentul în care am ajuns pe pod, a accelerat foarte tare. A virat puternic spre stânga, am crezut că se va izbi de o maşină care venea din sens opus. Dar, de fapt, a virat brusc spre dreapta, direct în râu...

Wiking se holba la fotografiile pe care le avea în faţă, la gaura din barieră, la urmele inexistente

de derapaj.

— Şoferul a mărit viteza când a ajuns pe pod?

— Da, foarte mult. Am vrut să-l depăşesc, dar am văzut maşina care venea din sens opus.

— Deci nu eraţi la 100 de metri în spate? Poate mai degrabă la zece?

Se făcu linişte în receptor.

— Da, dar la început eram la 100 de metri în spate. Sau chiar mai mult.

— Deci aţi ajuns din urmă maşina în cauză?

— Da, probabil că da...

— Cu ce viteză conduceaţi?

— E un drum cu limită de 90, nu?

— Nu asta am întrebat. Cu ce viteză mergeaţi şi cu ce viteză credeţi că mergea maşina din faţa dumneavoastră?

Păru că femeia trăgea adânc dintr-o ţigară.

— Nu conduceam prea repede, răspunse ea. Nu se putea circula cu mai mult de 90, din cauza ploii. Maşina din fată mergea mult mai încet. Poate 70.

— Cu excepţia momentului în care a urcat pe pod?

— Da, atunci a accelerat din senin.

— Cât de tare mergea?

— Cu mai mult de 90, fiindcă s-a îndepărtat de mine.

Wiking îşi masa fruntea.

— Aţi spus că maşina „a virat brusc" la stânga. Definiţi „a virat brusc". A derapat?

Femeia ezită.

— Nu ştiu, răspunse ea. S-a înclinat cumva.

— S-a înclinat? Spre stânga?

— Şi apoi spre dreapta.

— Direct în râu?

— Da, îmi dau seama că nu asta a fost intenţia, dar aşa a fost. A fost de-a dreptul îngrozitor. Aş avea nevoie de ajutor pentru a trece peste experienţa asta. Există posibilitatea de a face terapie de criză? Sau de a accesa vreun grup de

sprijin?

— Accesaţi Vârdguiden, 1177.se—, spuse Wiking. Mulţumesc pentru informaţii.

închise apelul şi se uită peste notiţele lui Roland Larsson. Găsi datele de contact ale cuplului din maşina care venea din sens opus, sună mai întâi la un număr de telefon şi apoi la celălalt. Niciun răspuns. Apoi îi sună propriul telefon.

— S-a stabilit identitatea, spuse medicul. E Hans- Olov Oskarsson.

Wiking îl sună pe Roland Larsson.

— Trebuie să mergem la Vidsel. El este, e proprietarul.

întotdeauna erau doi care transmiteau anunţurile de deces.

— Ajung într-un sfert de oră, răspunse colegul.

Wiking bătu cu degetele în telefon, ezitând.

Apoi îl sună pe Mats Vikander.

— Ce voiai să mă întrebi?

— Aşteaptă să închid uşa.

Wiking aşteptă.

— Codul numeric personal al Helenei, spuse Mats. Ştii unde l-a obţinut?

— Obtinut?

— Da, s-a născut în Dubai, dar ultimele patru cifre încep cu 12, ceea ce indică faptul că a fost înregistrată în comitatul Stockholm. Ştii unde?

Wiking respiră adânc.

— Solna, poate? Mama ei a locuit acolo până să se mărite si să se mute în străinătate. De ce?

— Cifra de control, spuse Mats.

Wiking nu înţelese.

— Ce vrei să zici?

— Paşaportul diplomatic al Helenei, zise Mats. A fost furat în jaful la care ai fost martor, nu-i aşa?

— Da, odată cu încasările de la...

— Ai fost acolo când şi-a făcut paşaportul nou, continuă Mats. A mers la poliţie şi avea cu ea o

legitimaţie de la Oficiul Parohial, o declaraţie a furtului vechiului paşaport, iar apoi ai fost tu, care ai venit si ai confirmat că ea era ea.

— Şi? spuse Wiking.

— Nu a fost nimeni care să pună la îndoială codul ei numeric personal?

— De ce să facă asta?

— Numărul pe care l-a indicat în paşaport şi în plângerea privind furtul, 621130-1261, nu e corect. Ultima cifră, a zecea, este o cifră de control şi este obţinută cu ajutorul algoritmului Luhn. în cazul Helenei, nu se potriveşte. Ar fi trebuit să fie un 9. Nu un 1.

Wiking respiră tăcut, cu gura deschisă.

Algoritmul Luhn, ce dracului era ăsta?

— Poate exista o explicaţie absolut firească, spuse Mats. Când s-a născut Helena, în 1962, codurile numerice personale aveau numai nouă cifre. Cea de-a zecea a fost introdusă în 1968, când ea locuia în Ankara sau Nairobi sau în altă parte, aşa că ar fi putut fi o greşeală. Dar este o circumstanţă ciudată.

Wiking înghiţi în sec.

— Cum se face că nu s-a aflat niciodată? întrebă el, simţindu-şi vocea puţin răguşită.

— De fapt, codurile numerice personale au început să fie centralizate abia la începutul anilor 1990, când Skatteverket— a preluat responsabilitatea. L-ai cunoscut vreodată pe taică- său?

— Locuia în Malmo si a murit chiar...

— Te-ai întâlnit cu el? Diplomatul Sverker Isaksson.

Wiking îşi duse mâna la frunte.

— Nu, răspunse el. A murit chiar după ce ne-am întâlnit.

— Cum îl chema pe fratele ei?

— Filip. Cu el m-am întâlnit de o groază de ori.

— S-a mutat în SUA?

— în Australia. Era cetăţean australian, născut

când Sverker era detaşat în Canberra...

— Când ai vorbit ultima dată cu el?

— Când i-am spus că Helena a murit înecată.

— Aveai numărul lui?

— Evident.

— A răspuns când l-ai sunat?

Ce dracului de întrebări mai erau si astea?

— Nu, a răspuns o ţipă, i-am lăsat mesaj că îl caut. Era afară, în curte, m-a sunat înapoi după vreun sfert de oră.

Mats aştepta în tăcere.

— Ce? întrebă Wiking.

— Ne auzim mai încolo, spuse Mats şi închise.

în acelaşi timp, Roland Larsson intră cu maşina în parcarea din spatele secţiei. Wiking îl văzu pe colegul său închizând maşina de patrulă şi grăbindu-se spre intrare. închise ochii, întreaga încăpere părea să se rotească în jurul lui, lăsă telefonul şi se prinse de birou cu ambele mâini. Vocea lui Mats îi răsuna în minte, bubuind ca un tunet: *Nu e corect, ar fi trebuit să fie un nouă, l-ai cunoscut pe taică-su? Diplomatul Sverker Isaksson?*

— Astea sunt bunurile?

Roland Larsson stătea în pragul uşii cu cutia în braţe.

Wiking se ridică în picioare.

— Ai deschis geanta?

— Portofel si acte de la serviciu.

Wiking aprobă din cap, ţinându-se de birou ca să nu cadă.

— Căsătorit, are doi fii, 20 şi 16 ani.

— Să dea dracu', zise Roland si ieşi afară, îndreptându-se spre maşină.

Wiking bău două pahare de apă în bucătărie în drum spre ieşire. Nodul din gât îl irita.

Ploaia se oprise, dar aerul era cenuşiu şi încărcat de umezeală. Stăteau în tăcere unul

lângă celălalt pe drumul spre Vidsel. Anunţarea deceselor era poate cea mai dificilă sarcină pe care o îndeplineau ca poliţişti. Soţia se numea Anna Oskarsson, născută în 1970. Văduvă la 50 de ani.

Cum îl chema pe fratele ei? Când ai vorbit ultima dată cu el? A răspuns când l-ai sunat?

— Stânga aici, zise Wiking şi închise GPS-ul.

Casa lui Hans-Olov Oskarsson era o casă galbenă Ălvsbyhus cu obloane albe. Obloanele nu păreau să aibă vreo funcţie, erau doar înşurubate pe perete. Grădinile de flori bine îngrijite mărgineau o cărare cu pietriş până la casă. Deci un om cu o familie şi o casă de care se îngrijea şi pe care o decora.

Wiking prelua responsabilitatea şi sună la uşă, având insigna de poliţist în mână. Roland Larsson stătea în spate cu cutia.

Femeia care deschise era secată de plâns.

— Bună ziua, suntem de la Politia din Stentrăsk. Numele meu este Wiking Stormberg, iar acesta este colegul meu, Roland Larsson. O căutăm pe Anna Oskarsson.

— Am văzut pe Facebook, spuse femeia. Cum aţi scos maşina din râu.

— Putem intra?

— E adevărat că a murit?

Nu mai avea rost să prelungească lucrurile.

— Da, din păcate, răspunse Wiking. Soţul dumneavoastră a murit în urma accidentului.

Ea intră în casă cu spatele, împiedicându-se. Din adâncul gâtlejului ei ieşi un sunet, un urlet care ricoşă între pereţii holului îngust. Se prăbuşi pe un scaun lângă o măsuţă cu un telefon fix, îşi puse faţa între palme şi urlă. Wiking şi Roland Larsson aşteptară în linişte, în picioare, lângă ea. După vreun minut, plânsul se domoli, devenind un scâncet slab, se legănă înainte şi înapoi pentru o vreme, apoi tăcu şi se ridică în picioare.

— Veniţi şi luaţi loc, le spuse ea. Vreţi o cafea?

Amândoi răspunseră că da, până şi Wiking.

Un adolescent stătea în bucătărie, cu mâinile în poală şi privirea la masă. Roland Larsson puse cutia cu lucruri pe blat, lângă chiuvetă.

— Avem o veste foarte tristă, repetă Wiking, ca să audă si băiatul. Hans-Olov Oskarsson a murit într- un accident rutier pe podul de la Vitvattnet, chiar înainte de ora 9, în dimineaţa asta.

Se aşeză lângă băiat.

— Tu eşti Albin?

Băiatul aprobă din cap. Wiking îşi întinse mâna, salutând în mod corespunzător, indiferent dacă era sau nu Covid.

— îmi pare foarte rău că trebuie să-ţi povestesc asta, îi zise Wiking.

Băiatul îşi plecă şi mai mult capul, umerii îi tremurau.

— A văzut şi el pe net, spuse mama lui. Cum puteţi permite să fie postate astfel de filmuleţe?

— Politia nu controlează intemetul sau reţelele de socializare, spuse Roland Larsson, aşezându-se în faţa lui Wiking. Putem doar să facem un apel la public să încerce să dea dovadă de raţiune.

Anna Oskarsson atinse nişte ceşti de cafea, dar nu reuşi să le aducă.

— Am realizat imediat că era maşina lui. Sau una asemănătoare. Şi nu a răspuns când l-am sunat. De ce v-a luat atâta timp să veniţi? Nu voi ar fi trebuit să raportaţi accidentele şi decesele?

— Desigur că este profund regretabil faptul că publicul are acces la filmări de la locul accidentului înainte ca noi să putem identifica victimele, afirmă Wiking. Suntem foarte atenţi la astfel de lucruri, pentru a nu face greşeli.

Femeia puse ceştile de cafea în faţa poliţiştilor şi se aşeză pe un scaun de alături.

— Cum s-a întâmplat?

— Vremea, răspunse Wiking. A făcut acvaplanare pe pod. Nu a mai putut face nimic.

Un accident, pur şi simplu.

Anna Oskarsson plângea din nou.

— Şi chiar azi, spuse ea şi îşi suflă nasul. Când abia fusese promovat şi toate cele. Când în sfârşit îi venise si lui rândul.

;

Un vânt rece îi cuprinse fruntea lui Wiking.

— Promovat?

— Da, spuse femeia, nu ştiu prea multe, nu ne spune. Dar a primit un salariu mai mare, o săptămână de concediu în plus, şi apoi s-a întâmplat asta...

Wiking simţi cum i se usca gura. Câmpul vizual i se îngustă, transformându-se într-un tunel prin întuneric.

— Unde lucra soţul dumneavoastră?

— La Baza Robotică din Stentrăsk.

24 Myndigheten for Samhällsskydd och Beredskap (N.t.).

25 Räddningstjänst, Ambulans, Polis och SOS Alarm - Pompieri, Ambulanţă, Poliţie si Centrul de alarmă SOS (N.t).

26 Serviciul public de stomatologie din Suedia (N.t.).

27 Serviciu online şi linie telefonică (1177) gratuită disponibilă pentru persoanele care au nevoie de informaţii despre sănătate, sfaturi sau asistenţă medicală (N.t.).

Skatteverket este Agenţia Fiscală Suedeză, responsabilă de colectarea impozitelor si administrarea sistemului fiscal din Suedia. Are un rol important şi în gestionarea şi administrarea unor aspecte legate de identitatea persoanelor şi de codurile numerice personale din Suedia (N.t.)

Au rămas cu familia până când umbrele au crescut si vecinii s-au întors de la muncă. Fiul cel mai mare, Lukas, luase autobuzul din Luleâ, unde era student, şi a ajuns în jurul orei 16. Şi-a îmbrăţişat mama şi fratele în acelaşi timp, plângând împreună. Casa era plină de rude şi de prieteni apropiaţi când poliţiştii au părăsit vila galbenă.

Conduseră înapoi spre Stentrăsk în tăcere.

— Cuplul din maşina care venea din sens opus, spuse Wiking în cele din urmă. Ei cum au descris întâmplarea?

— Nu ai vorbit cu ei?

Wiking negă din cap.

— Maşina a făcut acvaplanare, explică Roland Larsson. A intrat pe contrasens şi apoi a ieşit prin parapet.

— S-a înclinat?

— înclinat?

— Da, ca si cum şoferul ar fi întors volanul brusc, mai întâi într-o direcţie, apoi în cealaltă?

— O maşină care face acvaplanare nu se înclină, răspunse Roland Larsson.

Wiking privi drept înainte prin parbriz, fără să răspundă.

Chiar înainte de miezul nopţii, cerul se însenină, dezvăluind întreaga Cale Lactee. Lumina stelelor pătrundea prin fereastra garajului secţiei de poliţie din Stentrăsk, unde rămăşiţele unui Audi Q3 din 2018 pe benzină erau poziţionate deasupra unui canal de lucru. Mici bălţi de apă de râu se scurseseră din colţurile maşinii pe podeaua de beton denivelată, strălucind uşor la

margini.

Wiking Stormberg, de profesie inginer mecanic si abonat de multi ani la revistele *Teknikens Vărld. Vi Bilăgare, Auto Motorsport* şi *Trailer*, privea vehiculul ca pe o fantomă. Plutea deasupra lui ca o navă spaţială, un obiect dintr-o altă lume. Cunoscut în detaliu, dar în acelaşi timp complet enigmatic.

în timp ce luna se plimba pe cer, şeful poliţiei încerca să înţeleagă, să priceapă imposibilul. Ceva era foarte în neregulă cu maşina, undeva printre rămăşiţele distruse se afla un răspuns pe care nu-1 putea înţelege.

Cădea dintr-o lume în alta.

Cine — sau ce — avea capacităţile necesare să creeze masini-fantomă? Să le facă să se încline brusc în stânga şi apoi în dreapta? Prin parapetul unui pod?

Tehnicianul din Luleâ urma să vină în dimineaţa următoare să inspecteze maşina. Cererea lui Wiking nu fusese bine primită. Ba chiar era exagerată, nu trimiteau specialişti pentru simple cazuri de acvaplanare. Wiking fusese nevoit să fie foarte insistent. Urma să îl informeze pe tehnician despre situaţie, fără să-şi dezvăluie totuşi convingerile.

Şi trebuia să dea de ceilalţi martori, cuplul din SUV-ul care venea din sens opus. Ei puteau să fi văzut ceva, să fi retinut ceva ce femeia udă leoarcă nu observase.

închise ochii.

Carcasa maşinii râdea, ecoul rezonând printre pereţii de beton.

IARNA ANULUI 1986

Stagiatura era în toi. Wiking intrase în pichetul din Norrmalm, Mats Vikander, în Sodermalm. Frank Nilsson era la poliţia de la metrou.

Ceilalţi doi erau deja aşezaţi la *fika* atunci când Wiking sosi, Mats avea o ceaşcă imensă de cafea şi o chiflă cu scorţişoară, iar Frank, o bere.

— Imobilizările alea nenorocite pe care le-am învătat la scoală nu sunt bune deloc, zise Frank. Le-am încercat pe toate trei şi sunt complet inutile. Voi le-ati încercat?

Wiking se aşeză la masă cu un fursec biskvi şi un suc Festis. Mats aprobă din cap.

— Ştiu, trebuie doar să se răsucească şi scapă.

— Aseară trebuia să arestăm un infractor care era înalt cât un bloc, zise Frank, şi m-am gândit că, ce dracului, am 90 de kilograme. Am sărit pur şi simplu pe el, dar nu a ieşit prea bine. M-am lovit ca dracu'.

Wiking râse.

— Ar trebui să ne apucăm de lupte, spuse Mats. Să învăţăm elementele de bază. Ar fi cea mai bună soluţie, pentru că aşa nu mai merge.

— Categoric, răspunse Frank. înscrie-mă şi pe mine.

— Mă bag şi eu, zise Wiking.

— Deci asta a devenit brusc misiunea mea? spuse Mats. Să găsesc un curs de judo pentru începători?

— Felicitări, zise Frank şi bău o gură de bere. Voi trebuie să plătiţi vreo amendă dacă nu terminaţi tot de mâncat?

— Ce vrei să spui? zise Mats.

— La poliţia metroului sunt o groază de reguli, spuse Frank. Nu ai voie să răspunzi publicului dacă te întreabă câte ceva, ci doar să îndrepţi

braţul într-o direcţie si să-i trimiti mai departe.

— Pare logic, de fapt, spuse Mats. Nu suntem ghizi turistici.

— Fetelor le este greu, zise Frank. Trebuie să suporte o groază de rahaturi.

Patrula lui Wiking, pichetul 1230, avea o singură fată în echipă. Din câte văzuse Wiking, ea făcea aceeaşi muncă si era tratată la fel ca toti ceilalţi. Mats, care făcea parte din pichetul 3230 din Sodermalm, negă din cap.

— Fetele care lucrează în Soder sunt foarte bine, spuse el. Nu am observat să aibă vreo problemă, dar cu siguranţă se întâmplă şi lucruri pe care nu le vedem.

în acelaşi timp, atât el, cât şi Wiking se uitară la ceas. Frank era liber si mai comandase o bere.

— O întrebare, apropo, îi spuse Frank lui Mats. E adevărat că o să fii la Săpo din aprilie?

— Da, asa e.

— Deci o să ai alt nivel de clasificare decât noi, ceilalţi?

Mats se ridică în picioare.

— Sunt un cetăţean integru, cu cele mai bune moravuri, spre deosebire de un fost ziarist de seară.

— Apropo, Anna a renunţat la camera ei, zise Frank. Se mută cu mine după weekend.

— Şcoala de poliţie îşi merită numele, spuse Mats, referindu-se la denumirea de „Love School".

El şi Wiking părăsiră cafeneaua şi fiecare se îndreptă spre locul său de muncă.

Soarele se pregătea să apună când Wiking îşi scutură zăpada de pe încălţăminte şi păşi în secţia de pe Bryggargatan. în dulapul înghesuit care îi fusese repartizat îi erau atârnate geaca de piele, vesta de corp, şapca şi mănuşile. îşi băgă jacheta de civil înăuntru şi îşi puse restul uniformei, remarcând transformarea produsă.

Cureaua care îi trecea peste piept, reflexiile sclipind. Asprimea vestei, greutatea pantofilor. Centura cu baston şi pistolul în toc. îl făceau să simtă ceva special. Devenea mai mult, mai mare. Căpătase mersul crăcănat şi umerii drepţi ai unui poliţist experimentat. Devenise tatăl său.

îşi cumpără o doză de cola de la automatul de băuturi şi se duse în bucătăria comună pentru a o turna într-o cană de cafea. îşi auzi colegii intrând unul câte unul înainte de tură.

— Auzi, novicele naibii, pune să se facă o cană nouă de cafea când o bei pe ultima, îi spuse colegul Borgstrom, care îndeplinea funcţia de OPK, coordonator operaţional.

O spuse cu un zâmbet şi o bătaie pe spate, Borgstrom îl cunoştea pe tatăl lui şi ştia că era băiat bun. Pentru Wiking, era un semn de recunoaştere, chiar dacă nu era neapărat de acord cu el.

Umplu aparatul de cafea. Nu era mai complicat decât să schimbe un ambreiaj.

Fiind „novice", poliţist aspirant, avea aceleaşi atribuţii ca toţi ceilalţi poliţişti din colectiv, cu aceleaşi arme şi drepturi precum angajaţii permanenţi. De fapt, nu trebuia să aibă doar un rol auxiliar, ci trebuia să meargă alături de ei şi să înveţe, dar, desigur, în realitate lucrurile nu stăteau chiar asa.

Erau şase în pichet în acea seară de vineri, 28 februarie, schimbul de la ora 16 până la miezul nopţii. Christer, instructorul său de tură, fusese ofiţer de informaţii externe în Norrmalm. El se ocupa de detaşament.

— Fiţi atenţi, le zise el celor circa zece poliţişti care se adunaseră pentru prezentarea turei de seară. Vinerea şi în weekendul de după salariu, oraşul este plin de oameni. A fost frig ca dracu' toată ziua şi o să fie chiar şi mai frig la noapte, deci aveţi grijă la beţivani. Dacă vreunul dintre ei

cade, e posibil să moară îngheţat de frig...

Unul dintre colegi mormăi ceva despre selecţia naturală, ceea ce produse chicoteli dispersate în rândul lor.

Discutară despre operaţiunile în desfăşurare, care se derulau simultan cu activităţile de intervenţie. Echipa antidrog avea o operaţiune la Plattan în după-amiaza aceea şi ar fi putut avea nevoie de sprijin.

Se îngrămădiră în microbuz la ora 16:20. Lena conducea, Christer stătea lângă ea şi se ocupa de staţie. Wiking şi Ulf pe bancheta a doua, Kent şi Per în spate de tot. Fusese o săptămână lungă, dar pe Wiking nu îl afectase. Era ultimul schimb înainte de concediu, lucru pe care şi ceilalţi păreau să-l aprecieze.

Prima alertă veni înainte să apuce să vireze pe Vasagatan, o bătaie într-un apartament de pe Vanadisvägen. Vecinii sunaseră, de data aceasta chiar se auzea de parcă urma s-o bată până o omora.

Ajunseră acolo cu girofarurile aprinse, printre maşinile care se grăbeau să părăsească oraşul.

Urletele femeii şi ale copiilor se amestecau cu răgetele bărbatului şi se auzeau până la parterul scării. Wiking ţinu uşa liftului deschisă la parter pentru a-i împiedica funcţionarea. Kent avea cu el un set de scule în caz că era nevoie să deschidă usa. Nu fuseseră necesare, deoarece un blondut mic şi plâns reuşise în cele din urmă să o descuie.

Femeii îi sângerau nasul, gura şi un ochi. Unul dintre picioare era îndoit sub ea într-un unghi ciudat. Bărbatul nu înţelegea ce căuta poliţia acolo. Nu avea de gând să meargă cu ei nicăieri. Nu îsi bătuse soţia, doar discutaseră. Nu mai aveai voie să vorbeşti cu muierea ta fără să dea gaborii buzna peste tine? Lena sună la ambulanţă, apoi la Serviciul de Asistentă Socială. Bărbatul devenea tot mai agresiv atunci când Per încerca să-l

convingă să vină. Wiking îşi aminti de cuvintele lui Frank despre cele trei tehnici de imobilizare pe care le învăţaseră la şcoală, despre cum nu funcţionau: o experienţă pe care o trăise şi el. îl apucă pur şi simplu pe bărbat şi îl scoase afară din apartament. Maşina de patrulare 1490, care ajunsese între timp, îl luă în custodie.

— De fapt, el nu e aşa, îi şopti femeia lui Wiking în timp ce se afla pe targa şi se îndrepta către ambulantă. Nu reacţionează asa decât atunci când

îl provoc.

La ora 23:30, când Wiking alimenta la benzinăria de pe Norra Bantorget, a fost dată alerta în legătură cu împuşcăturile de pe Sveavägen

.

MIERCURI, 26 AUGUST 2020

Era o piatră ciudată la marginea mlaştinii, înaltă de o jumătate de metru şi lată de aproape un metru, având o nuanţă strălucitoare de verde si
o suprafaţă netedă la mijloc, cu o margine uşor ridicată în partea din spate.

Wiking o descoperise în anul de după dispariţia Helenei. Tropăise ore întregi prin mlaştină, îngheţat de frig, cu trupul şi spiritul îngreunate, când, dintr-odată, aceasta i s-a ivit în cale. S-a aşezat pe ea, aproape ca într-un fotoliu, şi a găsit liniştea contemplând priveliştea din faţa sa. Mlaştinacare se odihnea si bolborosea, perspectivele. Aregăsit drumul către aceasta şi data următoare, şi următoarea. Până la urmă, a început să aducă şi ceva pe care să stea, o pernă sau o pătură.

Uneori, când îi zburau gândurile, se duceau mai mult către piatră decât către ea.

Cum se explica faptul că bolovanul ăsta ajunsese tocmai aici? Chiar lângă mlaştină, cu deschiderea orientată spre oglinzile răsfirate de apă? Materialul nu se mai găsea nicăieri altundeva în preajmă, cel puţin nu din câte observase el.

O pusese cineva aici? Fusese transportată până aici peste coline şi văi mlăştinoase pentru a sta
aici si a admira mlaştina? Poate cu mii de ani în
/
urmă? Pentru a-şi reaminti de ceva sau pentru a uita?

Sau fusese doar calota glaciară care depusese piatra fix aici, în retragerea sa către Sulitelma? Asta era, desigur, cea mai probabilă variantă.

Dar de unde provenea?

De unde venea o astfel de materie verzuie de

rocă?

Sau poate fusese colorată de ceva? De foc, de trecerea timpului sau de invidia omenească—?

Oricum ar fi fost, îi plăcea să stea acolo. Piatra avea înălţimea potrivită şi îi oferea un mic sprijin pentru spate. Dacă se dădea cu cremă împotriva ţânţarilor Djungelolja sau cu vreun alt preparat asemănător de la farmacie, putea să reziste acolo până când ţânţarii deveneau pur şi simplu de nesuportat sau până când începea să plouă, oricare s-ar fi întâmplat mai întâi.

Obişnuia să stea de vorbă cu ea. La început, doar în gând, apoi în şoaptă. Dar, în cele din urmă, începuse să-i vorbească cu voce tare peste coclauri şi apoi stătea să asculte răspunsurile ei. Le descoperea în tonurile variate ale insectelor, în zumzetul aripilor libelulelor, în foşnetul bumbăcariţelor, în corul pitulicilor fluierătoare şi al muscarilor.

Doi cunoscuţi ai lui Siv Johansson care culegeau fructe de pădure îl auziseră şi o anunţaseră pe mama Karin că Wiking îşi pierduse minţile acolo sus, în Mlaştina Rece.

Aşa că îl constrânseseră să înceteze. îl constrânseseră să jure că nu se va mai duce în Mlaştina Rece, iar el se ţinuse de cuvânt.

Până astăzi.

Astăzi nu avea nicio pernă la el. Nenorocitul acela de bolovan era dur şi îi tăia spatele. Nu mai vorbise nici cu ea, pentru că ştia că a minţit. Ea doar se prefăcuse. El fusese, de fapt, în toţi aceşti ani, fraierit. Suferinţa, durerea, pierderea mamei. Posomorârea sumbră a lui Elin. Totul fusese o şaradă nenorocită.

Sentimentul său de trădare era la fel de fără fund precum mlaştina.

Şi nici realitatea nu era de partea lui acum. Nimic nu sugera că s-ar fi întâmplat ceva suspect.

Tehnicianul din Lulea nu găsise nimic

remarcabil la maşina lui Hans-Olov Oskarsson. Audi-ul făcuse acvaplanare, nu se putea face o altă constatare.

Potrivit datelor cazului, vitezometrul se blocase la 77 de kilometri pe oră, viteza la care se afla vehiculul în momentul în care compartimentul motor fusese distrus. Toate daunele maşinii erau atribuite impactului cu structura podului, cu apa şi curenţii acesteia. De fapt, tehnicianului, un şmecheraş tânăr cu piercing în nas, îi era greu să îşi ascundă iritarea provocată de lunga călătorie până în Stentrăsk pentru a constata un accident simplu. Wiking pusese întrebări specifice despre unitatea de control a maşinii, dacă existau semne de deteriorare a acesteia.

— Deteriorare? răspunse Perla din nas. Unitatea de control e în compartimentul motorului. N-ai văzut cum arată?

Ba da, Wiking ştia unde se afla unitatea de control şi se uitase la compartimentul motor sau, mai degrabă, la rămăşiţele lui aproape toată noaptea. Se mai întreba dacă tehnicianul găsise ceva neaşteptat în vehicul, ceva care nu trebuia să fie acolo. Un emiţător Bluetooth, de exemplu.

Perla din nas nu mai părea iritată, ci mai degrabă îngrijorată.

— Asta e o maşină modernă, îi explică el lui Wiking. Astea au de obicei Bluetooth pentru hands-free-ul telefonului, e practic un standard în zilele noastre.

Wiking ceru apoi ca rămăşiţele unităţii de control a maşinii să fie trimise la Centrul National de Medicină Legală pentru analize suplimentare. Poate nu la Linkoping, dar cel puţin la sediul lor din Umeâ. Dar, apoi, Perla din nas se sătură, îşi strânse jucăriile şi se întoarse în Lulea.

Nicio masină-fantomă, deci.

Dăduse şi de pasagerii SUV-ului care venea din

sens opus, un cuplu de pensionari din Korstrăsk, şi vorbise cu fiecare în parte. Nu văzuseră dacă Audi-ul s-ar fi înclinat pe şosea înainte de a se izbi de parapetul podului. Păruse a fi o acvaplanare, spuseseră ei.

Pe de altă parte, ambii menţionaseră „maşina roşie", care ar fi trebuit să fie cealaltă maşină care venea din sens opus. Audi-ul era de culoare argintie.

Wiking se documentase şi despre haosul creat odată cu computerizarea codurilor numerice personale ale suedezilor şi despre complicaţiile legate de aceasta, despre ultimele patru cifre de după data naşterii, care îi însoţesc pe suedezi pe tot parcursul vieţii. Până în anii 1990, puteai determina în ce parte a ţării se născuse o persoană după primele două cifre auxiliare. Cifrele de la 00 la 09 indicau oraşul Stockholm, numerele de la 10 la 13, comitatul Stockholm şi aşa mai departe, precum cercurile formate de o piatră aruncată pe apă. Cu cât numărul era mai mare, cu atât era mai departe de centru. Al său, care începea cu 89, arata că s-a născut cel mai departe, în Norrbotten. Singurele persoane cu numere şi mai mari erau imigranţii, care aveau între 93 şi 99, acesta fiind şi motivul pentru care indicaţiile privind locul de naştere fuseseră eliminate la începutul anilor 1990. Erau considerate discriminatorii. Când întregul sistem fusese computerizat şi sincronizat la nivel naţional în anul 1990, se descoperise că aproximativ 8 000 de suedezi aveau exact acelaşi număr personal. Acest lucru se datora probabil faptului că uitase cineva să elimine de pe listă un cod numeric care fusese deja atribuit sau poate pur şi simplu îl scrisese greşit. în ciuda acestui fapt, totul funcţionase perfect timp de peste 50 de ani, era posibil ca oamenii să fi avut acelaşi cod numeric, dar să aibă nume diferite si să locuiască la adrese diferite.

Aşadar, cifra greşită din codul numeric personal al Helenei putea să nu însemne absolut nimic.

Wiking se ridică de pe piatră, îşi scutură âcele de conifer lipite de fund şi privi peste Mlaştina Rece. Aceasta se holba mută înapoi.

Ea nu era acolo.

Cântecele nopţilor de vară târzie erau cântate de altcineva.

29 Aluzie la o expresie întâlnită în mai multe limbi germanice, printre care si engleza, „to be green with envy" înseamnă a fi foarte invidios, a muri de invidie (N.r,:)

.

Tilda Goransdotter ajunse la secţia de poliţie din Stentrăsk cu zece minute înainte de ora stabilită, emoţionată si cu o dorinţă excesivă de a se conforma. Carina Burstrand o rugă să aştepte pentru moment pe una dintre băncile de lemn din zona de recepţie. Şeful poliţiei avea să o preia în scurt timp.

Wiking era în biroul său, cu uşa deschisă, ascultând schimbul de cuvinte. Se holba la notiţele şi la hârtiile tipărite, la localizarea telefoanelor mobile şi la concluziile acestora, apoi luă în mână foaia cu datele personale ale tinerei. Tilda Malva Fredrika Goransdotter, născută în anul 2000. Abia ieşită din adolescentă. Născută în Stentrăsk, domiciliată pe Borgargatan, din Arvidsjaur, începând de vara trecută. Acum, în concediu, stătea în casa părinţilor ei. Ar fi putut foarte bine să mai stea acolo un timp şi să mai transpire puţin.

închise uşa şi apelă centrala Ministerului Afacerilor Externe. Le explică problema sa fără să precizeze că era poliţist. I se făcu legătura cu un consilier al cancelariei.

— Sverker Isaksson? spuse funcţionarul. Da, nicio problemă, informaţiile privind personalul ambasadelor sunt publice. Şi unde ar fi fost detaşat?

— în 1962, era la Doha, răspunse Wiking. Apoi a fost transferat la Bangkok. Apoi în Ankara şi Nairobi. Poate si în alte locuri, dar astea sunt cele pe care le ştiu eu.

— Si vreţi să aflaţi...?

— Dacă a existat vreun Sverker Isaksson la vreuna dintre ambasadele astea, la vreun moment dat.

Era o cerere ciudată, realiza asta. Cancelarul abordă totul cu un calm diplomatic desăvârşit.

— Vreau doar să vă informez că ambasadele si

consulatele au adesea angajaţi care aparţin de autorităţi diferite, spuse el. Pot fi oameni de la SIDA, de la alte departamente, de la FBA...

— FBA?

— Folke Bernadotteakademien, Agenţia pentru Pace, Securitate şi Dezvoltare. Uneori, oamenii pot fi ataşaţi ai ambasadelor în cadrul unor proiecte diferite, organizaţii comerciale sau evenimente culturale, şi mai sunt şi toţi angajaţii locali. Despre ei s-ar putea să nu avem informaţii complete, mai ales atunci când este vorba de o perioadă de timp îndepărtată. în aceste cazuri, este mai bine să se ia legătura direct cu diferitele autorităţi pentru a obţine informaţii mai detaliate.

Wiking îi mulţumi pentru ajutor.

— Dar, aşteptaţi, spuse consilierul cancelariei. Aţi spus că a fost detaşat în Doha? în Qatar? Când?

— La începutul anilor 1960.

— Dacă nu cumva sunt prost informat, Qatar aparţinea atunci de Ambasada Emiratelor Arabe Unite, dar o să verific...

Promise că va reveni.

Wiking se îndreptă spre bucătărie.

încă o victimă a împuşcăturilor din Tensta murise în cursul nopţii precedente. Cel de-al treilea bărbat fusese externat din spital dimineaţă. Se vorbea deja de răzbunare. Wiking îşi aminti de colegii săi din Jărva, de viaţa lor de zi cu zi. De vântul puternic care sufla printre blocuri şi prin parcări. De mirosul ierbii proaspăt tăiate şi de muzica în măsuri de trei pătrimi care răsuna din frizeria de lângă metrou...

Deci acum se punea problema unei crime duble. Dar care era, de fapt, definiţia uciderii în masă? Trei victime? Sau se considera crimă triplă? Poate patru, nu auzise niciodată de o crimă cvadruplă.

îşi luă o Coca-Cola de la automatul de băuturi, o turnă într-o cană de cafea, îşi încheie uniforma

şi apoi îi ceru Carinei să aducă martorul. Capul îi zvâcnea din cauza nesomnului.

Doamne, gândi el în timp ce Tilda Goransdotter păşea peste prag, e doar un copil. Obrajii şi ochii ei erau rotunzi şi strălucitori, mâinile stânjenite. îşi plimba degetul pe o traistă de pânză.

— Ia loc, te rog, îi zise Wiking.

Ea şezu pe un scaun de partea cealaltă a biroului, puţin strâmb, dar nu se sinchisi să se aşeze mai bine.

— Ea e aia rasistă? întrebă Tilda Goransdotter, uitându-se peste umăr spre coridorul unde tocmai dispăruse Carina Burstrand.

Recepţionera era membră a Consiliului Municipal din Stentrăsk din partea Sverigedemokraterna, făcea parte din Comisia de Cultură. Apărea adesea în ziarele locale şi nu era deloc populară pe reţelele de socializare.

— E groaznic, zise Tilda. Că li se permite să aibă locuri de muncă obişnuite, ar trebui să fie concediaţi toti.

Carina Burstrand şi Wiking fuseseră colegi de clasă pe tot parcursul şcolii primare. Nu îi plăceau opiniile ei politice, dar nu o auzise niciodată contestând dreptul opozanţilor de a-şi câştiga existenta. Poate că intoleranta în diferitele tabere era la acelaşi nivel.

Se aplecă peste birou şi porni vechiul reportofon care era în spatele telefonului. Aparatul folosea în continuare casete, care funcţionau de minune. Wiking nu înţelegea entuziasmul pentru era digitală.

— Interogarea martorei Tilda Goransdotter, Secţia de Poliţie Stentrăsk, 26 august 2020, ora 13:20, examinator Wiking Stormberg.

îşi îngustă privirea la copila din faţa lui, observând cum ochii ei se măresc si mâinile îi

încremenesc pe sacoşa din poală.

— Aşadar te audiem în vederea obţinerii de informaţii despre o infracţiune comisă în municipalitate cu ceva timp în urmă. Am înţeles că eşti chelneriţă la Hotel Laponia din Arvidsjaur. De cât timp lucrezi acolo?

— Din luna februarie a anului trecut.

— Cunoşteai pe cineva din Arvidsjaur înainte să începi să lucrezi acolo?

Ea se gândi câteva clipe.

— Am un văr de-al doilea în Klăppen, răspunse ea. E şofer de taxi. Dar nu-1 cunosc foarte bine, are gen 30 de ani.

Wiking luă o altă coală de hârtie.

— Dacă am înţeles bine, ai o relaţie cu unul dintre soldaţii care au urmat cursurile de pregătire a vânătorilor de la K4 în ultimul an. Un anume Casper Osman?

Acum îşi mişcă puţin fundul ca să stea mai bine, îşi îndreptă umerii.

— Ce are asta de-a face cu orice?

— Răspunde, te rog, la întrebare.

Aceasta îsi drese vocea.

— Da, este... suntem împreună.

— Şi de cât timp sunteţi într-o relaţie?

îşi dădu părul după ureche, se simţea o oarecare mândrie aici.

— De vara trecută.

— Cum v-ati cunoscut?

— A venit la pub. Cu prietenii lui.

— Ceilalţi recruţi?

— Se numesc conscrişi, de fapt.

Wiking ridică puţin din sprâncene, i-auzi! Nu se mai spunea grădiniţă, ci învăţământ preşcolar, asta învăţase de la Josefin. Angajaţii erau pedagogi. Recruţii erau conscrişi. Nici măcar nu putea să-şi închipuie cum li s-o spune acum bilutelor de ciocolată.

— Şi ce s-a întâmplat când s-a înrolat? spuse

Wiking repede.

Părul ei se desprinse şi îi căzu în faţă.

— La ce te referi?

— Mai sunteţi împreună?

— Bineînţeles că suntem.

Vocea ei era mai fragilă acum.

— Unde este el acum?

— Este acasă, în Tensta, are de rezolvat o mulţime de treburi, dar Casper iubeşte Norrbotten. Poate că ar trebui să se mute aici.

Wiking o studie pe copilă. încredere, naivitate. Se regăsi pe sine, în lumini intermitente, cu Helena. Dragostea pentru o persoană interesantă, care venise de departe şi îl văzuse, care îl *alesese.*

— Ai auzit de furtul de arme din Pâlberget? La Johan Bjorkman?

Ea ridică din umeri.

— Bineînţeles că da. Toată lumea a auzit.

— Ai discutat cu Casper despre furtul de arme?

Ea clipi de câteva ori.

— Adică, la telefon, sau?

— De exemplu.

Se gândi puţin.

— Nu cred, spuse ea.

— Ai mai discutat cu Casper despre Johan Bjorkman înainte? Despre faptul că are arme în casă, din moment ce este atât agent al Gărzii Naţionale, cât si vânător?

Ochii ei rotunzi se deschiseră un pic mai mult.

— Păăăi, zise ea, nu ştiu, poate că da. Vorbim despre orice unul cu celălalt.

— Ai încredere în el?

— Bineînţeles că da. E sufletul meu pereche.

Vai, Doamne.

— I-ai spus lui Casper exact unde locuieşte Johan Bjorkman? Şi ce arme are în dulapul cu arme?

Acum părea nervoasă.

— Nu ştiu ce arme are, de unde să ştiu?

— Dar ştii că este agent al Gărzii Naţionale? Şi vânător?

— Toată lumea ştie asta! De ce mă întrebi de asta?

Wiking ridică din sprâncene.

— Deci l-ai informat pe iubitul tău despre Johan Bjorkman, despre unde locuieşte, despre faptul că are mai multe tipuri de arme, corect?

— Păi, nu, în sensul ăsta nu am făcut-o, Casper nu ar face-o niciodată...

Wiking nu răspunse, analiza cum ideile se aşezau încet la locul lor în capul fetei.

— Vreţi să-i puneţi la cale o înscenare, spuse ea indignată. îl acuzaţi doar pentru că este imigrant! încercaţi să prindeţi cioara! Porcii dracului!

Ea făcu un gest să se ridice de pe scaun.

— Rămâi aşezată, spuse Wiking. Nu am terminat.

— Ba da, spuse copila. Eu am terminat aici.

Dar se aşeză din nou.

— Sunteti toti nişte rasisti, zise ea. Toată secţia de
poliţie. Aina dracului.

Era furioasă acum şi speriată.

— Crezi că iubitul tău Casper ar putea să fie implicat în jaf? întrebă Wiking.

Răspunsul a fost foarte rapid şi foarte clar.

— Categoric nu.

— De ce nu?

— El nu ar face niciodată asa ceva. Niciodată.

Ochii ei erau înroşiţi si strălucitori. Ea credea în ceea ce spunea. Cât de puţin ştim despre cei pe care îi iubim. Vedem ceea ce vrem să vedem. Cât de multe dezvăluim vorbind despre cele mai banale lucruri.

Wiking bătea cu degetele în teancul de documente care conţinea printurile de pe lista lui Mats Vikander.

— Verişoarei tale Jessica îi plac câinii, nu-i aşa?

Tilda Goransdotter deschise gura şi o închise din nou.

Wiking îşi şterse fruntea.

Casper Osman iniţiase şi executase spargerea şi furtul de arme din Pâlberget. Nu putea dovedi sau explica exact cum, nu încă, dar Casper Osman era bine informat. Prin intermediul Tildei, ştia chiar si când pleca Johan Bjorkman, pentru că verişoara Tildei era cea care avea grijă de câinele lui.

Wiking se aplecă peste birou şi opri reportofonul.

— Uite care-i treaba, Tilda, spuse el cu voce joasă, armele furate din Pâlberget au fost folosite într-un schimb de focuri în care au murit doi oameni. Ştim că cel care le-a furat este Casper şi ştim că tu ai fost cea care i-a oferit informaţii. Aşadar eşti complice la o crimă dublă. Ştii cât timp vei sta în închisoare?

Toată culoarea de pe faţa ei dispăru.

— Asta..., spuse ea. Nu e adevărat. Casper nu ar face-o niciodată. Niciodată. El e un...

— Casper are un frate pe nume Jonas, nu-i aşa?

Ea simţi cum i se oprea respiraţia.

— încă ceva, adăugă Wiking. Nu ai voie absolut deloc să-i spui lui Casper că am vorbit astăzi aici. Ar fi un pericol cumplit pentru tine, dacă Tensta X ar crede că tu eşti cea care l-a turnat.

Privirea Tildei începu să zboare de colo-colo, respiraţia i se îngreună.

— Despre ce vorbeşti, ce...

— Jonas lucrează pentru Tensta X, ai auzit de ei? Sigur că da. Ştii ce le fac celor care toarnă la poliţie?

Lacrimile o podidiră şi îi şiroiau pe obraji.

— Nu e adevărat, şopti ea. Casper mă iubeşte.

— Poate că da, dar în situaţia asta, a profitat de

tine. Dacă îmi spui, aici şi acum, exact ce i-ai spus lui Casper despre armele din casa lui Johan Bjorkman, o să mă asigur că interogarea asta o să fie secretizată. Doar procurorul şi colegii mei vor sti că a avut loc.

— Dar nu ştiu dacă...

— încearcă să-ti aminteşti.

Fata începu să plângă în hohote, lacrimile căzându-i pe traista de pânză. Wiking aşteptă până când termină. Tilda scoase un şerveţel din traistă si îsi suflă nasul.

— Nu ştiu exact ce am spus, şopti ea, nu cred că-mi amintesc.

Wiking aştepta în tăcere

.

Ploaia se transformase într-o burniţă discontinuă când Wiking intră cu maşina în Vidsel şi o parcă în faţa obloanelor albe ale casei familiei Oskarsson. Lumina era aprinsă în bucătărie şi în alte câteva camere despre care bănuia că ar putea fi dormitoare. Se întreba dacă văduva avea de gând să vândă casa sau să locuiască în continuare acolo, cum făcuse si el. Dacă intenţiona să trăiască printre amintiri sau să meargă mai departe.

Gândul îl surprinse.

Asta făcuse el, rămăsese ancorat în trecut?

Nu-si amintea să fi luat vreodată o decizie conştientă de a continua să locuiască acolo. Se întâmplase pur şi simplu, ceea ce, în fond, era şi o alegere. Să rămână, alegerea de a nu schimba nimic.

Anna Oskarsson îl zări coborând din maşină si se grăbi să îi deschidă uşa înainte ca el să apuce să sune la sonerie. Fata ei era umbrită de lacrimi si de

/

nesomn, ochii înguştaţi şi atenţi.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Nimic, de fapt, răspunse Wiking. Voiam doar să vă anunţ despre rezultatele examinării tehnice a maşinii.

— Intraţi, zise ea, trăgându-şi halatul peste piept. Rămaseră în hol. O baltă de apă de ploaie se formase în jurul pantofilor lui. Auzea dinăuntrul casei sunetul unui joc pe calculator, maşini care derapau şi se ciocneau.

— Deci, spuse Anna Oskarsson, ce a arătat?

— Soţul dumneavoastră a făcut acvaplanare, spuse Wiking. A pierdut controlul vehiculului pe pod. Nu conducea foarte repede, 77 de kilometri la oră, aşadar nu a fost neglijent. Nu a fost vina

lui. Voiam doar să stiti asta.

Ea îşi plecă privirea şi începu să plângă cu chipul ascuns în mâini. Fiul cel mare veni în fugă în hol şi o luă pe mama sa pe după umeri, aruncându-i o privire răutăcioasă lui Wiking.

— Am o întrebare scurtă, zise Wiking. Legată de maşină, unde a fost parcată în noaptea de marţi spre miercuri?

Femeia se opri brusc din plâns.

— Marţi? în ultima noapte dinainte de... în garaj. De ce?

— Era încuiat garajul?

Păru surprinsă.

— Nu ştiu. Cred.

— Aţi auzit cumva vreun zgomot în timpul nopţii de marţi spre miercuri? Ceva care să vă trezească?

— Ploua, cred că Hasse— s-a trezit puţin în jurul orei 4...

— Şi ploaia l-a trezit, nu altceva?

— La ce vă referiţi? întrebă ea.

— Ce înseamnă asta? întrebă si fiul.

Wiking îşi lăsă corpul să se sprijine greoi pe picioarele crăcănate.

— Am primit o reclamaţie cu privire la o presupusă spargere a unei maşini şi o posibilă încercare de efracţie, pe una dintre străzile învecinate, în noaptea de marţi spre miercuri. Mă întrebam dacă nu cumva ati observat ceva în timpul nopţii care să confirme asta.

— Unde? Pe ce stradă? întrebă Anna Oskarsson, aruncând o privire pe fereastra mică din hol.

— Hans-Olov s-a trezit, dar nu ati auzit niciun zgomot ciudat în timpul nopţii? în afară de ploaie?

— Am dormit buştean.

îi mulţumi şi ieşi din casă. Se îndreptă spre garaj şi atinse uşa. Era descuiată. Merse la vecinii de pe ambele părţi şi de peste drum, punând

întrebări despre zgomote şi evenimente suspecte. Toată lumea fusese acasă, nimeni nu auzise si nu văzuse nimic.

Grupurile de Facebook din Vidsel aveau să se umple de speculaţii despre spargeri de maşini şi încercări de efracţie.

Căminul lui Sven se chema Tranan si era o casă
cu două etaje şi o grădină, la marginea oraşului. Fratele său avea propriul apartament dotat cu bucătărie, baie, cameră de zi şi un alcov de dormit. La parter se găseau spaţii pentru socializare. Personalul era prezent în permanenţă.

Wiking îşi parcă maşina pe locul destinat vizitatorilor şi privi spre fereastra lui Sven. îl văzu pe fratele său stând după perdea, privind afară. Wiking îi făcu semn cu mâna. Sven privi în altă direcţie, dar coborî şi veni să-l întâmpine, cu privirea în pământ.

— Bărbate, spuse Wiking.

Se îmbrăţişară, chiar dacă nu se mai făcea asa ceva în vremuri de pandemie. Wiking salută o femeie care scoase capul pe uşă, fără să o fi recunoscut. Fluctuaţia personalului era mare.

— Ce-ai făcut azi? întrebă el după ce admirară colecţia de masinute din bibliotecă si se aşezară pe canapeaua fratelui său.

Sven însuşi fusese implicat în alegerea mobilierului, modelul canapelei era floral.

— Am avut o şedinţă a locatarilor, răspunse Sven. Mergem în excursie. Şi o să facem tort pentru ziua lui Signe.

Scopul la Tranan era ca toţi să se simtă implicaţi în funcţionarea căminului şi să participe la planificarea activităţilor zilnice. Viaţa trebuia să aibă sens şi să fie bogată în conţinut. Fără îndoială, nu era deloc o ambiţie rea.

— Ce aţi ales pentru meniu? întrebă Wiking.

— Chifteluţe, răspunse Sven, privind în jos.

Wiking îl mângâie pe obrazul lui lung şi îngust, fratele său aprecia un astfel de gest.

— O să-ţi spun ceva şi nu trebuie să te sperii, spuse Wiking. O să mă duc la spital şi o să mă operez, la fel cum ai făcut şi tu când ai avut apendicită.

Fratele său începu să-şi rotească mâinile şi se ridică în picioare, întorcându-se cu spatele la Wiking.

— Sven, vino şi aşază-te lângă mine.

Dar Sven merse la fereastră si îsi roti frenetic mâinile, ciocnindu-le una de alta, făcând paşi agitaţi pe loc. Wiking se ridică, se duse la el şi îl cuprinse cu braţul. Buza de jos îi tremura, ochii săi exprimau teamă.

— Ţii minte cum a fost când ai fost în spital, spuse Wiking, toată lumea a fost foarte amabilă.

— O să-ţi facă injecţii?

— Da, probabil mai multe. Doare puţin, dar nu contează, pentru că apoi te simţi mai bine.

— Mie nu-mi plac injecţiile.

— Da, cred că nimănui nu-i plac, spuse Wiking. Dar ştiu că tu ai reuşit să faci atât injecţii, cât şi analize de sânge. Voiam doar să-ţi spun asta, ca să înţelegi de ce nu o să pot să vin să te vizitez pentru o vreme.

— Vii la ziua mea?

— Vedem ce spune doctorul. Dar imediat ce mă fac bine, vin să te iau şi mergem la o *fika* la Holmdahls cafe.

Sven zâmbi tremurând, nu era sigur dacă era de bine.

— Coptură cu cartofi? întrebă el.

— Cu ciocolată cu lapte, confirmă Wiking.

*

Plecă din Vidsel având senzaţia că nu atingea cu adevărat pământul.

Barierele de pe podul de la Vitvattnet

dispăruseră, iar gaura din parapet fusese deja reparată provizoriu de către Administraţia Drumurilor. Se opri în partea nordică, parcând în zona de popas, cu vedere spre canalul râului care se agita încet. Rămase în maşină şi îşi scoase telefonul mobil, căută numărul de telefon al primului martor, femeia udă leoarcă de la ploaie. Fusese nevoit să apeleze de trei ori înainte ca aceasta să răspundă la telefon.

— Ce mai e acum? Sunt într-o şedinţă importantă.

Tonul ei nu era politicos.

— Mai am o întrebare, spuse Wiking, şi vreau să vă gândiţi bine înainte să răspundeţi.

— Nu mai e nimic de spus. Nu am făcut nimic greşit.

Wiking vorbi încet şi clar.

— Chiar înainte de accident sau în momentul producerii accidentului, pe pod sau în apropierea lui, vă amintiţi să fi văzut un alt vehicul? Ori vreo persoană sau mai multe?

Auzea oameni vorbind si râzând în fundal. Părea că şedinţa cea importantă luase pauză de *fika.*

— Ce? spuse femeia.

— Gândiţi-vă. Era, de exemplu, vreun vehicul în zona de popas, chiar lângă pod? în partea nordică?

— Care zonă de popas?

— E o zonă de popas cu vedere la râul Pite, la nord de Vitvattnet.

— Ce vreţi să spuneţi? Că ar fi ieşit cineva la *fika* în zona de popas? în ploaia torenţială?

Wiking îi mulţumi pentru ajutor şi închise.

Pensiunea din Stentrăsk nu avusese niciun oaspete străin săptămâna trecută, în afară de norvegienii de la Baza Robotică. Hotelul din Storforsen găzduia, ca de obicei, câteva grupuri internaţionale care testau noile modele de maşini.

Activităţile de testare, de verificare a noilor prototipuri ale constructorilor auto din întreaga lume aveau loc în jurul oraşului Stentrăsk de peste 50 de ani, dar în ultimul deceniu numărul lor aproape că se dublase. Zeci de companii şi sute de oameni se ocupau cu activitatea asta, testau vehiculele noi în condiţii extreme. Citise că afacerea ajunsese să aibă profituri de până la jumătate de miliard de dolari în fiecare an. Prosperitatea şi dezvoltarea industriei s-ar fi datorat climatului subarctic şi suprafeţei mari de teren, în combinaţie cu tehnologia şi serviciile de înaltă calitate.

Sfârşitul lumii, se gândi Wiking. Ultimul bastion al civilizaţiei. Şosele late si asfaltate, construite pentru o eternitate fără oameni. O societate concepută pentru a conduce în mod neconvenţional şi pentru a măsura în detaliu impactul bombelor asupra materiei.

Stătea acolo, privind cum râul se curba în jos, în Storforsen, rece şi rigid ca oţelul. Suprafaţa sa cenuşie încă avea creste de spumă, curenţii subacvatici puternici dădeau naştere unor movile şi vârtejuri şuierătoare, capabile să tragă atât oameni, cât si fantome în abisurile sale. Vuietul maselor de apă se auzea în fundal ca o linie de bas în surdină, un cântec interminabil al acelor întinderi nesfârşite.

îl simţea în corp, vibraţia îi pătrundea în măduva oaselor, îl regăsea în copiii săi şi în mama sa si credea că îl auzise si în Helena. Când se întindea cu braţele în jurul trupului ei osos, îi simţea parfumul sărat, iar vibraţia înăuntrul ei tremura şi răsuna ca un cântec al nordului pe care doar cei bine adaptaţi îl adăposteau. Aceia care cunoşteau atât întunericul, cât si lumina, atât gerul, cât şi căldura saunei. Ea îl avea, crezuse că acest cântec trăia în ea, că aveau să trăiască împreună în el. Acest cântec era şi în

înţelegerea lucrurilor şi condiţionărilor, a alegerii de a-şi trăi viaţa alături de o singură persoană, într-un loc şi moment al istoriei fără o semnificaţie specială. Simţea asta în cântec, ea era acolo de dragul lui, pentru el, pentru cei apropiaţi, fără să lase vreo amprentă asupra lumii, doar îşi ocupa locul temporar, alături de el, o voce armonizată cu a lui.
Faptul că ea-1 cânta din mlaştină nu-i schimba cu adevărat tonalitatea, se gândise el, acceptându-şi soarta.

Telefonul mobil îi sună. Era consilierul cancelariei de la Ministerul Afacerilor Externe, revenise.

— Nu găsesc nicio informaţie care să indice că am avut un Sverker Isaksson angajat la Ministerul Afacerilor Externe începând cu anii 1960, spuse el. Nici în Emiratele Arabe Unite. Dar asta nu înseamnă că nu a lucrat la nicio ambasadă. Este posibil să fi ţinut de alte autorităţi sau să fi lucrat pentru vreo organizaţie de schimburi comerciale.

Wiking îi mulţumi pentru ajutor.

Opri la Hotelul Storforsen în drum spre casă şi ceru să vadă registrul cu oaspeţii străini din ultima săptămână. Recepţionera ştia cine este, era informată cu privire la legi şi norme, nu se agită.

Erau 18 oaspeţi în total.

— A făcut cineva check-out marţi?

Da, un grup de germani care veniseră să testeze maşini. Trei bărbaţi din Leipzig.

— Aveţi cumva copii ale paşapoartelor? întrebă Wiking.

Da, era o procedură obişnuită, de rutină. Wiking solicită copiile, le primi fără probleme.

Se aşeză în maşină şi se holbă la fotografiile celor trei bărbaţi. Aveau în jur de 40 de ani. Nume germane grele şi insipide. Ochi tăcuţi, fără expresie, absenţi.

Fantome, la fel ca Sverker Isaksson.

30 Hasse este forma de alint a numelui Hans (N.t).

Josefin deschise uşa. Se întunecase deja. Faţa ei se reflecta albă în lumina stâlpului de pe stradă. Era roşie de plâns.

— Vorbeşte încet, spuse ea. Elliot tocmai a adormit, a fost de-a dreptul imposibil în seara asta.

Wiking îşi scoase pantofii în tăcere şi îşi agăţă jacheta uniformei în cuierul de pălării din hol.

— Ai mâncat? întrebă nora şoptind, când intră în bucătărie. Avem paste cu sos de roşii.

Markus era aşezat la masa din bucătărie, holbându-se la propriile mâini. Ceafa îi era scăldată într-o insuliţă de lumină de la plafonieră. Maşina de spălat vase trosnea şi bolborosea.

— Nu, mersi, răspunse Wiking. Vreau doar puţină apă.

Avea gura uscată. Se aşeză în faţa fiului său. Josefin aduse o carafă şi trei pahare şi se aşeză lângă soţul ei. Mâinile îi erau luminate de aura becului, dar fata ei era în întuneric.

— Ce se întâmplă? întrebă ea din umbră. Cine ne face poze? Cine îl ameninţă pe Markus?

Wiking inspiră adânc, aşadar citise şi ea a doua scrisoare.

— Nu ştiu, răspunse el.

— Să nu-mi spui că accidentul ăsta a fost o simplă coincidenţă, zise ea din umbră.

— A fost acvaplanare. Hans-Olov Oskarsson a pierdut controlul maşinii pe podul de la Vitvattnet şi a ieşit prin parapet.

Markus se ridică brusc, se duse la frigider şi îl deschise. Rămase acolo si se holbă la interiorul său
albăstrui până când mecanismul de răcire porni şi întregul aparat începu să tremure. închise uşa fără să ia nimic.

— Hasse era super de treabă, spuse el de lângă

chiuvetă. El a fost cel care mi-a prezentat rachetele ghidate, era inginer acolo, specializat în astfel de sisteme, când m-am angajat eu. Am lucrat cu el în primul an...

Se aşeză din nou pe scaunul de la masa din bucătărie, îşi turnă şi bău un pahar de apă întreg.

— Nu i-a mers bine, Hasse nu a fost prea isteţ. Dar acasă îi mergea bine, avea o familie frumoasă şi aşa mai departe. Dar ştiu că a acceptat cu greu faptul că am primit eu responsabilitatea de a conduce... ei bine, proiectul ăsta. Că l-am depăşit din punct de vedere salarial. A fost atât de fericit când a preluat el responsabilitatea. Nu l-am mai văzut niciodată atât de fericit.

Markus privi spre Wiking.

— Si eu nu l-am avertizat.

Josefin se aplecă în aura de lumină şi îşi puse mâna pe braţul lui Markus.

— Ce i-ai fi spus? „Am primit o scrisoare ciudată, nu accepta slujba."

Markus se ridică din nou în picioare şi îi dădu mâna laoparte.

— Aş fi putut spune ceva! Că proiectul e periculos!

— Şşşt, zise Josefin.

Dar răul era făcut. Strigătele somnoroase ale lui Elliot se amestecau cu zgomotul maşinii de spălat vase. Nora lui Wiking mărşălui spre dormitoare strângând din dinţi.

Ascultară un timp legănatul şi cântecele de adormit copii.

— Ştii cine a fost, nu? Ştii cine a scris-o, spuse Markus.

— Unde se ducea Hans-Olov? întrebă Wiking. Ştii? De ce se îndrepta spre sud?

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Fiindcă nu am idee.

— A fost cineva de la locul meu de muncă, de la bază? Şi de ce? Şi cum a făcut-o? O acvaplanare! Să nu mă minţi.

Fiul îl privi, cu cearcănele de sub ochi adânci ca nişte şanţuri.

— Nu ştiu sigur, răspunse Wiking. Nici cine a scris-o, nici cum a murit colegul tău. Oficial, nu e nimic neobişnuit legat de moartea lui, este investigată şi clarificată, dar eu nu sunt convins, încerc să aflu ce s-a întâmplat, dar să nu spui nimănui. Nu ar fi bine pentru niciunul dintre noi să vorbim despre asta cu voce tare.

Markus se holbă la el.

— Ce vrei să zici?

Wiking inspiră tăcut.

— Dacă nu a fost un accident, spuse el cu voce foarte joasă, ar fi extrem de prostesc din partea noastră să spunem că ştim. Nu-i aşa?

Markus înghiţi în sec zgomotos.

— Ea e, nu? E mama. Nu e moartă.

— Nu ştiu, răspunse Wiking.

— Nu ştii nimic, la naiba, spuse Markus. Nu ştii nici măcar dacă nevastă-ta e în viată sau nu. Ai cunoscut-o vreodată cu adevărat? De ce a vrut să fie cu tine? De ce s-a mutat cu tine aici, într-o văgăună nenorocită şi rece de la ţară?

Wiking rămase nemişcat, lăsând cuvintele să îl rănească. Apoi aprobă din cap.

— De ce conducea Hans-Olov spre sud? întrebă el.

— Mergea la o şedinţă la F21 în Luleâ, legată de QATS.

— Cine ştia asta?

— Toată lumea ştia. Toţi cei implicaţi în proiect.

Wiking se ridică şi ieşi pe hol, îşi puse pantofii şi jacheta de la uniformă. Markus îşi desfăcuse o bere şi o bea lângă chiuvetă când Wiking intră din nou în bucătărie.

— O ultimă întrebare. Cine o să preia responsabilitatea?

Markus dădu pe gât restul de bere şi puse sticla goală în mormanul de vase nespălate.

— Nu pot să-ţi spun. Informaţie cu caracter confidential.

— înţeleg. Spune, totuşi.

.

TOAMNA ANULUI 1987

Călătoria cu maşina până la Stentrăsk le luă 14 ore, însă făcuseră trei opriri pe drum pentru *fika.* Alternaseră la volan, chiar dacă Helena nu avea permis de conducere valabil. Puteau pretinde oricând că făceau ore de şofat. Markus nu avusese
aceleaşi probleme cu răul de maşină pe care Wiking însuşi le avea, noroc chior.

Atât băiatul, cât şi Helena dormeau pe bancheta din spate când Wiking ajunse la poarta mamei Karin şi opri motorul. Lumea amuţise complet. Motorul trosnea. Picioare înţepenite, dureri de umeri. Afară se lăsa întunericul. Doar o linie subţire mai ardea în fundal, colorată încă în
roşu-sângeriu, peste Pâlberget.

Deschise portiera maşinii. Mirosul putred al frunzelor de toamnă în descompunere îl lovi şi, pentru o clipă, fu cuprins de un regret puternic şi neaşteptat.

Iarba şi copacii erau încă verzi în Stockholm. Se îndepărtase cu maşina de vara pe care ajunsese să o aprecieze, doar pentru a se închide într-un congelator pentru o mare parte a anului: întuneric beznă şi ger de crăpau pietrele.

— Oh, am ajuns!

Helena avea talentul de a se putea întinde ca o pisică, la fel de suavă şi plină de viaţă. Ieşi din maşină şi deschise uşa de pe partea cealaltă, îl eliberă pe băiat din scaunul auto pentru copii.

— Bună, Markus, ai văzut unde suntem? La mamaie! La mamaie Karin si la unchiul Sven!

Copilul scânci, abia trezit din somn, dar se linişti atunci când Karin apăru în poartă.

— Markus! Scumpul lui mamaie!

îl ridică pe băiat către cerul înnorat.

— Ce bucurie că ai venit la mamaie! Vrei nişte chiftelute?

— Chiteuţe, spuse Markus, chicotind.
— Nu-i aşa ca e precoce? spuse Karin şi îl salta pe braţ. Nu-i aşa că vorbeşte foarte bine pentru vârsta lui fragedă?

Wiking nu era convins, dar nu spuse nimic. în schimb, luă geamantanele şi masa pentru înfăşat si le cără în vilă. Când se întoarse să închidă maşina, începu să plouă. Picături mari şi umede se loveau de maşină şi pământ.

Sven stătea în uşa camerei lui, făcând paşi pe loc când intră Wiking, privind în jos şi ţinând o maşinuţă de jucărie în mână. Părul său blond îi cădea pe umeri în bucle mari şi dese. îi era frică de foarfece si nu voia niciodată să se tundă.

— Bărbate, zise Wiking, mergând spre el şi luându-1 în braţe.

Sven îl îmbrătisă si el, ascunzându-si fata în umărul lui.

— O să stea si el aici de acum? Bebeluşul? murmură el.

Wiking îi ciufuli părul.

— Nu, prostuţule, spuse el. Markus o să stea cu mine si cu Helena. Tu si mama o să locuiţi aici, împreună. Ce maşină ai, îmi arăţi şi mie?

Sven ridică maşinuţa de metal, o replică destul de autentică a unui Ferrari roşu în miniatură.

— De ce nu stai aici? Cu mine?
— Ce maşină frumoasă! Pentru că o să am propriul apartament pe Kvarndammsvägen. O să-mi poţi vedea blocul de la fereastra camerei tale. Hai să ne uităm.

Intrară în camera lui Sven. Masinutele lui preferate erau expuse pe rafturile bibliotecii, iar celelalte se aflau într-o cutie, sub pat. Acum nu mai era interesat şi de alte jucării. Toţi ursuleţii de pluş îşi găsiseră un nou cămin prin intermediul târgului de vechituri organizat de Crucea Roşie.

— Vezi? Blocul ăla din cărămidă? Acolo o să stau

eu. Aproape că ne putem face cu mâna.

Sven se legăna înainte şi înapoi pe loc şi flutura din mâini.

— Si ea? Ea o să stea acolo? O să locuiască în blocul ăla, cu tine?

Helena stătea în usa camerei lui Sven.

— Bună, Sven, spuse ea. Cât mă bucur să te văd! Ai vreo masinută nouă?

Sven se întoarse spre ea, aruncându-i o privire rapidă. îi întinse Ferrari-ul. Helena scoase un sunet de uimire teatral.

— Vai, cât de frumoasă este! Complet roşie. Pot să o tin în mână?

Sven o aşeză în palmele ei întinse. Ea o ridică plină de admiraţie aproape de faţă.

— Ce marcă e? întrebă ea.

— Ferrari Testarossa Coupe, spuse Sven pe un ton indulgent, care sugera prezumţia că Helena nu ar fi ştiut nimic despre asta.

— Poate să meargă repede?

— Foarte repede, spuse Sven, luându-i maşinuţa înapoi.

— Haideţi să mâncaţi, zise Karin.

Prăjise chifteluţe de elan şi făcuse singură un piure de cartofi cu unt şi nucşoară. Markus mâncase cu poftă, dar lui Wiking îi era greu să mestece. Carnea de elan era greu de mestecat.

— Gustav unde e? întrebă Helena.

— A început sezonul vânătorii de elani, răspunse Karin.

— O să stea în cabana de vânătoare din Pâlberget până când termină de împuşcat majoritatea elanilor din împrejurimi, zise Wiking.

După cină, Helena îl puse pe Markus în vechiul pătuţ de copii instalat în camera de zi. Sven se retrase în camera lui, Karin şi Wiking stăteau aşezaţi pe canapea, privind ploaia.

— Puteţi să mergeţi să semnaţi contractul pentru apartament şi să luaţi cheile de la Biroul

Comunal la ora 9, spuse Karin.

— Super, zise el.

— Serios? întrebă Karin.

Wiking oftă.

— Nu mai puteam să stăm în micul apartament cu două camere al Helenei, nu era deloc sustenabil. Apoi a fost imposibil să găsim un apartament mai mare, absolut imposibil.

— Şi n-aţi putut să vă cumpăraţi o vilă?

îi veni să râdă, dar se abţinu. Oamenii din Norrbotten nu puteau înţelege că puteai plăti şi câteva milioane pe un apartament în Stockholm.

— Dar parcă îţi plăcea locul de muncă, nu?

Lucrase în Norrmalm de la absolvire si i se oferise un post permanent în cadrul pichetului. Cel mai bun loc de muncă în poliţie din Suedia. îl refuzase.

— Aici e mai liniştit, spuse el. Şi e mai bine pentru Markus. Iar pentru Helena situaţia va fi mult mai stabilă, nu o să mai trebuiască să se plimbe încoace şi încolo ca să servească, aşa cum a făcut până acum...

Tăcu.

— Puteti oricând să vă schimbaţi hotărârea, spuse Karin.

Folosea expresia norvegiană, obişnuia să spună că i se părea ca sună mult mai pozitiv decât „a se răzgândi".

Gustav se pensionase anticipat. Acesta fusese momentul de cotitură. Ultimul său argument împotriva mutării înapoi, acela că nu putea lucra cu tatăl său, căzuse.

— Au rezolvat ceva în legătură cu bărbatul ăla găsit mort în râul Storforsen? întrebă Wiking.

Karin negă din cap.

— Nu cred, răspunse ea. Asta o să fie probabil primul lucru de care trebuie să te ocupi.

Wiking se ridică.

— Mă duc la culcare, spuse el, sărutându-şi

mama pe frunte.

Helena intră în apartament cu o uşoară reţinere. 87 de metri pătraţi, trei camere, bucătărie
şi baie cu cadă. Lumina inunda camera prin peretele de sticlă din sufragerie.

— O, Doamne, zise ea, e mult mai frumos decât am crezut.

— Pare că a fost complet tapetat, spuse Wiking, punând masa de înfăşat în baie.

Paşii ei răsunau în timp ce se plimba prin camerele goale. îşi trecu mâna de-a lungul pervazurilor ferestrelor şi tocurilor uşilor. Intră în bucătărie si încercă robinetul.

— Avem şi frigider, şi congelator! strigă ea. Şi loc pentru maşina de spălat vase!

Se întâlni cu el pe hol, îşi strecură braţele pe sub cămaşa lui si îl sărută.

— Va fi bine aici, spuse ea.

El confirmă din cap, însă şi-ar fi dorit să plângă.

Vino, şopti ea. Trage-mi-o pe blatul de bucătărie

JOI, 27 AUGUST 2020

.în trecut, sau mai bine zis până la sfârşitul mileniului trecut, existau un spital mare în Boden si unul în Lulea. Pentru că era o distantă de doar trei mile între cele două oraşe, s-a considerat că unul dintre ele era în plus, conform acordului tuturor părţilor implicate şi al partidelor politice.

întrebarea era care dintre ele să fie desfiinţat si care să rămână. Această problemă a stârnit discuţii aprinse de-a lungul anilor. în cele din urmă, divergenţele în cadrul partidului dominant din Norrbotten, Socialdemokraterna, erau atât de numeroase, încât districtul era pe cale să se divizeze.

Apoi, un membru-cheie al partidului a intervenit si a soluţionat lucrurile. La acea vreme, el era consilier municipal în Piteâ şi avea încredere absolută în capacităţile sale. Folosindu-se de două miliarde de coroane provenite din taxe şi impozite, a decis pur şi simplu să închidă ambele spitale şi să construiască unul nou la jumătatea distantei. A fost o reuşită în menţinerea unităţii partidului şi o rampă de lansare către propriul său succes: ministru, preşedinte al consiliului de administraţie, director de bancă.

Astfel, cea mai modernă instituţie medicală din Europa ajunsese să fie pe un câmp mlăştinos în afara Sodra Sunderbyn, un mic oraş unde, până în anii 1980,

populaţia era în scădere şi viitorul nu părea promiţător.

Iată abilităţile suedeze de negociere în cele mai dificile condiţii, gândi Wiking în timp ce parca în faţa secţiei de oncologie: dacă toată lumea iese în pierdere, e bine.

Parcarea la spital costa opt coroane pe oră, 70 de coroane pe zi sau 180 de coroane pe săptămână.Wiking nu se obosi să plătească şi merse către intrarea principală. Condusese direct de la aeroportul Kallax şi ajunsese prea devreme. Merse la cafeneaua spitalului şi cercetă oferta: cafea, plăcinte încălzite la microunde şi rulade care păreau că ar putea rămâne proaspete timp de zece ani. îşi cumpără un ceai de plante, o felie de pizza, knăckebrod— si cele două ziare de seară. Se aşeză la cea mai îndepărtată masă, cât mai departe cu putinţă de uşi şi de oameni. Uitase cât de tare detesta spitalele. Risca să moară plângându-şi de milă.

Citi una dintre primele pagini ale ziarelor. Corona se răspândea în toată Europa, iar filmul *Sällskapsresan* îşi sărbătorea cea de-a 40-a aniversare. Prietena prinţesei moştenitoare avusese petrecerea de „burlăciţă". în plus, primi şi sfaturi despre cum să-şi trateze ciuperca piciorului.

Aruncă ziarele în coşul de gunoi şi se aşeză să aştepte pe hol. O doctoriţă grăbită îi explică ce presupunea operaţia de luni. Esofagoscopie rigidă, hipofaringoscopie cu biopsie, rinofaringoscopie cu biopsie şi amigdalectomie. Fu nevoit să coboare la laborator pentru a i se recolta o mulţime de probe de sânge.

Părăsi spitalul cu sentimentul că ieşise din puşcărie.

Sub unul dintre ştergătoare găsi o amendă pentru parcare.

Wiking o aruncă în torpedou. Carina Burstrand avea să o anuleze luni.

îi spusese lui Roland Larsson că urma să se opereze, dar nu-i spusese pentru ce. Trebuia să-i spună acum. Pentru poliţia din

comitat şi de dragul lui Roland, al mamei Karin, al lui Markus. Roland ar fi putut să-i preia postul. Radioterapia nu se putea face în comitat, trebuia oare să se mute la Umeâ?

Conduse până la aeroportul Kallax.

31 Un tip de pâine crocantă tradiţională din Suedia (N. t.).

Staţia de taxiuri de la aeroportul Arlanda era un muşuroi de şoferi escroci. Wiking citise despre turişti neştiutori care fuseseră nevoiţi să plătească zeci de mii de coroane pentru o cursă până în centrul Stockholmului. Alese unul a cărei firmă o recunoştea şi ceru un preţ prestabilit.

— Unde vreţi să mergeţi?

îi ceru şoferului să îl ducă la Nybroplan. Tânărul de la volan introduse o sumă convenabilă în aparatul de taxare şi plecă.

— Mergeţi acasă, sau? întrebă el, zâmbindu-i lui Wiking în oglinda retrovizoare.

Chiar credea că Wiking arăta precum cineva care locuia lângă Teatrul Dramatic Regal? La una dintre cele mai scumpe adrese din Suedia?

— Nu, spuse el, întorcându-se spre geamul lateral.

Observă un şantier pe lângă care treceau, mereu părea că se construieşte ceva pe Arlanda.

— Stockholm e cu adevărat un oraş fantastic, continuă şoferul cu un accent care denota provenienţa din regiunea Västergotland. Studiez la KTH, anul de pregătire în domeniul tehnic. Al dracului de interesant. Spaţiul, asta e pasiunea mea. Poate ar trebui să aplic la NASA.

— Ce tare, atunci, murmură Wiking.

— Dar trebuie să spun, zise taximetristul, că sunt al dracului de bucuros că locuiesc în Suedia în vremurile astea. Tu nu eşti? Foarte bucuros?

Wiking închise ochii şi îşi sprijini capul de tetieră.

— Asa-zisul virus a făcut lumea s-o ia razna, spuse şoferul. Noroc cu atitudinea Suediei de a păstra societatea deschisă şi de a ignora nebunia colectivă.

Wiking simţi cum maşina se clatină şi îşi îndreptă poziţia pentru a evita greaţa. Tocmai virase pe autostradă înspre Stockholm. Pâlcurile de foioase treceau grăbite, ca un perete verde pe

lângă geamul lateral.

— Doar câţiva şefi de guvern şi-au ţinut capul sus şi au rămas calmi în mijlocul furtunii, spuse şoferul. Bolsonaro, în Brazilia, si Lukasenko, în Belarus, Trump, bineînţeles, în SUA, şi Lofven. Ce băieţi! Continuă să pună libertatea pe primul loc.

Wiking privi în oglinda retrovizoare a maşinii pentru a vedea dacă şoferul e ironic. Nu părea să fie. îl băgase pe premierul Suediei în aceeaşi oală cu toţi nebunii şi dictatorii şi părea foarte mulţumit de asta. Pandemia de corona chiar crease distante între oameni, si nu doar fizice.

— Cred că o să mă odihnesc puţin, spuse Wiking.

Şoferul privi în oglinda retrovizoare.

— Să nu-mi zici că eşti unul dintre ăia care vor să se vaccineze, spuse el.

Wiking închise din nou ochii.

— E doar o invenţie virusul ăsta, spuse şoferul. Sunt marile companii care încearcă să ne facă sclavi. Aşteaptă numai, vaccinul ăsta despre care vorbesc ei o să ne bage un cip în creier şi o să ne schimbe ADN-ul. Marile companii fac totul pentru a ne controla...

Instinctul de propagandă e adânc înrădăcinat în oameni, gândea Wiking. Şi evident avea abilitatea de a înşela în cele mai absurde moduri.

— Adevărul va triumfa, spuse şoferul, întotdeauna o face.

Achită suma prestabilită şi coborî pe faleză, lângă Nybroviken. Se opri la staţia de vaporaşe Cinderellabâtarna, privind spre intrarea Hotelului International, de cealaltă parte a Strandvägen. Era un trafic intens, lume care intra şi ieşea, persoane care mergeau să ia prânzul la restaurantul de la parter, turişti şi oameni de afaceri care făceau check-out.

Găsi o bancă de lemn şi se aşeză. Nodul din gât îl irita şi îl rodea. Stătu aşezat la soare, privind

oamenii venind şi plecând, până când Mats îi trimise un SMS în care îi spunea că poate veni la prânz. Se hotărâră să se întâlnească la cofetăria Sture de pe Karlavägen.

Mats era aşezat la o masă în spatele sălii, lângă toalete, cu două sticle de apă minerală şi două sendvisuri consistente cu creveti în fata lui.

— Cu chifteluţe n-aveau? întrebă Wiking.

— Nu mai fi atât de clişeic, răspunse Mats. Cum mai e cu furtul de arme?

— Am obţinut nişte informaţii în timpul unui interogatoriu secretizat, spuse Wiking şi se aşeză. Am colaborat şi cu colegii din Järva. Au fost efectuate percheziţii la domiciliu în mai multe locuri.

— Asta e bine, spuse Mats, mestecând creveţi.

Wiking luă o muşcătură din sendviş. Maioneză. Nu era preferata lui.

Informaţiile obţinute în timpul unui interogatoriu sau un pont credibil ce oferea poliţiei motive să creadă că a fost comisă o infracţiune pasibilă de pedeapsa cu închisoarea permiteau percheziţionarea mai multor adrese.

— Au găsit ceva de interes? întrebă Mats, apoi îşi clăti creveţii din gură cu apă minerală Loka.

Wiking nu avea niciun fel de scrupule în a folosi şi a beneficia de informaţiile obţinute prin intermediul lui Mats. Poliţia suedeză, precum şi politicienii şi legislatorii suedezi erau ipocriţi fără limite în legătură cu astfel de lucruri tot timpul, într-un mod pe de-a-ntregul public. în primăvară, poliţia franceză reuşise să spargă reţeaua criptată Encrochat, un serviciu folosit de grupările criminale pentru a comunica în secret, iar sistemul judiciar suedez exploatase cu bucurie şi fără rezerve aceste dezvăluiri. Ministrul de interne, Mikael Damberg, chiar se bătuse cu pumnii în piept pe Facebook şi catalogase „citirea de date secrete" drept „un *game changer* în lupta

împotriva bandelor". Problema era doar că poliţia suedeză, care acţionase asemenea colegilor francezi, fusese acuzată de încălcarea gravă a protecţiei datelor private. De aici şi viclenia şi comploturile lor.

— Colegii au găsit câteva telefoane mobile, spuse Wiking. Fraţii Osman nici măcar nu se sinchisiseră să şteargă mesajele în care au planificat furtul. Mulţumesc mult pentru ajutor. Mai am încă ceva pentru tine.

Dădu laoparte sendvişul cu creveţi şi îşi puse rucsacul în poală. Scoase un obiect dreptunghiular din metal, negru, de dimensiunea unei cărţi de buzunar. îl aşeză pe măsuţa de marmură dintre ei. Mats privea fără expresie de la obiect la Wiking, şi înapoi.

— Asta ar trebui să-mi spună ceva?

— Asta e o unitate de control pentru un Audi Q3, model 2018.

O nouă îmbucătură de cealaltă parte a mesei.

— OK. Si?

— Se mai numeşte si ECU, Electronic Control Unit. Sau casetă de date. Se află în compartimentul motorului şi controlează tot ceea ce se întâmplă la nivel electronic într-un vehicul.

— Tot ce este electronic?

— Controlul motorului, controlul combustibilului, controlul aprinderii, controlul transmisiei cutiei de viteze si a tracţiunii integrale...

Mats ridică mâna.

— Am înţeles. Ce e cu asta?

— Era în maşina pe care am pescuit-o marţi din râul Pite.

— Si cum ai făcut rost de carcasă?

— A fost în garajul de la secţie.

Mats lăsă tacâmurile jos şi se uită în jur, coborându-si vocea.

— Wiking, ce dracului, să nu-mi spui că ai

ciopârţit maşina pentru piese. E infracţiune.
— Multe lucruri pot fi infracţiuni, spuse Wiking. Unitatea de comandă controlează si acceleraţia si frâna, şi nu cred că ăsta e originalul. Asta e o altă unitate, una modificată.
Mats se opri din mestecat. Wiking continuă. îi povesti că Markus primise o altă scrisoare, cu fotografii ale copiilor lângă grădiniţă. O ameninţare clară şi asta, sau un avertisment. „Ei te văd. Trebuie să renunţi la post, altfel vei muri."
— A renunţat la proiect. A trecut, în schimb, la colegul său, Hans-Olov Oskarsson din Vidsel. El a fost cel care a făcut accident si a căzut în râul Pite.
Unitatea asta de control era în maşina lui.
Mats îl privi câteva secunde.
— Poţi să mi-o împrumuţi? întrebă el, ţinându-şi mâna deasupra casetei. Să îi rog pe băieţii de la departamentul tehnic de la serviciu să se uite la ea?
— Chiar te rog, răspunse Wiking.
Mats înfăşură unitatea de control într-un şerveţel şi o puse în servieta sa maro.
— Asta voiai să-mi spui?
— Nu, zise Wiking. E ceva personal. Am cancer.
— Să dea naiba, spuse Mats. Unde?
— în gât, se pare. Am crezut că e amigdalită.
— Sună oribil. E grav?
Wiking nu răspunse.
— Ai vreun doctor bun? întrebă Mats.
— Doctorul Chang este bun, dar acum mă duc în Sunderbyn. Şi poate şi în Urnea.
Mats clătină din cap.
— Este groaznic, zise el. Chiar nu suntem veşnici. îti mănânci sendvisul cu creveti?
— Ce, îl vrei tu?
— Dacă tie nu-ti trebuie. A costat 150 de bistari.
Wiking împinse sendvişul peste masă.
Fata din spatele recepţiei de la Hotel

International nu mai era aceeaşi de data trecută, dar arăta la fel. Wiking solicită să rezerve o cameră peste noapte, fără să se mai obosească să ceară să vadă registrele cu clienţi. Plăti cu un card Visa, ţinând cont că era un hotel care nu utiliza numerar.

Primi o cameră la etajul al doilea, cu vedere la stradă şi la apă. Se aşeză în singurul fotoliu din cameră şi privi spre Nybroviken. *Cu şi elegant.* Zgomotul traficului de pe Strandvägen pătrundea prin spaţiile dintre tocul ferestrei şi ramă.

Hârtia pentru corespondenţă. Steaua. Amprenta degetului mare.

O adresă si o semnătură.

O sună pe Elin. Aceasta răspunse instantaneu.

— Eşti în Stockholm? Iar?

— Cu munca, răspunse el. O investigaţie legată de Jărvafältet. Eşti acasă în după-amiaza asta?

— De fapt, sunt liberă azi, tocmai ce am fost la sală...

Chiar părea puţin fără suflu.

— Putem să ne vedem? E ceva despre care aş vrea să vorbesc cu tine.

— Ce? Eşti bolnav? Ai cancer?

Wiking inspiră adânc.

— Nu sunt clarvăzătoare. Biopsia, ai primit răspunsul, nu?

Wiking expiră.

— Carcinom cu celule scuamoase, răspunse el.

— Cea mai frecventă formă. Au găsit vreo metastază?

— Cred.

— E posibil să ai mai multe.

El închise ochii.

— Tratamentul e foarte dificil, spuse Elin. Vino să vorbim despre asta.

Wiking îşi despachetă periuţa şi tubul de pastă de dinţi şi le puse în baie, îşi puse şosetele,

tricoul
şi o pereche de chiloţi într-un sertar din şifonier.

Apoi merse pe jos spre Soder.

Elin îl întâmpină de la distanţă.

— Vrei un ceai?

— De preferat ceva mai tare, dacă ai.

— Vin roşu?

— Merge, zise el.

Se prăbuşi greoi pe canapeaua ei de catifea albastru-închis. Usa de la balcon era deschisă, poate că o lăsase aşa dinadins, o pasăre cânta afară. Ea puse pe masă, în faţa lui, un pahar de vin de mărimea unei carafe. Se aşeză şi ea pe marginea fotoliului de vizavi. Părul ei era încă ud de la antrenament si de la dus.

— Bunica si Markus ştiu că eşti bolnav?

El bău, negând din cap.

— Trebuie să le spui.

— O să le spun, dar încă nu ştiu cât de grav e.

— Ce analize ai făcut?

— Doar biopsia.

— Deci nu ştii dacă a trecut şi în partea cealaltă?

— Nu ştiu nimic mai mult, în afară de faptul că e posibil să îl fi avut de ani de zile.

El bău din nou.

— în cel mai bun caz, spuse el, ce mă aşteaptă?

— Să n-ai gura spurcată, zise ea. Sunt mulţi în cazul cărora se răspândeşte doar puţin şi...

— Şi în cel mai rău caz? spuse el.

— în cel mai rău caz?

— Cel mai pesimist scenariu posibil, răspunse el.

Ea inspiră adânc.

— Eşti sigur că vrei să afli?

El aprobă din cap.

— Dacă ai nevoie de doza maximă atât de radioterapie, cât şi de chimioterapie, spuse ea, este cel mai dificil tratament pe care îl făceam la Radiumhemmet.

Ea tăcu.

— Când era necesar astfel de tratament? întrebă Wiking.

Ea ezită, apoi se aplecă puţin mai mult în faţă.

— Dacă, de exemplu, nu găseam tumora principală. Dacă existau mai multe metastaze, dacă trecuse dintr-o parte în alta. Atunci, făceam şase doze de radioterapie pe săptămână, timp de şase săptămâni, cu chimioterapie ca supliment, pentru un efect maxim.

— OK. Şi ce presupune asta?

— Gâtul este carbonizat din interior spre exterior. Până la urmă pielea ajunge să cadă, întregul gât devine o rană deschisă, carne vie. Pacientul nu poate mânca luni întregi.

Wiking nu îşi găsea cuvintele, aşa ceva nu părea posibil. Cum puteai supravieţui unui astfel de lucru? Poate că era mai bine să mori.

— Hrana se administrează fie prin perfuzie, continuă Elin, fie printr-o sondă în nas, fie printr-un tub implantat direct în stomac, un PEG. Sau o venă de plastic implantată din braţ direct către inimă. Este important ca pacientul să exerseze înghiţirea în fiecare zi. Dacă pierzi reflexul de înghiţire, poate fi dificil să îl recuperezi.

Wiking îşi drese vocea, luă o înghiţitură mare de vin. Simţi cum băutura îi atingea papilele gustative, încercând să aprecieze faptul că putea să bea. Părea dificil.

— Sună... rău, zise Wiking, lăsând paharul pe masă.

Elin aprobă din cap.

— E>urerea este îngrozitoare. Pacientul se simte complet distrus.

— Dar durerea ti se ameliorează, nu-i asa?
t ı t

— Dacă se întâmplă un scenariu similar şi în cazul tău, o să ţi se prescrie fentanil, cel mai nenorocit opiaceu creat vreodată. Să nu-1 iei. O să- ţi spună că trebuie, ca să previi durerile

episodice intense. Să n-o faci. Durerile episodice intense sunt ceva care a fost inventat de departamentul de marketing de la Purdue Pharma ca să vândă mai multe opiacee. O să-ţi spună că n-o să devii dependent, pentru că nu iei medicamentul în scop recreaţional. Un căcat. Devii superdependent, iar dezintoxicarea e chiar mai nasoală decât tratamentul.

Ea tăcu şi îl privi fix.

— Uau, spuse el.

— Ai vrut să afli, zise ea.

— Şi eşti în concediu medical pentru un an?

— E standardul, dacă nu intervine ceva.

Wiking bău din paharul lui de vin.

— Mai ai?

Ea îl cercetă cu privirea.

— Din cauza Covidului, Karolinska are multe locuri disponibile pentru tratarea cancerului. Pot vorbi cu medicul-şef, poţi face tratamentul aici.

— Dar eu aparţin de Norrbotten...

— Poţi să alegi să primeşti îngrijiri medicale oriunde vrei în tară, iar în Norrbotten nu există radioterapie. Undeva trebuie să te duci.

— Deci, mai ai vin?

Merse şi luă sticla, luă un pahar şi pentru ea de data aceasta.

— Nu-i dracul atât de negru, spuse ea. Nu e deloc ceva sigur că o să îţi fie atât de rău şi ţie. Cum ai primit vestea?

Elin îi turnă în pahar.

— Cum adică „cum am primit"?

— Unii reacţionează prin tristeţe, alţii prin furie. Un sentiment de nedreptate sau disperare. Nicio criză de furie necontrolată?

Wiking negă.

— Destul despre mine. Tu cum eşti?

— Am întâlnit pe cineva, răspunse ea, luând o înghiţitură zdravănă.

El închise ochii pentru câteva clipe, uimit de intensitatea bucuriei care îi umplea corpul. Elin

fusese mereu singură. îşi imaginase că acea posomorâre vagă din jurul ei era ceva ce avea legătură cu Mlaştina Rece, dar probabil că erau umbrele vinovăţiei din jurul propriei lui neputinţe.

— Ce bine, zise el, simţindu-şi glasul tremurând. Felicitări!

Ea întinse paharul spre el şi ciocniră.

— O poliţistă, de fapt. E din Irak. Shamari o cheamă.

Poate că vinul era de vină, dar îi luă câteva secunde ca să se prindă. Ea îl privea cu privirea plină de aşteptare, gata să fugă. îi era atât de teamă de judecata lui? El se ridică de pe canapea, ocoli masa şi o trase de pe fotoliu pentru a o îmbrăţişa zdravăn.

— Dacă ai şti cât de fericit sunt, îi şopti el. Când pot s-o întâlnesc?

Elin îl strânse în braţe, mai întâi cu ezitare. Apoi tare, tare. Umerii ei tremurau, el îi simţea lacrimile curgându-i pe gât. Părul ei ondulându-se pe faţa lui. Părul mamei ei.

— Lucrează în weekend, spuse Elin, ştergându-şi lacrimile. în Norrmalm, cum ai făcut si tu. Poate data viitoare când vii?

Băură sticla si deschiseră încă una, stând unul lângă altul pe canapea. Elin îi arătă poze pe telefonul mobil. Shamari pe plajă, Shamari în uniformă de poliţist.

La ora 19:15, Wiking primi SMS de la Mats Vikander.

Primise rezultatele examinării unităţii de control.

Wiking luă metroul până la Mălarhojden, simtindu-se uşor ametit.

/ / /

Mats stătea în spatele casei, lângă gardul viu de tuia care se înălţa până la cer, dublat de unul de beton, având în faţă două căni de lapte cu

ciocolată.

— Pui şi puţin whisky în a mea? întrebă Wiking.

Mats merse să aducă băutura si îsi turnă si el un strop.

— Aveai dreptate. Cineva a umblat la cutie.

Wiking luă o înghiţitură zdravănă. Chiar dacă nu era Baileys, era pe aproape.

— Era si un emiţător în ea, continuă Mats. Exact cum ai spus. Asta deschide o serie de întrebări.

Wiking privea fix gardul de tuia. Vecinii jucau brännboll— de cealaltă parte.

Mats îşi sorbi whiskyul cu ciocolată.

— Cine ar fi ştiut că victima o să conducă fix pe acolo, fix atunci? continuă el. Cine a avut de câştigat de pe urma îndepărtării lui? Cui i-a revenit responsabilitatea?

Wiking închise ochii şi îşi vizualiză bucătăria. Curtea cu scorusi de munte răsfiraţi, faţada de cărămidă cu îmbinările ei fărâmiţate.

— Anja Berglund. Vecina mea. Ea preia. Toţi cei implicaţi în proiectul de la bază ştiau că Hans-Olov urma să meargă la o întâlnire în Luleâ.

— Vecină? Vă vorbiţi?

— Nu, dar am privelişte direct spre sufrageria ei. Locuieşte singură, a lucrat la bază dintotdeauna. Markus îi spune Beţivana.

— Nu pare să fie o persoană prea populară.

— E asocială şi bea prea mult. Nu cred că ea e cea care a înlocuit unitatea de control.

— Transmiţătorul era rusesc, spuse Mats. Asta nu înseamnă neapărat că şi cei vinovaţi sunt, dar e un indiciu. Următoarea întrebare e: cum dracului au reuşit să-l înlocuiască?

— în noaptea de marţi, răspunse Wiking. Era beznă şi ploua cu găleata. Uşa garajului familiei Oskarsson era descuiată, astfel că au intrat direct. Şi nimeni nu-şi ţine maşina încuiată în garaj. Hans-Olov s-a trezit în jurul orei 4, poate că a auzit ceva.

— Oricum, zise Mats. îti dai seama ce înseamnă toate astea?

Wiking aprobă din cap.

— Nişte puteri străine au avut o sursă în interiorul bazei timp de peste 20 de ani.

— E posibil să o fi păstrat pentru asta, pentru ceva de o astfel de amploare.

Mats îl studie atent.

— îţi faci griji în legătură cu cancerul?

Wiking înghiţi în sec.

— Nu ştiu. Depinde. Dacă e ceva grav, tratamentul pare să fie oribil.

— Ai discutat cu vreun consilier sau psiholog?

Wiking negă din cap şi luă o înghiţitură serioasă.

— Cred că ar trebui să o faci. Sunt unii la spital. Trebuie să dau câteva telefoane. Să nu pleci nicăieri. I-am spus lui Frank că vii şi tu, i-am promis că trecem pe la el. Ne aşteaptă. Mai vrei whisky?

Wiking se afundă mai adânc în canapeaua de răchită.

— Da, mersi.

Cineva înscrisese de cealaltă parte a gardului de tuia. Toată lumea aclama.

Frank Nilsson locuia într-un apartament adaptat pentru persoanele cu dizabilităţi, situat la etajul cinci al unui bloc din Axelsberg. Era puţin cherchelit când le-a deschis uşa, dar la fel era şi Wiking.

— Noroc, băieţi, spuse Frank şi se dădu cu scaunul cu rotile în spate, către suportul pentru pălării. Doamne, ce bine că aţi venit!

Le zâmbi larg, însă era tras la faţă. Avea nevoie să se spele pe cap şi să se tundă.

— Cum merg pregătirile pentru maraton? întrebă Mats, asezându-se la masa din bucătărie.

— Foarte bine, cred că o să fiu selecţionat pentru Jocurile Paralimpice, răspunse Frank.

— Ai ceva de băut prin casă? întrebă Wiking.

— Calule, mănânci ovăz? spuse Frank şi-şi rulă scaunul cu rotile până la dulăpiorul barului.

Mats luă pahare, le spălă înainte să le aşeze pe masă. Le şterse apoi cu prosoape de hârtie.

Penthouse-ul din Kungsholmen, pe care Frank îl moştenise de la bunica lui, îi revenise Pernillei, soţia numărul doi, după divorţ. Vila din Enskede, achiziţionată împreună cu Linda, soţia numărul trei şi, de altfel, aceeaşi Linda cu care Wiking refuzase să meargă la întâlnirea de Paşte, îi rămăsese acesteia. Când soţia numărul patru a aflat că Frank o înşelase, a vândut locuinţa pe care o aveau împreună în Jărfălla, a luat banii şi s-a mutat în Croaţia. Ar fi putut să o denunţe la poliţie, dar a considerat că miştourile colegilor săi l-ar fi durut mai mult decât pierderea banilor, aşa că nu a mai făcut-o.

Administraţiei districtului Hăgerstens-Liljeholmen i se făcuse milă de el atunci când a fost externat din spital cu coloana vertebrală distrusă si i-a oferit locuinţa mai sus menţionată, un apartament cu o cameră şi bucătărie, fără praguri. De fiecare dată când era ajutat să iasă din casă, trecea pe lângă sucursala băncii unde fusese accidentat.

— Mă bucur al dracului de tare să vă văd, spuse Frank, turnând Brănnvin Special[15] în pahare şi încă ceva pe lângă.

Ciocniră paharele.

— Arăţi ca dracu', îi spuse lui Wiking după ce înghiţi băutura. Ţi-a dat cineva papucii?

— Nimic atât de dramatic, răspunse Wiking. Am cancer.

— Aşa, spuse Frank. Mori?

— Din punct de vedere pur statistic, sunt şanse între 65 şi 70% să supravieţuiesc în următorii cinci ani, spuse Wiking, înşfăcând paharul.

îşi aruncă privirea pe fereastră, văzu doar cerul, încărcat şi cenuşiu, semn că urma să plouă.

Aceasta era existenta lui Frank, frânturile lui de realitate. Aceşti metri pătraţi, acest cer. îngrijitorul la domiciliu, care făcea curăţenie o dată pe săptămână, transportul până la centrul de reabilitare.

— Dacă aţi avea ocazia să vă începeţi viaţa de la zero, întrebă el, ce-aţi schimba?

— Şi acum am ajuns în emisiunea aia de la radio, spuse Frank. Camera psihologică.

— Camera filosofică îi zice, spuse Mats.

— Aţi mai alege să vă faceţi poliţişti? întrebă Wiking.

Primele picături de ploaie loviră geamul ferestrei.

— Evident, afirmă Mats.

— Bineînţeles, zise Frank. Dar aş fi păstrat-o pe Anna. N-as fi dat-o afară.

Anna Mânsson fusese soţia numărul unu, colega de clasă de la şcoala de poliţie. Fusese prinsă sărutându-se cu un ofiţer comandant în Sodermalm, la o petrecere a personalului. Amândoi susţinuseră că fusese o greşeală la beţie, că nu aveau nicio relaţie, dar Frank nu dăduse doi bani pe asta. Umilinţa publică îl făcuse să îi dea afară pe ea şi pe ambii fii, în stradă. Pierduse legătura cu toţi trei.

— Ar fi trebuit să fiu mai bun cu cei mici, spuse Mats. Ar fi trebuit să-i las să se ridice de la masă înainte să termine de mâncat. Să le fi dat dulciuri din când în când, fără vreun motiv anume.

Wiking şedea în tăcere. El ce ar fi schimbat? Nu ştia. Ar mai fi iubit-o pe Helena? Ar fi avut măcar de ales?

— Mai ai tărie?

Frank turnă în pahare. Rămaseră acolo până când terminară sticla, iar afară se întunecase complet.

Wiking şi Mats se despărţiră la staţia de metrou Axelsberg, una dintre cele supraterane de

pe linia către Norsborg. Mats alese să meargă acasă pe jos, prin ploaia mocănească, căci distanţa era de doar câţiva kilometri. Wiking se clătina în întuneric pe peronul slab iluminat, simţind cum umezeala îi pătrundea hainele.

Citise odată un text care susţinea că universul era de fapt un ou. Existau doar doi protagonişti, Dumnezeu si un om mort, iar omul avea să renască iar si iar si iar, trăind vieţile tuturor oamenilor de pe întregul pământ. Avea să fie şi Iisus, si Hitler, si Abraham Lincoln. Tot ceea ce le făcea altora îşi făcea de fapt lui însuşi. Scopul era maturizarea sa. în acel moment, el era un făt, iar universul era, cum am spus, un ou. Când oul ecloza, omul devenea si el Dumnezeu. Cum naiba îl chema pe autor?

Se sprijini de un stâlp de beton, întrebându-se cum ar fi fost să fie Frank. Gagicile şi scaunul cu rotile. Sau Karin, toate oalele alea. Copilăria pe Stormberget. Sau Helena. Cum ar fi fost să fie înghiţit de mlaştină, în cazul în care ea chiar asta a păţit, în timp ce copilul ţipa lângă coşul cu fructe de pădure. Cum a fost să o părăsească pe micuţă, pentru că, în mod evident, a făcut-o. Dacă autorul Oului avea dreptate, atunci ea s-ar fi părăsit pe sine. Ştia cine era autorul, dar numele îi scăpa.

Când metroul ajunse în sfârşit în staţie, fu aproape să cadă şi fu nevoit să se prindă de stâlp.

Vagonul era aproape gol. Fără un motiv anume, gândurile îi zburară la Tilda Goransdotter, biata fată exploatată care lucra la barul Hotelului Laponia din Arvidsjaur. Erau chiar atât de diferiţi? Aţipi, se trezi în Gamla Stan, când o gaşcă de skinhead intră înăuntru, scandând imnul national.

Coborî la Ostermalmstorg. Se îndreptă spre ieşire, concentrându-se să pună un picior în faţa celuilalt. Mai bine n-ar fi băut ultimele pahare.

Ploaia se înteţise. Merse pe lângă faţadele clădirilor, de la Birger Jarlsgatan până la Strandvägen. Nu erau mulţi oameni afară, doar câţiva la coadă, în fata restaurantului Riche. O femeie într-o haină cu imprimeu de leopard se apropiase de el, probabil o prostituată.

La recepţia hotelului nu era nimeni pe timp de noapte. Personalul nu părea să se încadreze în expresia *cu stil şi elegant.* Reuşi să deblocheze uşa de la intrare după câteva încercări cu cârdul hotelului.

Unde naiba stătea el, deci? De obicei, obişnuia să facă o poză cu telefonul mobil uşii camerei pentru a-şi aminti, dar de data aceasta nu o mai făcuse. Examină cârdul de la hotel, care era cheia camerei, era alb cu o dungă albastră. Ca în *Tjenare kungen—.* Etajul al doilea oricum, undeva pe dreapta.

Ei bine, drăcia de card funcţiona doar la o singură uşă. Merse către numărul 204, îl puse pe placa de contact. Lumină roşie.

Andy Weir! Aşa îl chema! *The Egg,* de Andy Weir, un adevărat clasic.

Continuă spre numărul 206. Roşu, nu. Dar cel puţin îşi amintise autorul. Măcar atât. Mai departe, la numărul 208. Lumină verde, clic la încuietoare, ura, ura!

în clipa următoare, îşi dădu seama. Simţi imediat prezenţa a ceva străin. Simţurile i se ascuţiră, părul i se ridică pe ceafă. Beţia dispăru. Draperiile opace erau trase, ferestrele, închise, totuşi exista o senzaţie de frig, ca un curent de aer de la un frigider deschis. Lumina de pe coridor, care picase în formă de triunghi neregulat peste prag şi peste covorul din hol, pâlpâi şi se stinse. Făcu un pas clătinat în cameră şi bâjbâi după întrerupător. îl găsi şi îl apăsă. Nu se întâmplă nimic. întunericul îl privea fix în faţă. îşi auzea propria respiraţie sacadată.

Ce era în neregulă cu lumina?

Să dea naiba, nenorocitul de card-cheie trebuia pus în suport pentru ca electricitatea să meargă.

Rată spaţiul, fiind nevoit să încerce de câteva ori. în cele din urmă, nimeri şi împinse cârdul în jos, făcu clic. întreaga încăpere se umplu de lumina slabă a lămpilor cu consum energetic redus.

Ridică privirea şi se uită prin cameră.

O femeie îmbrăcată în negru era aşezată în fotoliul lui, cu un picior peste celălalt şi cu mâinile în poală. Părul îi era deschis la culoare, fin şi înfoiat, ajungându-i puţin mai jos de umeri, ochii limpezi şi de un albastru-deschis.

— Bună, Wiking, spuse ea.

Wiking stătea în prag, ţinându-şi echilibrul de cadrul uşii. îşi simţea pieptul umplându-se de aer şi apoi golindu-se încet. 30 de ani, dar nu era nicio îndoială. Nici măcar una. Ar fi recunoscut-o oriunde. într-o mulţime, în tren, într-o maşină, la un semafor.

— închide uşa după tine şi intră, spuse ea.

Făcu aşa cum i se spuse, fără să o scape din ochi, neîndrăznind să clipească. Bâjbâi după clanţă, uşa se închise în urma lui. Avea nevoie de întăriri? Să se întoarcă şi să fugă? Era real?

— Asază-te.

Ea dădu din cap către pat şi îşi împreună mâinile.

El se apropie cu grijă, oare se întâmplase ceva cu el? Se aşeză pe margine, cu picioarele bine ancorate de podea. Ea privea în jos.

— Dacă vrei, poţi să suni la poliţie, zise ea.

El îsi drese vocea.

— Şi ce să spun? Că mă bântuie soţia mea moartă?

Vocea îi era răguşită.

Ea făcu un gest de resemnare din umeri.

Liniştea dintre ei se umplu de sunetele

traficului de pe Strandvägen, de şuieratul aerului condiţionat, de sunetul televizorului din camera alăturată. Wiking se holba la ea. Slăbănoagă încă, dar nu la fel de firavă. Şuviţe argintii în păr.

— Exişti? întrebă el.

Ea înghiţi în sec şi se uită la el, ochii îi erau strălucitori.

— îmi pare rău, Wiking, spuse ea.

El se ridică brusc în picioare şi se îndreptă cu paşi mari spre uşă. Ea zbură şi se opri în faţa lui, în hol, cu braţele întinse, blocându-i calea. El intră direct în ea, se opri, se pare că era totuşi reală. Nu stafie. Se dădu îndărăt.

— Meriţi nişte răspunsuri, spuse ea, iar el începu sa rada.

Se întoarse cu spatele la ea şi intră înapoi în cameră, simţi cum îl podideau lacrimile. îşi strânse pumnii atât de tare, încât i se albiseră, ar fi putut să o ucidă dintr-o singură lovitură. Se afundă în pat si-si ascunse fata în mâini. Simţi greutatea pe saltea când ea se aşeză lângă el. O mână pe spatele lui.

— Nu e nimic de spus ce-ar putea să te determine să mă ierţi, zise ea, asa că nu voi încerca.

Simţea căldura mâinii ei prin haină şi prin cămaşă. Nişte americani râdeau şi aplaudau în camera alăturată. Dintr-un oarecare motiv, îl făcură să se gândească la Bill Cosby, vedetă de televiziune si cel mai iubit tată al Americii, care acum ispăşea o pedeapsă de mai mulţi ani de închisoare pentru agresiune sexuală. Inspiră adânc si îsi lăsă mâinile să cadă.

— Orice ai decide să faci, continuă ea, trebuie să ştii că, în ceea ce te priveşte, nu este lipsit de riscuri să vorbeşti despre mine. Dacă mă laşi să-ţi explic, o să înţelegi şi de ce.

— De ce te-aş asculta? întrebă el, uitându-se cu coada ochiului la ea.

— Ca să înţelegi consecinţele şi să nu te pui pe tine sau pe copii în pericol.

A trebuit să se abţină să o lovească. Se ridică si se aşeză în fotoliul de lângă fereastră. încă mai simţea acolo căldura corpului ei, iar asta îl făcu să tremure.

— Cum te cheamă? întrebă el. De fapt?

— Vladlena Ivanova, răspunse ea cu voce joasă.

Numele din registrul hotelului. Vladlena Ivanova, născută în 1959. Numele dăduse peste 1 000 de rezultate online. Helena Isaksson. Destul de asemănător. Dacă tot minţi, rămâi cât mai aproape de adevăr.

— Eşti născută în '59?

Ea aprobă din cap.

— A fost ceva din ceea ce ai spus adevărat? Orice?

Ea negă din cap.

— Foarte puţin, răspunse ea.

El închise ochii pentru câteva secunde, crezând că o să vomite.

— Ce eşti? Vreun fel de spion?

— Depinde ce înţelegi prin „spion", spuse ea. Dar lucrez pentru GRU—,

El râse în hohote, râse până ce muşchii stomacului începură să îl doară. Ea aşteptă în tăcere.

— Ce risipă teribilă, spuse el după ce se linişti. Să trimiţi un agent GRU după mine, ce misiune de tot căcatul. Resursele trebuie să fi fost interminabile.

O privi. Trăsăturile sale bine cunoscute şi părul răvăşit, agitaţia mâinilor sale. Un străin în totalitate.

— Unde te-ai dus? întrebă el. Atunci când ai „murit"?

Ea închise ochii.

— Washington DC.

America, capitala Statelor Unite, infinit mai glorioasă şi mai plină de *glamour* decât Stentrăsk, o văgăună nenorocită de la cercul polar arctic. Cum crezuse el vreodată că însemnase ceva? Ce idiot patetic şi nenorocit fusese, dispărută timp de 30 de ani, copiii lăsaţi fără mamă, ea renunţase la ei pentru petreceri cu cocktailuri şi piscine.

— Elin, îi zise el. Ai abandonat-o la marginea mlaştinii. Ce dracului e în neregulă cu tine?

— Wiking, trebuie să mă asculţi, nu am avut de ales.

— înţeleg dacă te săturaseşi de mine, dar cum ai putut să-i părăseşti pe copii?

— Singurul fel prin care voi puteaţi să fiţi în siguranţă era ca eu să plec.

El îşi apăsă palmele pe frunte.

— Gura.

— Tu şi copiii aţi fi fost cruţaţi, mi-au promis, dacă eu...

Wiking se ridică, se întoarse cu spatele la ea.

— Nu vreau să aud.

Ea se ridică în picioare, se apropie de el şi îi puse o mână pe umăr.

— Pot să-ţi explic, ca să înţelegi. Vin din Udacini, din nordul Siberiei...

El se întoarse şi o împinse, ea căzu pe spate, pe pat.

— Wiking...

— Taci, urlă el.

Ea încercă să se ridice, dar el auzise destul, era de ajuns, o prinse de gât, forţându-i capul pe spate. Ea deschise ochii, dar nu se opuse. Mâinile lui mari îi cuprindeau tot gâtul, apăsa cu furie. Pielea îi era caldă şi catifelată. El observă cum culoarea îi dispărea de pe chip şi îi întâlni privirea. Ceva cedă sub mâinile lui, se rupse ceva? Apoi ochii ei se dădură peste cap, albul lor

strălucea palid, iar trupul ei se relaxă şi se lăsă moale. îi dădu drumul. Ea ateriză pe pat inconştientă. îl trăsni un miros de urină, vezica ei se golise. Se holba la ea.

— Helena?

Nicio reacţie. îi rosti din nou numele, puţin mai tare.

O, Doamne. Ce s-ar fi făcut dacă murea? Ce consecinţe existau dacă ucideai pe cineva mort de 30 de ani?

Se strecură pe hol, scoase cartela din suport şi părăsi camera de hotel, lăsând în urma lui întuneric beznă.

32 Sport tradiţional suedez similar cu baseballul, jucat cu o minge mai moale, palete şi bâte, cu reguli specifice (*N.t.*).

33 Tip de rachiu tradiţional suedez (N.r.).

34 Aluzie la filmul suedez *Tjenare Kungen* (2005), cu un poster în care atât fundalul, cât şi titlul sunt în alb şi albastru *(N.t.)*.

GRU - serviciul de informaţii al Forţelor Armate Ruse *(N.t.)*

PARTEA A DOUA

VLADLENA

MOSCOVA
JOI, 6 AUGUST 2020

Cu trei săptămâni în urmă

Urcă din subteran la Dinamo. Lumina soarelui pica într-un roşu pieziş peste Bulevardul Leningradski. Arena sportivă nou construită, destinată atât fotbalului, cât şi hocheiului pe gheaţă părea să plutească în spatele ei precum o navă spaţială. Se îndreptă rapid spre staţia de autobuz, întrucât metroul întârziase. Autobuzul 322 circula doar o dată la jumătate de oră, de obicei ajungea la timp.

Dimineaţa era răcoroasă şi umedă, gazele de eşapament de pe stradă îi făceau pielea să devină lipicioasă. Nu conta.

Autobuzul ajunse la timp. Tremură timp de opt minute între clădirile înalte de beton, până la staţia de pe Beriozovoi Roschi. Reuşi să traverseze aproape imediat strada, care de obicei era intens circulată. Era sfârşitul verii, iar oraşul încă nu se trezise complet la viaţă.

Ajunse la locul de muncă, la numărul 3 de pe Strada Grizodubovoi, la ora 7:15. îi făcu un semn din cap băiatului de la postul de control de securitate, dar acesta nu dădu din cap înapoi. Nu o apucase niciodată de sâni, ceea ce nu avea nicio legătură cu #metoo sau cu vreo schimbare în cultura locului de muncă. Avea peste 60 de ani şi, prin urmare, era neutră din punct de vedere sexual. Nu o deranja deloc.

Biroul ei de la etajul cinci era liber când intră, dar colonelul Iegorova, cea cu care împărţea camera, ajunsese deja. Servieta şi haina colegei erau aruncate pe scaunul din cealaltă parte a biroului. Probabil că era jos şi înota în piscina

interioară de la subsol. Toată camera avea să miroasă a prosop ud pentru restul zilei.

Vladlena Ivanova îşi porni calculatorul şi se conecta la reţea. Observă că fusese convocată la şedinţa obişnuită de conducere a departamentului, care avea loc întotdeauna joia, la ora 11. Se aplecă şi apăsă pe interfon.

— Igor, spuse ea, poţi să-mi aduci o ceaşcă de ceai, te rog?

Se auzea oarece forfotă, secretarul nu era lângă interfon.

Aşteptă câteva secunde înainte de a ridica vocea.

—Igor?

— S-a făcut, doamnă colonel, răspunse el.

Tânărul, care era secretarul comun al colonelului Iegorova şi al ei, nu se remarca prin vreun talent special, lucru de care, din fericire, nu era conştient. Faptul că era slugoiul a două mătuşici nu corespundea deloc visului său de fi recrutat în GRU. Vladlena îl exploata fără scrupule în baza acestei ambivalenţe.

Continuă cu munca din ziua precedentă pe computer, o analiză în curs de desfăşurare a confruntării finale din cadrul alegerilor prezidenţiale americane din toamna respectivă. Surse din partea Partidului Democrat sugerau că vicepreşedintele candidatului la preşedinţie, Joe Biden, ar putea fi fostul procuror general al Californiei, senatoarea Kamala Harris. Organizaţia considera că alegerea unei femei ar fi avantajat Rusia, arătând către o presupusă slăbiciune a lui Biden. în plus, se credea cu tărie că Donald Trump urma să câştige. Vladlena Ivanova nu era sigură nici de una, nici de alta. Kamala Harris nu pierduse niciodată alegerile şi câştigase nu pentru că era blândă, ci pentru că nu ezita să facă anumite compromisuri. Era, de fapt,

mult mai dură şi probabil mai inteligentă decât candidatul la preşedinţie. în calitate de procuror-şef în San Francisco, reusise să obţină condamnări în 87% din cazurile de omucidere si în 90% din cazurile de atac armat. Deşi mai multe cazuri erau evident condamnări injuste, ea nu a fost deloc interesată să discute acest aspect. Era împotriva pedepsei cu moartea, indiferent de natura infracţiunii. Nu din motive umaniste sau din corectitudine, ci pentru că ea considera că închisoarea pe viaţă fără eliberare era o pedeapsă mai grea şi mai eficientă decât moartea. A refuzat tot timpul să-şi schimbe poziţia, chiar şi în faţa presiunilor masive.

Secretarul Igor intră cu ceaiul, iar Vladlena îi mulţumi fără să-şi ridice privirea. Colega Iegorova întârzia. Evident, nu fusese invitată la şedinţa de conducere, probabil că încă se bălăcea jos, în bazin.

Vezi, în viata de zi cu zi există adesea lucruri de care poţi să te bucuri.

La ora 11 fix, colonelul Ivanova îsi făcu apariţia în faţa sălii de şedinţe de la capătul coridorului, cu vedere panoramică asupra clădirii cu 17 etaje de vizavi. îşi salută scurt colegii, toţi cu certificate de securitate maximă, care erau deja acolo cu dosarele şi computerele lor. Când şeful Departamentului al Doilea nou înfiinţat, generalul-locotenent Gagarin, intră cu burtoiul lui cel mare, ceilalţi îl urmară precum o coadă de cometă. Vladlena intră penultima. Şeful chiar era rudă cu cosmonautul, dar nu prea apropiată.

Uşa se închise în spatele lor cu un oftat greu, izolat fonic. Simţea deja lipsa de oxigen. Ventilaţia era una dintre acele funcţii care nu fuseseră

niciodată pe deplin înţelese în această ţară, nici în case, nici în maşini.

Departamentul al Doilea, responsabil cu America de Nord şi de Sud, Marea Britanie, Australia si Noua Zeelandă, avea de analizat si de aprofundat un spectru larg de informaţii. De asemenea, pe ordinea de zi apăreau frecvent probleme şi din cadrul Primului Departament, Uniunea Europeană, dat fiind că multe dintre domeniile de interes se intersectau. Gagarin deschise şedinţa, iar Vladlena fu desemnată să vorbească prima. Prezentă pe scurt şi schematic viitoarea Convenţie democrată din Statele Unite ale Americii, folosind date preluate din surse publice. Nimeni nu veni cu întrebări sau comentarii, nu exista nicio problemă care să se intersecteze cu alte domenii de interes. Era o situaţie obişnuită, bănuia că rapoartele ei erau de fapt informaţii de bază, astfel încât colegii să nu fie nevoiţi să urmărească ştirile. După ce încheie, se sprijini de spătarul scaunului de lemn şi îşi dădu jos ochelarii de citit. Era rândul colegului Petrov să prezinte informaţii de provenienţă secretă pe aceeaşi temă, informaţii vagi şi de cele mai multe ori inexacte, de importanţă şi calitate variate. Ea îşi ridică ochii şi privi afară prin geamurile blindate, unde soarele arunca umbre negre pe faţada neuniformă a clădirii de pe partea cealaltă a străzii. La parterul clădirii de vizavi erau un restaurant destul de bun numit Yorkshir si un salon de înfrumuseţare unde colega ei Iegorova îşi făcea unghiile acrilice. Poate că ar trebui să ia prânzul în oraş, să se plimbe prin soare...

Petrov tăcu şi îşi împături dosarul cu hârtii. O colegă mai tânără, care lucra cu NATO, luă cuvântul. Vladlena oftă în tăcere si îsi întoarse privirea în direcţia opusă, spre cafeneaua şi

farmacia cu personal morocănos.

— ... noile bombe cu dispersie ale Europei, spuse colega. Americanii sunt foarte interesaţi de ele, sunt controlate de la distanţă şi se bazează pe inteligenţa artificială şi...

Avea pantofii de sport şi treningul în sertarul de jos al biroului, ar fi putut merge să facă jogging prin parc la prânz şi să îşi ia un *symiki*— de la cafenea la întoarcere.

— ... a apărut o problemă, QATS urmează să fie testat la o bază din nordul Suediei, la Stentrăsk, dar informaţiile despre misiune nu au ajuns la sursa noastră. A făcut Primul Departament ceva în privinţa asta?

Stentrăsk. Vladlena Ivanova privi fix pe fereastră si se concentră să nu-si mişte niciun muşchi al feţei. Trecuse mult timp de când Baza Robotică fusese adusă în discuţie în şedinţa de conducere, cel puţin doi ani.

— Vorbeşte cu Kozlov, să vedem dacă Departamentul 29155 a fost contactat, spuse generalul-locotenent Gagarin, făcând un semn din cap spre bărbatul din dreapta sa, care scria frenetic la un laptop fără să îşi ridice privirea.

Gagarin se întoarse apoi şi se uită fix la Vladlena. îi cunoştea trecutul, ştia că staţionase în Stentrăsk. Nimeni altcineva din cameră nu mai deţinea această informaţie.

— Ce ştim despre QATS din sursele publice?

Vladlenei îi vâjâia uşor capul, îşi puse ochelarii şi scoase documentul potrivit.

— Sistemul a fost discutat la o reuniune a ONU la Geneva săptămâna trecută, spuse ea, păstrându- şi tonul rece şi uşor plictisit. SUA resping apelul de a interzice „rachetele ucigaşe", cum sunt numite de activişti.

— Nimic nou, deci? spuse Gagarin.

Ea îşi lăsă ochelarii jos drept răspuns.

Cuvântul fu preluat de colegul care se ocupa de America de Sud. Vladlena nu auzi nimic din ce spunea acesta.

Departamentul 29155 era personalul de curăţenie care se deplasa pentru a rezolva problemele din străinătate.

îngrijorarea ei crescu. Trebuia să afle mai multe despre asta.

20 de minute mai târziu, şedinţa se încheie si ea se întoarse în biroul ei cu o uşoară senzaţie de ameţeală. Colega ei, Daria Iegorova, stătea şi bea chefir cu părul ud şi ochii roşii de la clor şi o salută cu bucurie. Vladlena îi răspunse scurt.

— Ce ai, eşti supărată? întrebă colonelul Iegorova.

— Cred că am mâncat ceva stricat, mormăi Vladlena, îşi luă geanta, geaca şi ieşi.

în drum spre restaurantul Yorkshir, îi trimise un mesaj colegului Kozlov de la Primul Departament, propunându-i să ia prânzul împreună. Acesta îi răspunse înainte ca ea să apuce să se aşeze la masă şi ajunse un sfert de oră mai târziu. îndrăzneaţă, îşi puse genunchiul între picioarele lui şi se uită adânc în ochii lui. Poate că era neutră din punct de vedere sexual pentru agenţii de pază de 20 de ani de la postul de control de securitate, dar pentru colegul Kozlov nu era. Aveau în comun o parte din experienţa profesională, întrucât fusese detaşat sub acoperire în Germania timp de mulţi ani. Ştia despre munca ei din SUA, dar nu si că fusese în Suedia.

Hotărâră să se vadă în aceeaşi seară.

Colega ei Iegorova era plecată undeva în după-amiaza aceea. Doar prosopul rămăsese, îmbibând în şezutul scaunului un miros umed de clor. Vladlena putea pleca mai devreme, fără să-i dea lui Igor alte explicaţii în afara faptului că ar ieşi „în interes de serviciu".

Puse lubrifiantul în geantă înainte de a merge acasă la Kozlov. Lui îi plăcea analul, aparent nu multe îl lăsau să facă asta. De fiecare dată când îl suna, era puţin cam prea nerăbdător. Sau poate că o plăcea cu adevărat, era şi asta o posibilitate.

— Trebuie să-ţi spun, zise ea în timp ce el stătea întins şi îşi aprindea un joint după partidă, calitatea Primului Departament este superioară celui de-al Doilea. E foarte frustrant.

El îi suflă fum în fată, iar ea îi zâmbi.

— Sunteţi mult prea dependenţi de digital, răspunse el. Analogicul este mult mai bun. Imposibil de depistat. Cizme pe pământ şi cerneală pe hârtie, asta e soluţia.

— Ati avut o sursă în interiorul acelei baze din nordul Suediei în toţi aceşti ani, spuse ea, iar noi nu putem nici măcar să interceptăm traficul radio de pe Eglin.

Kozlov râse cu poftă. Eglin era marea bază americană din Florida. Poate că nu fusese chiar atât de amuzant, dar fumatul compensa. Râsul fu întrerupt de o criză de tuse.

— Chiar dacă sursa noastră, zise el odată ce se opri din tuse, nu e prea bună. Ştii de QATS...

O nouă criză de tuse.

— Rachetele ucigaşe, adăugă Vladlena.

Kozlov trase un ultim fum si azvârli chiştocul pe fundul unui pahar de vodcă.

— Misiunea a fost delegată unui tânăr, iar cei din Departamentul 29 vor trebui să rezolve problema.

Vladlena plescăi din buze.

— Tot nu înţeleg cum aţi obţinut asemenea informaţii.

Se rostogoli şi îşi puse un picior peste al lui, băgându-şi nasul în curbura gâtului lui. După numai câteva minute, respiraţia lui deveni greoaie. 20 de minute mai târziu, era cufundat într-un somn adânc din care nu se putea trezi.

Vladlena se desprinse de el şi ieşi cu lumina telefonului mobil în întunericul holului. Apartamentul lui Kozlov era mai spaţios decât al ei, acesta având o cameră de lucru separată.

Servieta se afla pe scaunul de birou, pe jumătate ascunsă sub masă. Observă poziţia scaunului şi a genţii. Ridică servieta din piele maro care se închidea cu două catarame si curele.

Era subţire şi uşoară. O deschise, aprinse lanterna telefonului mobil si analiză modul în care era aşezat conţinutul înăuntru. Luă obiectele si le aşeză fără zgomot pe birou: cutia cu mâncarea de ieri, de care nu se atinsese, cutia cu stiloul Mont Blanc şi o agendă. De aşteptat. Mâinile îi tremurau uşor când deschise agenda. Agenţii de securitate de 20 de ani de la sediu se uitau la documentele din servietele agenţilor, dar nu umblau şi la notiţele din agendă. O duru fundul atunci când se aplecă. Cum spuneam, lui Kozlov îi plăceau atât analul, cât şi analogicul. Nu avea încredere în canalele digitale, prefera să transmită rapoartele personal, verbal sau pe hârtie. „Aşa a supravieţuit Osama Bin Laden atât de mult timp." Kozlov tuşea în dormitor. Vladlena răsfoi paginile cu zile şi notiţe, ignorând faptul că lăsa amprente chiar acolo!

Informaţiile despre sistemul QATS erau notate sub ziua de marţi, 4 august, şi erau sumare. Informaţii fragmentate din surse ascunse, estimări ale puterii de explozie. Aparent, se ştiau foarte puţine despre noile bombe cu dispersie ghidate de inteligenţa artificială ale NATO. Răsfoi în continuare până la ziua de miercuri, 5 august. Ordinul pentru Departamentul 29155.

Ţinta care trebuia eliminată, persoana care stătea în calea sursei organizaţiei, era identificată ca fiind managerul de proiect Markus Stormberg, cu domiciliul pe Tornvägen nr. 12 din Stenträsk.

Vladlena pierdu contactul cu pământul, plutea în vid. Scăpă agenda pe birou, fără să mai poată respira. Chiar alaltăieri văzuse o fotografie nouă cu el pe Facebook, Markus împreună cu fiul său, Elliot. Râdeau la cameră, Markus semăna atât de mult cu Wiking. Kozlov începu să tuşească din nou si Vladlena îsi simţi din nou mâinile. Luă agenda şi o închise în linişte, aşeză obiectele înapoi în geantă exact în ordinea în care le scosese. Strânse curelele, o puse la loc pe scaun şi o vârî sub birou. Stinse lanterna de la telefon, se duse înapoi în pat. Se strecură cât de uşor putu, dar simţi cum el se trezea. închise ochii, scuipă salivă în colţul gurii şi luă o gură de aer, sfârşind într-un sforăit. Se îndepărtă puţin când simţi că o privea.

El adormi din nou.

Ea rămase trează până în zori, când el se trezi şi vru ca ea să i-o sugă. îi zâmbi fericită.

— Şi să-mi gust propriul rahat?

Râseră copios împreună. Apoi se ridicară şi luară micul-dejun.

36 Clătite cu lapte bătut, specifice slavilor din estul Europei (N.r.)

VINERI, 7 AUGUST

.Colonelul Vladlena Ivanova ajunse la serviciu, la numărul 3 de pe Strada Grizodubovoi, la ora 7:15. Trecu rapid de controlul de securitate şi, odată instalată în biroul ei, constată că Iegorova, colega ei, nu sosise încă. îi ceru secretarului Igor o ceaşcă de ceai şi contactă departamentul administrativ pentru a cere concediu pentru următoarele două săptămâni.

Răspunsul veni după prânz. Timpul de procesare a unei astfel de cereri era puţin mai lung în timpul verii, de aceea concediul i-a fost aprobat abia din săptămâna care urma, de luni, 17 august.

Sună la Sophiahemmet din Stockholm, un spital privat situat într-o clădire asemănătoare unui palat, de lângă vechiul stadion olimpic, şi solicită să fie programată la o serie de controale medicale. RMN cerebral si al abdomenului superior cu pancreasul, ficatul, rinichii şi vezica biliară. Abdomenul inferior cu uterul, ovarele si ganglionii limfatici. Intestin gros, arc aortic şi plămâni. Biopsii ale unor anumite organe. De asemenea, solicită si un examen clinic efectuat de un medic, un EKG de repaus şi un EKG de efort. Toate analizele de sânge posibile, aproximativ 50 în total. Măsurarea densităţii osoase, a funcţiei pulmonare, o ecografie a inimii şi a arterelor din gât şi din zona inghinală.

în cele din urmă, rezervă un zbor către Stockholm pentru seara de duminică, 16 august.

VINERI, 7 AUGUST

O făcu cu calm şi fără ezitare. Nu se gândise niciodată că va ajunge să facă asta. Că va trebui să pună în aplicare planul.

Contactul era cea mai dificilă parte, dar avea să procedeze aşa cum făcea şi Kozlov.

Să fie complet analogică.**MARTI, 18 AUGUST 2020**

/ r

O treziră zgomotele sutelor de pescăruşi care zburau spre soare deasupra Nybroviken. Rămase întinsă, fără să se mişte, lăsând lumina care pătrundea prin fereastră să o învăluie. Oraşul Stockholm abia se trezise. Sunetele de pe Strandvägen se strecurară până la ea: maşinile, şuieratul vaporaşelor cu aburi.

Nu crezuse niciodată că le va mai auzi din nou.

Simţi cu mâna aşternuturile proaspete şi netede. Percal. La fel era şi hotelul, *elegant şi cu stil.*

îl alesese special pentru hârtia de corespondenţă, descrisă pe site ca un indicator al atmosferei. Un logo clar al unei adrese centrale.

Se uită la telefonul său mobil sau, mai bine zis, al angajatorului său. Aici ziua abia începea, cu două ore înainte fată de Moscova.

f

Se ridică, merse la toaletă, se spălă pe dinţi şi îşi puse mănuşile de bumbac.

Se aşeză la birou si scoase hârtia de

i i

corespondenţă. Alese o foaie de la mijlocul teancului, un plic din josul grămezii. Cât mai puţine amprente cu putinţă.

Scrise cuvintele necesare.

Semnă folosind steaua cea atât de familiară. Nu îi ieşi chiar ca înainte, deşi exersase.

Apoi îşi dădu jos mănuşa de pe mâna stângă şi îşi apăsă cu putere degetul mare pe colţul din stânga jos al hârtiei.

Probabil că asta nu ar fi fost suficient.

Markus
nu avea să se lase convins să renunţe din cauza

/

unor cuvinte vagi şi a îngrijorărilor şi tulburării tatălui său. Probabil că era nevoie şi de pasul al doilea.

Se îmbrăcă şi se aşeză, aşteptând deschiderea sălii unde se servea micul-dejun. Parcurse lista cu analizele programate.

Prima biopsie era la ora 11. RMN-ul cerebral la ora 14:30.

Avea suficient timp.

IARNA ANULUI 1986

Frigul modelase cristale de gheaţă pe geamul dormitorului, un desen bogat care amintea de hârtiile pentru prăjituri ale bunicii Elin. Afară era înnorat şi bătea vântul, genul de iarnă aspră care are miros de alge şi gaze de eşapament. Nu era ca frigul din Udachnîi sau Moscova. Acolo frigul era
întunecat si tăios ca o lamă de ras.

Wiking era încă în pat, cu braţele întinse deasupra capului, poziţie care exprima siguranţă totală. Ea pregătea terci de ovăz. încerca să-şi amintească versurile piesei *Snon faller* a lui Ulf Lundell.

Un al treilea-i poliţist si adună ouă să facă omlete

Un al patrulea intră-n munte, din perete în perete

Un al cincilea-i străin si nu ştie nimic...

Se opri să-şi tragă sufletul. Copilul o lovea tare cu piciorul în coaste. înotase acolo, înăuntru, ca un peşte, timp de luni de zile, lovind cu picioarele ici şi colo, făcând salturi ca un gimnast de elită, dar acum spaţiul îi devenise strâmt. îşi puse mâna pe burtă, îi simţea piciorul prin piele.

Ceva foarte banal si totuşi un miracol.

Pregăti o tavă pentru micul-dejun şi se opri în pragul uşii de la dormitor.

— Ti-e foame?

Wiking se întinse. Părul îi crescuse pe cap ca o perie de frecat covoare.

— Numai de tine, răspunse el.

— Dulceaţa de afine s-a terminat, am pus unt de arahide.

— Unt de arahide?

Puse tava cu terciul de ovăz pe pieptul lui, apoi se târî până lângă el. îi simţi mirosul, pământ şi sare. Wiking îşi puse mâna pe abdomenul ei, primind imediat un şut drept răspuns.

— E fotbalist, spuse ea.

El îşi retrase mâna.

— N-ai cum să ştii.

Dizabilitatea pe care o avea fratele lui Wiking, Sven, numită Sindromul X fragil, era cauzată de o mutaţie genetică ereditară. Ştiinţa dovedise că aceasta se moştenea pe parte maternă. Şansele ca Wiking să o aibă, fără ca sindromul să se manifeste, erau de 50%. Iar dacă avea anomalia, toate fiicele sale ar fi avut-o, dar nu si fiii săi.

Ea îi expiră uşor în ureche.

— Nu contează, şopti ea. Voi iubi copilul ăsta până la stele, chiar şi dacă ar avea trei capete.

El îşi termină rapid terciul, deşi era cu unt de arahide, şi puse tava pe podea ca ea să se poată urca pe el. Era poziţia care funcţiona cel mai bine, ea deţinea controlul, iar el nu risca să lovească
bebeluşul.

Orgasmele ei erau intense şi umede.

— Vreau să-l cunosc pe Sven, zise ea apoi.

— îi e greu cu oamenii noi.

— Sunt nouă doar prima oară.

— Dar nu vrei să înţelegi, din punct de vedere intelectual, are poate şapte-opt ani. Bolboroseşte când vorbeşte, e greu să înţelegi ce spune. Dă din mâini tot timpul, e foarte înalt şi plăpând şi se teme de orice.

— Pare un tip pe cinste.

O mângâie pe păr. Mâna lui era mare şi caldă, iar ochii lui erau extrem de albaştri. Era probabil cel mai chipeş bărbat pe care îl văzuse vreodată.

— Nu pricepi, zise el. Nu înţelegi condiţiile.

Şi îi explică, din nou, despre noaptea polară, despre întunericul nesfârşit, despre soarele care nu răsărea niciodată. De cealaltă parte, soarele

de la miezul nopţii, lumina strălucitoare la orice oră.
Peisajul arid, cerul jos. Cum îi afecta pe oameni, cum le conferea un cântec aparte.

Ea nu avea cum să ştie, căci fusese crescută la ecuator.

— Tocmai de aceea. Tropicele le cunosc şi nu-mi place căldura. Nu ar fi minunat pentru copil să crească aproape de bunica şi bunicul?

— Uneori e bine să nu ai rudele atât de aproape.

— Aş putea să lucrez la pensiune, să ajut la servire sau la recepţie. N-ar fi bine să vorbesc cu proprietara? Să văd dacă are nevoie de personal?

— Kerstin e o adevărată hoască, n-ai vrea să lucrezi acolo.

— îmi plac hoaştele. O să ajung şi eu una.

El se uită la ceasul de mână.

— Trebuie să ajung mai devreme azi. Mă întâlnesc cu Matte si Frank.

începuse în forţă pregătirea practică, îşi petrecuse toată luna februarie cu pichetul prin Norrmalm.

Ea îl sărută si se ridică, renunţă la discuţia despre Stentrăsk. Nu voia să-l bată la cap, căci asta ar fi putut avea consecinţe negative asupra ei. Oare aşa se spunea?

— Mă întâlnesc cu Marina la o *fika.* Apoi o să trec puţin pe la Filip, i-am promis că o să-l ajut cu scurgerea.

Văzu cum îl lovi iritarea, ascuţită si instantanee.

— Nu poate leneşul de frate-tău să cheme un instalator, ca orice om normal?

Ea doar râse şi se duse în baie. Făcu pipi şi un duş, ca să se cureţe de spermă. îl auzea spălându-şi castronul de terci. Făcu patul şi ordine în frigider în timp ce el făcea duş.

Apoi rămase în hol şi îl privi cum îşi punea pantalonii de uniformă, un tricou, cămaşa de

poliţist şi puloverul, apoi cum îşi lua o geacă de civil pe deasupra. Avea să meargă cu metroul.

îl sărută în pragul uşii. Buzele lui erau reci, era deja pe picior de plecare.

— Vino repede acasă, spuse ea. Te aştept.

Uşa se închise. Se machie şi aşteptă o jumătate de oră înainte de a merge către apartamentul lui Filip de pe Râstensgatan din Sundbyberg, o plimbare rapidă de 20 de minute. Sună de două ori la uşă, fără să răspundă nimeni. Intră folosindu-şi propria cheie.

Angeloff stătea pe canapea, cu un pahar de vodcă.

— Bună, Helena, zise el. Ce te-ai îngrăşat!

Angeloff nu se sinchisea să-şi ascundă nemulţumirea. Ea se aşeză în fotoliul de lângă fereastră.

— Cum merg planurile de mutare? întrebă ofiţerul de legătură, conexiunea ei cu Moscova.

El era detaşat la ambasadă, într-o poziţie destul de obscură în cadrul Departamentului Comercial.

întâlnirile fizice erau rare si aveau loc doar atunci când voia să-i ofere un impuls ei sau lui Filip. Nici nu-şi putea imagina de câţi alţi *nelegaly* se ocupa, dar ei nu erau singurii.

Se concentra asupra propriei respiraţii şi îl privea direct în ochi. Această abordare de a arăta încredere funcţiona la toată lumea, indiferent de rang sau naţionalitate.

— Mergem să-i cunosc familia de Paşti.

Nu era adevărat, încă nu-1 convinsese pe Wiking.

Angeloff dădu din cap, bău din vodcă. Nu arăta ca un colonel GRU, ci mai degrabă ca un muncitor polonez dintr-un parc. Cizmele îi erau puţin murdare de noroi, iar geanta lui avea o ruptură la o curea. Era nebărbierit.

— Cât mai are până termină şcoala?

— în jur de un an.

Plescăi din buze nemulţumit.

Stentrăsk era biletul ei pentru a rămâne cu Wiking, accesul la rezultatele testelor. Conducerea de la Moscova fusese clară în ordinele sale.

Ea stătea cu spatele drept, cu mâinile relaxate în poală.

— O să discut cu Kerstin imediat ce ajung acolo. Să ajut la bar şi la curăţenie.

— Kerstin?

— Proprietara pensiunii. O adevărată hoaşcă.

— Mai ai şi altceva de raportat? Ceva ce a aflat micuţul poliţist?

Micuţul poliţist.

— Călătoreşte pe bancheta din spate a unei maşini de poliţie împreună cu alţi cinci, zise ea calm. Nu cred că o să afle prea multe informaţii importante.

— De fapt, Moscova vrea să ajungi la Baza Robotică înainte de vară. Trebuie să aşteptaţi până îşi termină pregătirea?

Angeloff era încăpăţânat, dar asta făcea parte din slujba lui. Ea ştia că nimeni nu se aştepta să aducă o contribuţie valoroasă până când nu ajungea la Washington, sau poate nici atunci. Filip era băiatul de aur. Ea era acolo în calitate de operator radio şi controlor. Responsabilitatea ei era să tragă semnalul de alarmă dacă el devia de la plan. Nu mai ştia de alte perechi delegate, dar presupunea că erau aceleaşi condiţii pentru toată lumea.

Suedia reprezenta, de fapt, a doua etapă a pregătirii lor. Se presupunea că urmau să stea aici un an sau doi şi apoi să se întoarcă acasă pentru misiunea finală. Filip avea să se întoarcă în Moscova în vară, dar ei i se ordonase să rămână. Angeloff n-o spusese niciodată, dar ea îşi dădea seama că era ceva neobişnuit.

Parţial, se datora comportamentului ei până la momentul acela, cel puţin asta îşi dorea ea să

creadă. Făcuse tot ce i se spusese, fără să protesteze, îi era interzis să aibă iniţiative proprii. Toate gândurile îi erau gândite de Moscova, toate activităţile erau decise acolo. Ordinul de a aborda un student la poliţie fusese executat la perfecţie.

Falsificarea paşapoartelor şi a documentelor personale nu era mare scofală pentru GRU, dar infiltrarea agenţilor sub acoperire în instituţiile de poliţie şi în evidenţele fiscale străine era considerabil mai complicată. Datorită teatrului cu tâlhăria de la staţia de autobuz, atât ea, cât şi Filip fuseseră înregistraţi imediat în toate bazele de date suedeze. Singura problemă fusese că Wiking a fost foarte aproape să-l prindă pe Filip, deoarece a refuzat să renunţe la anchetă. în cele din urmă,

Filip a fost nevoit să-si vândă maşina si să-si schimbe culoarea părului.

Cu toate acestea, faptele erau vechi. Nu putea să se bazeze în continuare doar pe ele. Asta însemna că era necesar să obţină informaţii consistente despre rezultatele testelor, de acolo, din nord, de la pensiunea din Stentrăsk.

Observase şi că superiorii ei erau nemulţumiţi de faptul că ea şi Filip nu aveau copii. Presiunea de a avea urmaşi devenise tot mai evidentă în timp. Ştia şi de ce. Copiii erau consideraţi o formă de garanţie în Uniunea Sovietică, în timp ce părinţii lucrau în străinătate. Aşadar, nu erau complet nemulţumiţi de faptul că rămăsese însărcinată, în ciuda tuturor lamentărilor si a faptului că se întâmplase cu altcineva, şi nu cu soţul ei rus.

Un ostatic era un ostatic.

Angeloff se ridică în picioare.

— Şi Filip? întrebă el, punându-şi mănuşile. Are vreo femeie?

— Se vede cu o asistentă de la stomatologie, spuse Helena. Nu am întâlnit-o.

Desigur, Angeloff era la curent cu asta. Aprobă.

— Asigură-te că nu ajung prea departe.

După plecarea lui Angeloff din apartament, merse în bucătărie. încercă mai întâi să rezolve problema scurgerii folosind pompa de desfundat chiuveta, un fel de ventuză mare, dar nu funcţiona. Fu nevoită să folosească sodă caustică, deşi o usturau ochii din cauza ei. Turnă apă caldă, iar fereastra de la bucătărie se aburi.

Filip se întoarse imediat după ora 16. O îmbrăţişă rapid şi se aruncă pe canapea, mirosind paharul de vodcă al lui Angeloff.

— A întrebat despre asistenta de la stomatologie?

— I-am spus că nu am întâlnit-o.

— Trebuie să scăpăm de cineva?

— Nu cred. Te poţi despărţi de ea curând. Nu vor să ajungeţi prea departe.

— OK.

Ea se sprijini de tocul uşii, privindu-1 gânditoare.

— Apropo de ajuns prea departe. Cum se simte Niklas?

El se ridică iritat, se strecură pe lângă ea ca să ajungă în bucătărie.

— Ai reparat scurgerea?

— Si-a făcut testul?

Filip deschise robinetul pentru a verifica atât chiuveta principală, cât şi pe cea cu sită, apoi îşi luă o doză de bere din frigider. Helena îi puse mâna pe spate.

— Trebuie să ai grijă, zise ea. Trebuie să te protejezi.

— Niklas nu are SIDA.

— Şi dacă e purtător?

Se întoarse spre ea.

— De ce, ţi-e frică să nu iei? Să nu pătrundă ciuma poponarilor în idila familiei?

îl privi, îi observă ochii obosiţi. Părul i se subţiase, îi apăruse un petic de chelie pe scalp. în

afară de relaţia cu Niklas, era singur. Jobul lui de vopsitor auto îi afecta plămânii. Nu era din Udachnîi, ca ea, aşa că lucrurile nu stăteau chiar atât de prost, dar condiţiile în care fusese crescut lăsau si ele mult de dorit. Se cunoscuseră în timpul studiilor la Institutul de Limbi Străine din Iakutsk, la cursul de limbă suedeză. Ea vorbea deja fluent limba, fiind crescută de bunica ei, Elin, din Soderhamn. Filip, pe numele său real Leonid, era din Mirnîi, capitala districtului, un om sensibil şi cu capacităţi lingvistice practic nelimitate. Vorbea fluent şapte limbi, putea să citească în câteva zeci. Sub orice alt regim, ar fi putut fi profesor la o universitate renumită.

în Uniunea Sovietică nu ar fi fost decât un paria dacă autorităţile ar fi ştiut.

— Nu rămâi pentru cină? întrebă el.

Ea dădu din cap că nu.

Marina aştepta la o masă de marmură sub o cupolă de lumină în centrul cafenelei. Avea o *semla*— şi o cană pe jumătate goală de ciocolată cu lapte în faţa ei.

— îmi pare rău că am întârziat, spuse Helena şi îşi aşeză propria *semla* şi ceaşca de ceai pe masă.

Burta i se lovi de marginea mesei în timp ce se aşeza pe scaun.

— Cum se simte fotbalistul? întrebă Marina, mâncând capacul prăjiturii.

— Spaţiul lui pe teren se micşorează pe zi ce trece, zise Helena. Şi protestează.

Vorbiră despre săptămâna curentă, dacă începuse să aibă dureri pelviene şi umflături în gambe şi mâini. Marina era cu adevărat interesată, fiind şi singura care putea suporta toate detaliile despre starea ei. Ea şi Mats urmau să aibă şi ei unul, imediat ce terminau amândoi studiile.

— Ia uite, spuse Marina, scoţând un roman din geantă. E cel mai bun pe care l-am citit în ultima

vreme.

Helena luă cartea, *Legea pământului* de John Irving. Semnul de carte pus aproape de coperta din spate arăta că Marina mai avea o cincime de citit din carte.

Marina nu putea să citească prea multă ficţiune, studiile ocupându-i cam tot timpul, dar reuşea să citească un roman pe lună. „Ca să-mi limpezesc mintea", obişnuia ea să spună.

— M-a impresionat, spuse ea acum. E despre un medic care avea grijă de orfani şi făcea avorturi ilegale în SUA în anii 1930.

Helena nu o citise, dar îi plăceau celelalte cărţi ale lui Irving, *Lumea văzută de Garp* şi *Hotelul New Hampshire.*

îşi terminară *semla,* îşi mai puseră ceai şi ciocolată.

în drum spre casă, trecură pe la librăria de lângă ieşirea staţiei de metrou Fridhemsplan. Acolo, Helena îşi cumpără propriul exemplar din *Legea pământului.* Luară împreună linia 11 ce ducea departe, în subteran, spre Akalla. Helena coborî la statia Năckrosen si Marina îsi continuă drumul încă o statie.

Erau temperaturi negative şi bătea vântul. Fulgii ascuţiţi de zăpadă zburau în aer, dar ei nu-i era frig. Era obişnuită cu frigul, temperatura medie în timpul lunilor de iarnă în Udachnîi era de obicei sub -40 de grade. Datorită sarcinii, îi era şi mai cald.

Wiking avea să-şi încheie tura la miezul nopţii. Serile de vineri din săptămâna de salariu erau adesea haotice. Nu se aştepta să ajungă acasă înainte de ora 1.

Cu toate acestea, Helena decise să pregătească o cină pe cinste, pe care să o poată încălzi ulterior, căci Wiking obişnuia să ajungă acasă mort de foame. Făcu cumpărături pe drum: file de cod, smântână şi creveţi mari congelaţi, plănuind să

facă un fel de mâncare cu mărar si lămâie. Si orez.

Şi dulceaţă de merişoare pentru terciul de ovăz.

Decongelă rapid creveţii în apă rece, îi decoji şi îi puse în frigider. Fierse codul cu lămâie, condimente şi smântână până când peştele fu aproape gata. Stinse focul cu un minut înainte de a se face complet, pentru a finaliza procesul în momentul reîncălzirii.

Apoi mânca nişte sendvişuri, îşi făcu o ceaşcă de ceai de plante şi se cuibări pe canapea cu noua sa carte. Copilul dădea din picioare furios la început, dar încetă după aproximativ o oră.

Legea pământului era o carte bună, dar îi era greu să se concentreze asupra poveştii.

întâlnirea cu Angeloff o tulburase.

Wiking îşi dorea cu adevărat să rămână în Stockholm. Existau nişte aspecte legate de relaţia cu tatăl său care nu erau în regulă şi trebuia să îl convingă să îşi schimbe părerea. închise ochii şi se afundă mai adânc în canapea, sprijinindu-şi capul de cotieră şi trăgându-şi pătura până la bărbie. Era pentru binele tuturor. Dacă se mutau la Stentrăsk, ar fi putut continua să fie împreună. Făcea ceea ce trebuia să facă.

în vis, ea şi Wiking mergeau pe un câmp îngheţat, ţinându-se de mână, poate pe un lac îngheţat, acoperit de zăpadă. Simţi că era desculţă, iar muchiile dure ale gheţii îi tăiau picioarele. în urma ei lăsa o dâră roşie de sânge. Dar Wiking nu observa.

Se trezi cu bebeluşul dându-i suturi în vezică.

Se târî de pe canapea şi făcu pipi, apoi merse în bucătărie şi se uită la ceas.

Era 5:45.

5:45 dimineaţa!

Wiking nu venise acasă.

Frica o înjunghie în stomac, provocându-i o

contracţie intensă care îl făcu pe bebeluş să împingă înapoi.

Ceva se întâmplase. De ce nu era acasă? Poate fusese împuşcat!

Se grăbi în sufragerie şi porni radioul. Pe toate canalele se difuza muzică clasică, ceea ce nu era un semn bun. Când tema sonoră a emisiunii Morgonekot începu să răsune în cameră, îşi ţinu respiraţia: să nu spui că un poliţist a murit, să nu spui că un poliţist a murit în timpul nopţii!

„Premierul suedez Olof Palme a murit. A fost asasinat noaptea trecută, târziu, în centrul oraşului Stockholm. în acest program prelungit de ştiri ale dimineţii vom relata incidentul si urmările acestuia..."

Expiră şi, din cine ştie ce motiv, începu să plângă. Ultima imagine din vis, cea cu picioarele însângerate, îi trecu prin faţa ochilor şi dispăru.

O sună pe Marina. Nu răspunse. îl sună pe Filip. Nici el nu răspunse.

Mâncarea de peşte se stricase, o vărsă în gunoi.

Se aşeză în fund, pe canapea, cu picioarele sub ea cât de bine putu, şi îşi trase pătura pe cap.

Se documentase în mod special despre Olof Palme în timpul studiilor sale. Fiind fiică de diplomat, era de aşteptat să aibă cunoştinţe aprofundate despre liderii şi conducerea Suediei. Ştia că Palme făcea parte din clasa superioară, dar că îşi găsise chemarea politică în SUA, în anii 1950. Era susţinător al social-democratiei, în contrast cu socialismul dictatorial al Uniunii Sovietice. Ultima parte nu era de la GRU, ci era propria ei concluzie.

„Nu ai nimic de câştigat dacă urăşti", spunea bunica Elin. „Nu ne controlăm împrejurările, ci doar le trăim. Fiecare face cât poate de bine."

Ea si Leonid fuseseră cei mai buni studenţi ai Institutului de Limbi Străine din Yakuţk, promoţia

1982. Amândoi proveneau din acelaşi district, Mirninski, si amândoi rămăseseră orfani la acea vreme. Se atașaseră unul de celălalt.

Nu era de mirare că GRU îi găsise. Ea a înţeles că erau candidaţii ideali pentru a fi trimişi în străinătate ca *nelegaly,* agenţi sub acoperire. Scopul lor era să trăiască o viaţă normală într-o ţară străină, sub o identitate falsă, mereu pregătiţi pentru misiuni pe care agenţii de la ambasadă nu le puteau îndeplini.

La 7:15, încuietoarea uşii de la intrare zornăi în cele din urmă. Aruncă pătura de pe ea şi îl întâmpină pe Wiking în hol.

Era îngheţat de frig şi mort de oboseală. Nu îşi schimbase hainele după tură, purta încă uniforma completă. îl ajută să îşi dea jos cureaua şi geaca de piele, apoi le agăţă ca să se usuce.

— Am ajuns când îl băgau deja în ambulanţă, spuse el. Soţia lui era complet distrusă. Mats şi pichetul din Sodermalm erau deja acolo. Sângele curgea prin zăpadă, printre dalele de pe trotuar.

Ea îl ţinea în braţe şi plângea.

— L-am întâlnit o dată pe Olof Palme, mărturisi ea. Când a fost în Nairobi, într-o vizită oficială.

Wiking nu îşi dădu seama de eroare nici atunci. Vizitele oficiale erau prerogativa cuplului regal, nu a premierului.

Se aşezară împreună pe canapea. O vreme, Wiking îşi fixă privirea asupra propriilor mâini. Apoi povesti despre colega Lena, care alergase după un martor care voia să plece, despre cum Christer îi ceruse să tragă banda de avertizare, despre inspectorul care dăduse aprobarea. Că pichetul de la Sodermalm fusese primul, pentru că un băiat de pe tură locuia deasupra locului crimei şi tocmai îşi parcase maşina din nou pentru a evita amenda de parcare. Doi bărbaţi în costum încercaseră să se pişe peste barierele poliţiei, proştii dracului. Helena îl ascultă, o

relatare fragmentată plină de detalii minuţioase, specifică unei persoane şocate.

îşi ridică privirea spre ea.

— Apropo, ştii ce e *Cosi fan tutte*?

îşi suflă nasul într-o bucată dintr-un prosop de hârtie pentru bucătărie şi îl privi.

— E în italiană, zise ea, înseamnă „aşa fac toate". Şi e o operă de Mozart. De ce?

El ridică din umeri.

— De Mozart? Eşti sigură?

— în două acte, o *opera buffa.* O comedie.

El se ridică de pe canapea, îi jucau ochii în cap.

— Palme s-a uitat aseară la filmul *Broderna Mozart*—, ultimul lucru pe care l-a făcut înainte să fie ucis.

începu să se plimbe prin cameră, nu putea să stea locului.

— Ai mâncat ceva aseară? întrebă ea.

Se aşeză lângă ea, ochii îi erau roşii de nesomn si adrenalină.

— Am observat si eu, si Mats mai multi bărbaţi echipaţi cu walkie-talkie-uri prin oraş, chiar înaintea asasinatului, spuse el. Liderul meu de echipă a sugerat că aceştia erau Sâpo care interpretau *Cosi fan tutte.* Lui Mats şeful i-a spus că era vorba de divizia rusă care urma să aresteze un individ important. înţelegi ce înseamnă asta?

Ea simţi un fior pe şira spinării.

Divizia rusă a Sâpo şi Must erau organizaţiile care căutau să identifice operaţiuni similare cu cea la care participa ea.

— Divizia rusă a Sâpo desfăşoară o operaţiune de arestare a unei personalităţi importante şi o denumesc „Cosi fan tutte". O operă de Mozart! în timp ce Palme se uită la *Broderna Mozart*! Chiar înainte de a fi asasinat! Despre ce dracului e vorba?

Ea deschise gura, dar nu ştia ce să spună.

— De ce au numit operaţiunea „Cosi fan tutte"? întrebă Wiking. Despre ce e opera?

Helena înghiţi în sec, gura i se uscase.

— Despre doi bărbaţi care îşi schimbă identitatea, spuse ea cu voce joasă, privindu-1 în ochi. Se prezintă drept străini cu nume noi, ca să vadă dacă logodnicele lor le sunt fidele.

Wiking o privea cu o expresie uşurată sau poate dezamăgită.

— Dacă logodnicele lor le sunt fidele? O poveste de dragoste?

O poveste despre cum să trăieşti sub o identitate falsă, într-o altă ţară, pentru a descoperi informaţii pe care altfel nu le-ai afla.

— Nu poate fi o coincidenţă, spuse Wiking. *Broderna Mozart,* o operă de Mozart.

Helena se ridică.

Angeloff nu avea nicio legătură cu asasinarea lui Olof Palme, putea băga mâna în foc. Nu ar fi stabilit o întâlnire cu ea la Sundbyberg în aceeaşi după-amiază în care intenţiona să-l asasineze pe premierul suedez.

— Pot să-ţi prepar terci de ovăz, spuse ea. Avem lapte şi am cumpărat şi dulceaţă de merişoare.

Wiking se sprijini de spătarul canapelei şi închise ochii.

Mâinile Helenei tremurau în timp ce măsura fulgii de ovăz.

Veni către el cu tava. Wiking mâncă, devoră totul, apoi rămase în tăcere pentru o perioadă lungă de timp. Avu impresia că adormise stând în fund, când, brusc, se uită către ea.

— Ştii că Mats e locotenent în armată?

Da, ştia asta.

Nu ar fi ajuns niciodată poliţist. Sorentorp era doar o parte a pregătirii lui militare. Urma să lucreze la Must, Serviciul Militar de Informaţii, parte din Statul-Major al Apărării, iar Marina ştia toate aspectele slujbei lui. Aveau o înţelegere. Dacă i se întâmpla ceva lui Mats, Marina avea să

fie informată. Nu avea să ajungă niciodată să trăiască în incertitudine. Desigur, înţelegerea lor era o abatere majoră de la reguli, dar acesta era acordul lor.

Helena se aplecă spre el şi îl sărută.

— Hai să ne căsătorim, şopti ea. Imediat după ce se naşte copilul. O nuntă mică numai, cu prietenii si familia ta. în Stentrăsk.

37 Produs de panificaţie suedez, asemănător savarinei. O chiflă rotundă, dulce, umplută cu pastă de migdale si frişcă (N . t .) .

38 Film suedez, apărut în 1986, în traducere liberă „Fraţii Mozart" (N . t) .

Udachnîi (în rusă: Xqa4HbiM) este un oraş situat în districtul Mirninski al Republicii Saka din Siberia. Se află la o distantă de 508 kilometri de capitala districtului, Mirnîi, în partea nordică a cercului polar arctic.

La recensământul din anul 2010 populaţia oraşului era de 12 613 locuitori.

Principalul domeniu industrial este extracţia de diamante. Udachnîi este al doilea cel mai important centru de producţie al companiei de stat Alrosa.

Clima este subarctică. Iarna, temperatura variază între -35 şi -45 de grade Celsius. Verile sunt răcoroase.

în anul 1974, o bombă atomică de 1,7 kilograme a fost detonată la adâncimea de 98 de metri dedesubtul oraşului. Scopul a fost acela de a crea spaţiu pentru deşeurile provenite de la mina de diamante. Aceasta a fost prima explozie dintr-o serie planificată de explozii nucleare cu scopuri paşnice, cunoscută sub numele de „Proiectul Cristal".

Cu toate acestea, proiectul a fost anulat

după detonarea bombei atomice de la Udachnîi. Precipitaţiile radioactive au fost mult mai însemnate cantitativ decât se anticipa.

Locul exploziei a fost izolat abia 18 ani mai târziu, cu ajutorul unei bolţi de beton de 20 de metri.

(extras din „Fakta om Rysslands stăder"—)

39 „Date despre oraşele Rusiei" (N. t.).

Cele mai radioactive locuri din lume pe care nu ar trebui să le vizitezi. Moartea nevăzută. Cele mai radioactive zone de pe planetă.

Câmpul de gaze, satul Krestişce, Ucraina

Explozia a fost însoţită de emisie de gaze, de norul în forma tipică de ciupercă şi de contaminarea zonelor înconjurătoare.

Uzina minieră de extracţie şi prelucrare Udacninski, oraşul Udachnîi, Rusia

în cadrul „Proiectului Cristal", la data de 2 octombrie 1974 a avut loc o explozie în aer liber. Din nefericire, a avut si un suflu foarte mare.

Poligonul Totsk, oraşul Buzuluk, Rusia

Primul test al efectelor unei explozii nucleare asupra oamenilor.

Centrala nucleară de la Cernobîl, oraşul

Prîpeat, Ucraina

(extras dintr-o listă)

Traducere automată de pe
https://santorpack.ru

VINERI, 21 AUGUST 2020

Trenul huruia înspre nord. Pădurile de conifere care treceau pe lângă fereastră făceau parte din centura de taiga, acelaşi peisaj forestier ce înconjura şi oraşul Udachnîi. Călătoria ar fi putut să o ducă până la obârşiile sale, fără să se îndepărteze de pini.

Era o experienţă bizară să călătorească pe propriile urme.

Mai străbătuse acest traseu o dată, prima dată când ea şi Wiking vizitaseră oraşul Stentrăsk. Wiking îşi dorea din principiu să meargă cu maşina, dar conveniră că era mai practic să ia trenul, din moment ce aveau un bebeluş. Pe atunci, ea era Helena Isaksson, urmând să devină Helena Stormberg. Şinele ei de ieri, Vladlena Ivanova, se odihnea acum în camera ei de hotel de lângă autostradă, la sud de centrul Stockholmului. Sau, în orice caz, telefonul ei mobil făcea asta.

Astăzi era un Nimeni. Cineva invizibil.

Nu reuşise să facă rost de bilete la vagonul de dormit nici de data aceasta, aşa cum se întâmplase si de *midsommar,* în 1986, când fuseseră nevoiţi să călătorească pe fund, într-un compartiment înghesuit. De data aceasta, trenul era ceva mai modern, dar nu si mai confortabil. Călătorea cu spatele faţă de direcţia de mers, într-un vagon fără compartimente, cu sute de locuri. Vizavi de ea stătea o femeie care ar fi putut fi rusoaică şi care vorbea în suedeză cu un bărbat mai în vârstă. Ce accent avea? Spaniol, portughez sau italian?

Dacă era o *nelegalka*? Cineva care a avut Portugalia ca ţară de tranzit şi apoi a

staţionat în Suedia? Care era mereu pregătit să pornească radioul cu tranzistori şi să recepţioneze mesaje sub formă de grupuri de numere cu câte cinci cifre?

Doamne, ce gând absurd!Privi pe fereastră. Centura de taiga de afară pâlpâia pe lângă ca o pată verde-închis. Astăzi, Suedia era o tară multiculturală, cu o diversitate de limbi, iar *nelegaly* din ziua de azi nu mai primeau ordine aşa cum făceau înainte de căderea Cortinei de Fier.

Cât de emoţionată fusese atunci, în vara aceea. Cât de mult depindea totul de abilitatea ei de a-1 convinge pe Wiking să rămână în nord. Condiţia ca ea să poată sta.

La vremea aceea, nu înţelegea pe deplin cât de crucial era pentru GRU să aibă acces la rezultatele testelor de la Baza Robotică. Competiţia cu NATO şi americanii era în plină desfăşurare, ambele tabere încercând să tragă cu urechea unii la alţii prin toate mijloacele disponibile. Americanii conduceau detaşat. Amplasaseră buturugi artificiale lângă bazele de testare sovietice, echipate cu receptoare şi emiţătoare, care monitorizau şi transmiteau tot ce se întâmpla. Colegii ştiau că erau acolo. Păduri întregi fuseseră defrişate fără a le putea localiza.

Ea fusese norocoasă din mai multe puncte de vedere.

Odată ajunsă acolo, totul era simplu. îndrăgi imediat oraşul Stentrăsk. Trotuarele şi magazinele, gheaţa lucioasă şi culoarea vineţie a munţilor. Apa din pârâurile lor, atât de curată încât era bună de băut. Cristalele de zăpadă care dansau în jurul felinarelor. Udachnîi, asa cum trebuia să fie.

Familia lui Wiking o primise cu braţele deschise. Bine, poate nu şi Gustav, care era mai închis şi tăcut. Dar nu prea conta, nu o evita doar pe ea, ci pe toţi membrii familiei lui.

Copiii, colegii de muncă, prietenii pe care şi-i făcuse. Cinele pe care le mâncaseră,

cărţile pe care le citiseră.

Era surprinsă de amintirile ei, de propria sensibilitate, simţi nevoia să închidă ochii.

— Asta e locul meu.

Un bărbat de vreo 70 de ani se aplecă greoi deasupra ei. Puţea a *snus—.* Ea îi zâmbi.

— Sigur, spuse ea, îmi iau geanta de aici.

îşi ridică geanta şi o împinse sub scaun. Femeia de vizavi, probabil portugheză, fusese nevoită să-şi mute si ea lucrurile. Bărbatul se aşeză cu un geamăt. Nu purta mască de protecţie.

— Un lucru bun a adus căcatul ăsta de Covid, zise el. Turiştii stau acasă. Acum trebuie doar să sperăm că o să plece şi restul negroteilor.

Femeia de vizavi si Vladlena făcură schimb de priviri. Femeia îşi dădu ochii peste cap.

— Cred că mă duc până în vagonul-restaurant, spuse ea tare şi ameninţător către însoţitorul ei. Deodată, a devenit foarte aglomerat şi sufocant aici.

— Ai dreptate, spuse Vladlena. Cred că o să vin şi eu cu tine.

Femeia schiţă un zâmbet. Vladlena îsi luă geanta de mână. Se ridicară amândouă de pe scaune şi plecară spre partea din spate a trenului.

— Mă numesc Graţa, spuse femeia când ajunseră la coada din vagonul-restaurant.

îsi ridicară mâna în semn de salut.

— Kristina, zise Vladlena.

Al doilea prenume al Helenei, o variantă a ceea ce era ea atunci. Si a mamei ei. Avea ceva din amândouă.

Graţa arătă către o masă de la fereastră care se eliberase.

— Dacă o ocupi, cumpăr eu şi pentru tine. Ce-ai dori?

— Doar o cafea, spuse Vladlena.

Cu o hotărâre prietenoasă, ocupă masa liberă, determinând o familie cu copii să se întoarcă supăraţi şi să-şi mănânce micul-dejun în vagonul lor de dormit.

Graţa aşeză o tavă cu două cafele şi două chifle cu scorţişoară în fata ei.

— Deci, încotro te îndrepţi? întrebă ea, aşezându-se de cealaltă parte a mesei.

— Piteâ, răspunse Vladlena. Vizitez o prietenă. Tu?

— Jokkmokk. Bărbatu-meu e de acolo. Ador să merg acolo, chiar dacă trebuie să îl iau şi pe el cu mine de fiecare dată.

O viaţă care ar fi putut fi a ei, doar că de-adevăratelea.

— Dar de unde eşti? întrebă Vladlena, muşcând dintr-o chiflă.

— Faro. Algarve.

Portugalia, deci. Femeia începu să vorbească despre copii şi nepoţii care erau pe drum, despre cum sora soţului si soţul acesteia sunt crescători de reni, despre cum preţuia muntele şi câmpiile. Uneori, se alătura la marcarea renilor fără soţul ei, era traducătoare liber-profesionistă şi putea să-şi organizeze singură programul. Fusese o poveste dintr-o bucată, la fel de inedită cum era aproape întotdeauna viata. Vladlena asculta, zâmbea si aproba din cap. Cumpărară alte cafele pentru a justifica ocuparea locurilor de la fereastră.

Femeia ar fi putut fi o *nelegalka.* încă mai aveau oameni pe teren în Suedia, dar nu ştia

pe cine. Totuşi, era puţin probabil ca această Graţa să fi fost.

în cele din urmă, femeia se întoarse în vagon, lăsând-o pe Vladlena singură. Nu mai rămăsese mult din călătorie. Cedă locul celorlalţi călători si luă cartea pe care o cumpărase de la Gara Centrală înainte de plecare, *Fjărilsvăgen*, de Patrik Lundberg. Cartea era o descriere a clasei sociale şi a genului, personificate prin mama singură a autorului, care murise înainte de vreme. Textul o impresionase profund. Suedia nu era numai un tărâm al laptelui şi al mierii.

Mintea îi zbură din nou la pregătirea ei, înr-o dacea— de undeva de lângă Moscova. Aceasta fusese meticuloasă şi riguroasă. Timp de câţiva ani, ea si Leonid trăiseră izolaţi, ascultând limba suedeză la radio şi la televizor nonstop. Citeau ziare şi romane suedeze, vizionau Eurovision pe casete video şi ascultau Svensktoppen—. Foloseau pasta de dinţi Pepsodent, săpunurile Lux şi şamponul Timotei, în timp ce erau îndoctrinaţi cu privire la ignoranţa şi decadenţa capitalismului.

îşi spuneau adesea, ea şi Leonid, că ar fi putut să le fie mult mai rău. Se întrebau ce s-ar fi întâmplat cu ei dacă i-ar fi refuzat pe cei de la GRU.

Nimic bun, cel puţin asupra acestui lucru căzuseră de acord.

Vladlena se gândea la alegerile pe care trebuiau să le facă oamenii.

Bărbatul care s-a înghesuit pe locul de lângă ea se născuse în cea mai liberă dintre lumi, cu cele mai mari oportunităţi din istoria omenirii, şi totuşi alesese să devină un propagator al xenofobiei, plin de prejudecăţi.

Dar ce ştia ea despre trecutul lui? Experienţele sale?

Nimeni nu-şi putea controla circumstanţele.

întotdeauna era uşor să judeci.

Calea ferată din nordul Suediei nu trecea de-a lungul coastei. Când a fost construită, s-a considerat că dezvoltarea unei infrastructuri atât de vitale în raza de acţiune a artileriei navale era o chestiune prea riscantă din punct de vedere militar. Prin urmare linia principală din nordul Norrlandului a fost construită la câţiva kilometri în interiorul teritoriului. Călătorii care mergeau către Skellefteâ trebuiau să coboare la Bastutrăsk. Cei cu destinaţia Piteâ opreau în Âlvsbyn, iar cei care mergeau la Luleâ schimbau trenul în Boden.

Vladlena îşi cumpără patru sendvişuri mari şi două fursecuri cu ciocolată din vagonul restaurant, câteva sticle de apă şi o Coca-Cola. Era pregătită când trenul ajunse în gară şi opri.

Clădirea gării, un castel frumos, construit din lemn galben cu ferestre roşii, părea să afişeze o estetică rusească. îi făcu semn cu mâna Graţei, care se întorsese la locul său din vagon, în timp ce ea se îndrepta spre firma de închirieri auto Rent-A- Wreck, Închiriază-O-Rablă. Nu făcuse rezervare, dar era convinsă că vor găsi şi pentru ea o rablă.

Aşa se şi întâmplă. Vorbi folosind un accent tipic de Washington şi se legitimă cu vechiul ei permis de conducere american. Achită în numerar. Tipul din spatele tejghelei ezitase, cerând şi o carte de credit. Poate avea de gând să fure maşina. îl întrebă ce credea că ar putea face cu ea, să o conducă

până în SUA? în cele din urmă, îl mitui cu 500 de dolari bani gheaţă, închirie şi un GPS portabil.

Universul se manifesta diferit la cercul polar arctic faţă de orice alt loc de pe Pământ. Cerul era neted, iar soarele bătea pieziş, căci aici se deplasa în cerc, nu în arc de cerc.

Astăzi însă soarele lumina nevăzut. Ploua în Ălvsbyn. Conduse spre nord-est. Se opri după ce trecu podul de la Vitvattnet, într-o zonă de popas, lângă malul râului. Acolo îşi luă şalul din geantă. Şi-l puse în cap şi îşi ascunse tot părul. îl strânse bine sub bărbie şi în jurul gâtului. îl lăsă să cadă pe umeri. îşi îndreptă spatele şi privi în oglinda retrovizoare. *Hijab.* Atributul femeii musulmane. Introduse în GPS adresa grădiniţei Humlan— de pe Foreningsgatan din Stentrăsk.

Se aşeză şi privi râul care se unduia într-o curbă în aval.

Nu putea opri ceea ce avea să se întâmple, la fel cum nu putea opri nici fluxul apei. Cu toate acestea, putea influenţa cursul evenimentelor, putea schimba amănunte ale rezultatelor. Nu avea nimic de pierdut.

Continuă să conducă până când ajunse la intersecţia dinspre Trăsket. Ieşi de pe drumul 374 şi o luă spre oraş. Alunecă încet într-o senzaţie intensă de dejâ-vu. Străzile şi casele erau întipărite în mintea ei. în mare parte, totul arăta exact aşa cum îşi amintea, cum era posibil? Fiecare panou publicitar părea să strige în semn de protest. Fusese nevoită să se oprească în parcarea din faţa magazinului Ica pentru a-şi recăpăta suflul.

Reacţia ei atât de puternică fu neaşteptată.

Examină GPS-ul. Bondarul, insecta care

nu ştia că nu ar fi trebuit să poată zbura. Băgă în viteză, ambreiajul cedă. închiriase literalmente o rablă.

Vreo 20 de copii alergau prin ploaie, cu pelerine de ploaie şi căciuli pe cap. îl urmărise pe cel mic pe contul de Instagram al lui Josefin încă de când se născuse, dar tot îi era teamă că nu va reuşi să îl recunoască.

Totuşi, nu exista niciun dubiu. Băiatul era o copie fidelă a lui Markus în copilărie, cu aceiaşi umeri drepţi şi aceleaşi picioare sprintene.

Să fie atât de aproape. Experienţa îi accelera pulsul şi îi îngreuna respiraţia.

Scoase aparatul foto Polaroid din geantă şi coborî din maşină, tinându-1 sub umbrelă. Merse încet de-a lungul gardului, fără să-şi îndrepte privirea către copii. Băiatul se juca cu câteva găleţi şi mingi în cutia cu nisip, râzând şi cântând. Făcu cale întoarsă, spre maşină, prefăcându-se că se uită după ceva în geantă.

La un moment dat, mingea ricoşă spre gard, în direcţia ei, iar copilul porni în fugă să o prindă. Ridică aparatul foto şi apăsă pe buton. Un sunet zdrăngănitor însoţi apariţia fotografiei polaroid. Făcu un pas mai aproape. Copilul o privea surprins. Mai făcu o fotografie.

— Bună, Elliot, îi spuse ea. Ce minge frumoasă ai acolo!

Copilul luă mingea fără să răspundă, se întoarse şi fugi înapoi spre cutia cu nisip. Ea puse rapid aparatul foto în geantă, se sui în maşină şi plecă.

Intr-o parcare din spatele staţiei de autobuz, aşteptă apariţia imaginilor. Ambele

ieşiseră impecabil. Cea din urmă era chiar reuşită. Elliot privea cu ochi mari către camera foto, cu o expresie surprinsă, care putea fi interpretată ca fiind teamă.

Apoi conduse încet pe străzile înguste, poziţio- nându-se astfel încât să poată vedea grădiniţa şi trotuarul care ducea spre zona rezidenţială din apropiere. O femeie trecu pe lângă ea cu un câine, aruncă o privire în maşină, dar îşi întoarse capul. Avusese dreptate, oamenii din Suedia evitau să se holbeze la femeile musulmane, fie din respect, fie din respingere.

începu să aştepte, simţind un vâjâit îndepărtat în cap, poate o amintire a vântului de pe munte sau poate doar un puseu de tensiune. Situaţia părea ireală, să fie în locul pe care şi-l imaginase de atâtea ori încât devenise un vis.

După o jumătate de oră, Josefin veni pe jos cu căruciorul, ţopăind şi purtând o pelerină pentru a se proteja de ploaie. Era o ţipă simpatică, în ciuda faptului că nu părea extrem de dotată intelectual, cel puţin judecând după ceea ce posta pe reţelele de socializare. Cu toate acestea, părea că îi iubea pe Markus şi pe copii.

în oglinda retrovizoare, Vladlena îşi văzu nora lăsând căruciorul cu fiica ei după gardul grădiniţei şi mergând să-şi ia fiul.

Porni maşina, întoarse şi trecu din nou, încet, pe lângă locul de joacă. Opri în dreptul căruciorului, fără a îndrăzni să coboare geamul. Ridică aparatul foto şi-i făcu o poză prin geam, peste gard, bebeluşului.

Apoi, acceleră spre zona rezidenţială. Se opri în faţa unui magazin de produse electronice şi setă GPS-ul pe Tornvägen nr. 12. Conduse încet spre casă. Ştia că este una albă, cu ornamente si ferestre

gri-

Trecut încet. Din cutia poştală ieşeau pliante. Parcă maşina pe un loc de parcare de pe strada alăturată. Fotografia cu fetiţa în cărucior era şi aceasta reuşită. Scoase cartea *Fjärilsvägen* din geantă şi aşteptă o oră. Apoi Josefin se întoarse, cu băiatul stând pe o mică platformă în spatele căruciorului; părea să cânte. în cărucior era o sacosă de la Ica.

Vladlena puse contactul pentru a putea coborî geamul un centimetru. Melodia pe care o cânta băiatul părea a fi *Bee, bee, mielule alb,* dar nu putea distinge cuvintele. Era pregătită cu aparatul Polaroid. Se concentră asupra respiraţiei, îşi menţinu atenţia. Făcu o fotografie în timp ce Josefin golea cutia poştală, alta când aşeza corespondenţa deasupra sacoşei din cărucior, iar a treia când descuia usa si intra în casă.

Vladlena rămase în maşină în vreme ce lumina zilei scădea treptat.

Markus ajunse acasă în jurul orei 17. Lumina se aprinse în bucătărie, putea distinge mişcările oamenilor înăuntru. Probabil că găteau cina de vineri. Părea puţin probabil să iasă din nou în oraş în seara aceea. Tocmai se hotărâse să plece cu maşina de acolo, când observă un Volvo parcând în faţa casei şi pe Wiking coborând din el.

Rămase fără suflu. îşi acoperi gura cu ambele mâini, ca să nu urle. Arăta exact ca în amintirile ei. L-ar fi recunoscut oriunde.

Rămase înmărmurită, urmărindu-1 cum intra pe uşa din faţă, cum scăpa ceva pe podea şi cum îl lua pe băieţel în braţe. Apoi uşa se închise.

Plânse atât de mult încât i se umeziră

ochelarii. Reuşi să-si revină abia în momentul în care un cuplu mai în vârstă se apropia de maşină, însă nu se uitară deloc spre ea.

Ceva mai târziu, Wiking apăru din nou pe veranda din fată vorbind la telefon. Ploaia se oprise. Vorbi o vreme. Nu putea auzi cuvintele, dar le percepea ritmul. Apoi încheie convorbirea, îşi puse telefonul în buzunarul interior al jachetei de la uniformă şi rămase un minut afară, privind peisajul, parcă departe, dus pe gânduri. Apoi ieşi brusc pe gazonul din faţa casei şi se prăbuşi pe pământ. Se lungi pe iarbă, cu braţele întinse, privind cerul. Ea puse din nou contactul şi coborî complet geamul, dorindu-şi să fie şi mai aproape. Wiking părea să murmure ceva, dar Vladlena nu putea auzi ce. Simţea dorinţa intensă de a merge la el, de a se întinde lângă el şi de a-i mângâia obrazul. Fu nevoită să ridice din nou geamul, să creeze o distantă.

Apoi Wiking se ridică, îşi scutură spatele şi umerii si intră în casă.

Ea rămase afară, privind lumina de la fereastra bucătăriei: caldă, galbenă. Distingea umbre, mişcări. Fragmente din viaţa de zi cu zi.

Cu puţin înainte de ora 21, uşa de la intrare se deschise iar şi Wiking ieşi în grabă. Se sui în Volvo şi plecă în viteză în susul dealului, spre Kvarndammsvägen.

Aşteptă jumătate de minut înainte de a-1 urma.

Se dusese acasă. îi găsi maşina parcată în acelaşi loc ca în urmă cu 30 de ani.

La fereastra lui era lumină, o lumină slabă, undeva în cameră.

Aşteptă o oră, până când lumina se stinse, înainte de a porni spre Mlaştina Rece.

La punctul de cotitură din extremitatea nord- vestică a mlaştinii, opri maşina şi se pregăti să înnopteze. Scoase unul dintre sendvişurile cumpărate din vagonul-restaurant al trenului şi bău o sticlă de apă minerală. Apoi coborî din maşină, îsi dădu jos haina si salul, ocoli maşina si se aşeză pe locul pasagerului. Fără volan, avea mai mult spaţiu pentru picioare. Dădu scaunul cât de mult putu în spate, îşi puse haina peste ea pe post de pătură. Urma o noapte friguroasă, dar nu mai friguroasă decât cea în care dispăruse. Se uită în
sus, prin parbriz, înainte de a clipi de câteva ori şi de a adormi.

ZONĂ PROTEJATĂ

Accesul interzis străinilor

RESTRICTED AREA

Entry prohibited for aliens

SPERRGEBIET

Zutritt fur Auslănder verboten

ZONE PROHIBEE

Acces interdit aux etrangers

SUOJA-ALUE

Păăsy ulkomaalaisilta kielletty

CAHKTYAPb

flocryn 3anpemeH fl/in MHoerpaHqeB

40 *Snus* este o un soi de tutun umed care se aşază între

buză si gingie, popular în special în Scandinavia ca alternativă la fumat *(N.t).*

41 Tip de locuinţă rusească folosită pe post de casă de vacanţă

(N.r.).

42 Emisiune radio unde se difuzează exclusiv melodii compuse de muzicieni suedezi *(N.t).*

SÂMBĂTĂ, 22 AUGUST 2020

„Hurnlan" înseamnă „Bondarul" (N.t.). Reveni în Stentrăsk în zori. în apartamentul lui Wiking lumina era deja aprinsă. Nu fu nevoie să aştepte mult până când acesta ieşi şi se îndreptă spre maşină.

îi urmări maşina prin oraş. La secţia de poliţie, la mama lui, la Stone Swamp Inn. La Trăsket şi apoi până la Baza Robotică.

Aşadar, Markus îi primise scrisoarea. Cea pe care o trimisese marţi din Gara Centrală din Stockholm. Wiking voia să afle cine o scrisese, cine le cunoştea simbolurile. Cine avea informaţii
despre serviciul lui Markus.

în cele din urmă, se întoarse la secţie. Urma să
verifice amprentele, să caute informaţii despre hotel.

O femeie solidă, cu părul castaniu-roşcat şi şlapi Crocs, intră în secţia de poliţie cu o sacoşă de la Ica, probabil făcea parte din personalul de curăţenie. Stătu doar puţin, apoi ieşi fără sacoşă.

Wiking părăsi secţia, activă alarma şi încuie uşa. Se întoarse acasă, în apartamentul său, lăsă maşina cu motorul pornit. După un minut, reapăru cu un rucsac vechi pe care îl puse pe bancheta din spate. Conduse apoi pe drumul 374. Vladlena îl urmări de la distantă, trecură de Vidsel şi coborâră spre Ălvsbyn şi Luleâ. îi pierdu urma la intersecţia din Găddvik, dar îi găsi maşina în parcarea aeroportului Kallax.

Dacă îl cunoştea bine, era în drum spre Hotel International.

Ea se întoarse şi conduse înapoi spre Stenträsk, simţind imediat cât de foame îi era. Se opri şi mâncă găluşte umplute la un restaurant din Ălvsbyn. Apoi, se plimbă în jurul râului Storforsen în timpul după-amiezii, lăsându-se sedusă de şiroaiele de apă care tunau.Seara, parcă maşina puţin mai jos pe Kvarndammsvägen şi urcă la apartamentul lui Wiking.

Apartamentul ei.

Pe atunci, vecinii nu aveau vizoare la usi. Se apropie cu grijă, se opri pe scări şi privi pe palier. Trei usi. Nici acum nu aveau vizoare. Stătu si ascultă pentru câteva minute. Era linişte deplină într-o parte, sunete vagi de la un televizor, în cealaltă parte. Mirosea la fel, un miros uşor de lămâie aromată.

Urcă pe palier. încuietoarea lui Wiking era dintre cele vechi, părea că n-o schimbase niciodată. Spera să nu fi schimbat nici ascunzătoarea pentru cheia de rezervă. Făcu câţiva paşi silenţioşi pe treptele următoare, ridică plinta desprinsă.

Era încă acolo. Timpul se oprise-n loc în toţi aceşti ani.

Descuie fără probleme. Păşi în apartament, închise usa în linişte.

Dacă el s-ar fi întors în seara aceea, atunci aia iar fi fost soarta, dar nu credea că avea să se întâmple.

Rămase nemişcată în întuneric. îsi auzea propria respiraţie.

Oglinda din hol era a ei, cea pe care o avusese în apartamentul din Solna. Rama de pin, măsuţa pentru hol asortată dedesubt. încă o mai avea. Fusese nevoită să se aşeze

pe podea. îşi dădu jos şalul, îşi scutură părul. îşi dădu jos ochelarii. îi puse pe măsuţa din hol. îşi dădu jos pantofii, haina. Le lăsă pe podea.

Era acolo. *Era acolo.*

Rămase în linişte mult timp, mirosind şi trăgând aerul în piept.

Al ei.

Se ridică si intră în bucătărie.

Masa de bucătărie pe care au cumpărat-o de la Blom's mobler din Ojebyn când s-au mutat.

Scaunele, la fel. Aceeaşi viată.

Nu aprinse nicio lumină.

Camera de zi. Canapelele erau noi, un birou mic cu un calculator lângă perete. Dormitorul. Somiera fusese probabil schimbată, era stricată şi atunci, dar tăblia patului era aceeaşi.

Tapetul, linoleumul.

Cei 30 de ani dispăruseră, era Helena Stormberg care se plimba printre camere într-o realitate evidentă si familiară.

Oare avea pe cineva?

Merse în baie. Nu împărţea cu nimeni spaţiul din dulapul de baie. Erau doar spumă de ras, aţă dentară şi pastile pentru dureri de cap.

îşi luă haina şi se întinse pe patul lui. Salteaua era nouă, cu siguranţă.

Se ghemui aşa încât picioarele să-i încapă pe partea de jos a hainei.

Adormi.

DUMINICĂ, 23 AUGUST 2020

Acasă.Vladlena pregăti scrisoarea la lumina felinarului de pe stradă. Puse înăuntru fotografia cu Elliot, cea în care avea o expresie surprinsă. Introduse în plic şi una dintre fotografiile cu Josefin şi copiii în faţa casei, iar apoi poza cu bebeluşul din curtea grădiniţei. Scrise un mesaj scurt.

Ei fe v^iA.

TvebiAÎe v-enunţ-i 1 *a*| posP, ■s’OV-Pel vel WIAVÎ.

Semnă cu steluţa. Scrise „Pentru Markus" pe plic.

Apoi părăsi apartamentul. Tăcut şi întunecat ca un mormânt. încuie, puse cheia de rezervă la loc.

Coborî din nou la râul Storforsen, aşteptă până când se lumină complet de ziuă.

Era necesar să îi sperie. Zdravăn.

Nici prea devreme, ca Markus să aibă timp să reacţioneze şi să reflecteze. Şi nici prea târziu, ca să aibă timp să ia o decizie.

După prânz, se poziţionă în spatele vilei lor, cu vedere la intrarea şi ieşirea de pe stradă.

Momentul sosi după ce Markus îl luă pe băiat şi plecară cu maşina după prânz, iar Josefin rămase acasă cu fata. Vladlena se opri la marginea pădurii cu un binoclu mic, prefăcându-se că se uită după păsări. Văzu că Josefin ieşise pe terasa din spatele casei cu copilul în braţe, aşezându-se în balansoar să alăpteze. Cât dura alăptarea unui bebeluş de sase luni? Zece minute?

Avea zece minute la dispoziţie.

înconjură rapid casa şi intră repede în curtea din faţă. Se îndreptă calmă şi hotărâtă spre vila albă. Apăsă clanţa. Uşa de la intrare era descuiată. O auzea pe Josefin fredonându-i fetiţei pe terasă.Lăsă plicul pe podea, în mijlocul holului.

Pev\fviA K<7ɪvVᴍs

înăuntru, în casă.

Un act grav de violare a vieţii private.

O ameninţare clară.

Trebuia să se retragă din QATS.

Apoi ieşi şi închise uşa în urma ei. Nu era niciun vecin afară. Reveni rapid la maşină, păstrând un ritm alert, specific zilei de duminică.

Conduse până la Ălvsbyn. Făcu plinul maşinii. Rent-A-Wreck nu avea program duminică după- amiază, asa că lăsă cheile maşinii într-o fantă din usă.

Călătoria cu trenul înapoi spre Stockholm durase 12 ore şi şapte minute, ajunse cu puţin înainte de ora 6:30. Chiar la timp pentru a-şi continua analizele la Sophiahemmet.

TOAMNA ANULUI 1989

în dimineaţa următoare, urmau o examinare cu ultrasunete a vaselor de sânge din zona gâtului şi cea inghinală, o ecografie a toracelui şi o analiză a densităţii osoase.întâlnirile deveniseră din ce în ce complicate.

Ultimele coordonate indicate duceau într-o parcare din spatele casei misionare a EFS— din Vidsel. Trebuia sa fie acolo după-amiază, la ora 16:15.

înţelegea că Angeloff nu putea să se conformeze programului de la creşă, dar de data aceasta atât locul, cât si ora erau incredibil de incomode. Trebuia să-l ia pe Markus la ora 16 şi nu avea maşină. Drumul până în Vidsel era al dracului de lung.

Plecă din recepţie şi se duse în bucătărie să ia o chiflă cu scorţişoară. Mâncatul constant era

singurul lucru care o ajuta să nu vomite. Uitase cât de rău se simţise la început, cu Markus, iar acum se simţea la fel.

Urban intră şi o cuprinse în braţe, în timp ce ea mesteca.

— Am dat cu lopata pe trotuar. Ce mai fac acum?

Ea îi zâmbi, înghiţind cu dificultate.

— Minunat, zise ea. Du-te şi dă cu lopata şi în curtea din spate şi să mături şi zăpada de pe tomberoane.

— OK, spuse îngrijitorul şi plecă.

Ea îsi luă încă o chiflă si se întoarse la biroul ei

din spatele recepţiei.

— Am terminat, spuseră fetele de la

curăţenie, privind-o de peste tejghea.

Ea se ridică şi se apropie de ele. Ar mai fi trebuit să stea la lucru încă o oră, dar camerele erau rezervate pentru întreaga săptămână, iar curăţenia se făcea mai rapid atunci când oaspeţii rămâneau. Chiar mai născocise câteva sarcini de curăţenie inutile în zona sălii de conferinţe, dar acum nu mai putea găsi nimic de făcut. Aşa că se uită demonstrativ la ceasul de mână, se înclină pespate şi se făcu că ascultă la bucătărie. Ştia deja că Kerstin nu era acolo.

— OK, spuse ea încet şi hotărât. Puteţi pleca. Dar, când pleacă francezii, trebuie să fiţi pregătite să lucraţi puţin în plus, în regulă?

Ambele femei se luminară la fată si ieşiră în grabă în ultimele raze de lumină ale după-amiezii.

Helena sortă câteva facturi şi aruncă o privire în curtea din spate. Urban trebuia să fie ocupat cu deszăpezirea şi măturatul tomberoanelor cel puţin o oră. Luă cheia universală şi urcă la etaj.

îi trebuiseră câteva zile să-si dea seama cine era liderul echipei. De obicei, liderul era persoana care vorbea în numele grupului, însă nu şi în acest caz. Presupunea că era din cauză că, în general, francezii aveau cunoştinţe slabe de limbi străine.

Pur şi simplu, în echipă era doar un singur om care vorbea engleză şi care era trimis să facă check-in şi să comande micul-dejun. Nimeni la pensiune nu ştia că franceza ei era mai bună decât engleza, şi nu avea de gând să le dezvăluie acest lucru, aşa că îl lăsase pe tip să se chinuie. însă în timp ce oaspeţii vorbeau între ei, observase că bărbatul din

camera 15 era cel care lua deciziile. Descuie usa camerei lui si intră, închizând-o în urma ei.

Camera era bine întreţinută, cuvertura de pat era întinsă. Niciun rezultat al testelor nu fusese lăsat la vedere, nu avea să îi fie atât de simplu. Nici nu se aştepta la asta, numai americanii obişnuiau să fie atât de neglijenţi.

îsi scoase o lanternă mică din buzunarul încăpător de pe coapsă al pantalonilor şi merse la şifonier, luminând rapid în jurul marginilor uşilor pentru a vedea dacă bărbatul pusese ceva care să trădeze faptul că le deschisese. Nu găsi nimic.

Seiful era jos, în partea stângă. Era un pic mai bun decât seiful standard al unui hotel, deoarece majoritatea oaspeţilor aveau nevoie să încuie documente cu cel mai înalt grad de securitate.

Strânse din dinţi, spera că îl folosiseră. Turcii nu o făcuseră, ei păstraseră toate documentele în Bază până când plecaseră. Angeloff fusese furios.

Respiră adânc, analiză seiful. Lumină în jurul uşii şi, ce să vezi, bărbatul prinsese un fir de păr deasupra uşii seifului. Helena introduse codul general, încuietoarea făcu clic şi se deschise. Firul de păr căzu pe podea, îl luă între degetul mare şi arătător. Şi-l prinse între buze. Examină cu atenţie documentele din interiorul seifului, modul în care le găsise aşezate. Apoi le scoase şi le puse pe podea.

Penultima zi era cea mai potrivită pentru a face controlul. Majoritatea testelor erau finalizate, dar niciodată toate. Cele care erau efectuate în ultima zi, de obicei vinerea, nu erau niciodată încuiate în seif, deoarece oaspeţii plecau din Stentrăsk. Aşadar testele

finale nu erau niciodată accesibile. Ştia că acest lucru era perceput ca o bilă neagră pentru ea.

Puse firul de păr cât mai adânc pe raftul de sus al seifului. îşi scoase micul aparat de fotografiat şi fotografie documentele, cu atenţie şi sistematic, în ordinea în care fuseseră aşezate. Prinse din nou firul de păr între buze, puse documentele la loc în acelaşi mod în care le găsise, aşeză firul de păr în locul potrivit şi încuie uşa. Codul ales de oaspete nu era afectat de faptul că ea folosise codul general.

închise uşa şifonierului. Privi prin cameră. Perfect. Ieşi şi coborî din nou la recepţie. Urban era încă ocupat cu măturatul zăpezii de pe tomberoane.

Mai rămăsese doar întâlnirea, cea cu coordonatele deloc practice.

Trebuia să inventeze ceva care să-i justifice accesul la maşina firmei si să motiveze de ce urma să ajungă târziu la creşă. Sună la secţia de poliţie de la centrala telefonică a pensiunii, Carina răspunse.

— Poţi să-l anunţi pe Wiking că o să întârzii azi? Trebuie să duc un covor la spălătoria din Ălvsbyn.

Nicio problemă, Carina avea să transmită mesajul.

Ocoli tejgheaua de la recepţie şi rulă covorul din faţa acesteia. Apoi coborî cele trei trepte până la uşa din spate, o deschise şi îl strigă pe Urban.

— Poţi să mă ajuţi să car un covor?

îngrijitorul veni îndată, în fugă, apoi cără covorul pe umăr până la maşina firmei.

— Mersi, Urban! Doamne, cât de puternic eşti!

Urban roşi.

Afară se întunecase complet.

Conduse cu atenţie până în Vidsel. Ningea uşor, iar drumul era alunecos. Opri în parcarea neluminată din spatele casei misionare, stinse luminile din maşină. Scoase rola de film din aparatul foto şi aşteptă.

Mesajele despre întâlniri şi coordonatele erau transmise criptat, folosind coduri unice, prin vechiul ei radio cu tranzistori, cel despre care Wiking credea că este o amintire de la mama ei. Erau trimise ca grupuri de câte cinci cifre, direct din Moscova. Frecvenţa era ajustată astfel încât să poată auzi clar mesajul fără ajutorul unei antene avansate. Cu cât Markus creştea, cu atât îi era mai greu să le obţină. Odată începuse să repete numerele ruseşti cu voce tare la grădiniţă. Din fericire, nu fusese niciodată nevoită să si transmită ceva înapoi, riscul de expunere era considerat prea mare. De obicei, îsi livra filmele la nişte coordonate prestabilite, fără vreo întâlnire, în cel mai simplu mod posibil. Le lăsa într-o cutie poştală abandonată sau în scorbura unui copac, întâlnirile fizice erau de evitat, dar deveniseră tot mai frecvente. Nu era un semn bun.

La exact 16:15, uşa pasagerului se deschise şi Angeloff se trânti pe scaunul de lângă ea. Ea îi înmână rola de film, iar el îi lăsă un pachet de zece role noi.

— Trebuie să-ţi pregătim evacuarea, spuse el.

Aici era, sosise. Gâtul i se strânse, înghiţi în sec.

— Sunt însărcinată din nou, spuse ea.

El nu părea să se fi enervat.

— Nu e nicio grabă, spuse el. Se întâmplă atât de multe lucruri pe plan politic în momentul ăsta. Voiam doar să te anunţ.

— Când estimezi? Copilul trebuie să se nască în luna aprilie a anului viitor.

Acum deveni iritat.

— Ţi-am zis că mai durează. O să primeşti instrucţiuni despre cum să procedezi în timp util. Cine ştie cum naiba se termină cu asta, cu acest *sloznost.*

Nu prea înţelese la ce se referea el prin *sloznost,* cuvântul însemna complexitate sau încurcătură, complicaţie. înţelesese totuşi că nu mai avea rost să pună alte întrebări.

— Aţi primit vreo rezervare nouă? întrebă Angeloff.

— Americanii au confirmat că o să revină în martie, conform planului stabilit, şi turcii tocmai au rezervat pentru două săptămâni în luna iunie.

— între ce date?

— între 12 si 23.

Angeloff mormăi. Ea n-ar fi putut livra în acea perioadă, trebuia să fie acasă cu bebeluşul.

— Există ceva ce pot face pentru a-mi uşura evacuarea? Şi ce o să-i spun lui Wiking?

— Niciun cuvânt, ştii deja asta. Nu în situaţia asta. O să primeşti informaţii care o să-ţi spună exact cum să acţionezi.

Ea nu se putu abţine şi insistă.

— Dar când, cu aproximaţie? Când o să aflu?

O privi şi suspină, ea îi văzu ochii obosiţi strălucind în întuneric.

— Moscova nu ne-a informat, spuse el, glăsuind aproape ca un tată. Cu *sloznost* de o asemenea magnitudine, ar putea dura ani.

O bătu uşor pe braţ, deschise usa si ieşi. O adiere aduse un pic de zăpadă şi-o răspândi pe scaun. Helena privi în oglinda retrovizoare cum Angeloff parcă era înghiţit de întuneric.

La ce se referea prin *sloznost*? Glasnost şi perestroika, poate. Deschiderea, reformele economice, erau nevoiţi să schimbe premisele activităţii organizaţiei.

După cinci minute porni maşina şi se întoarse în Stentrăsk.

Ajunse în acelaşi timp cu francezii care se întorceau de la Baza Robotică.

— Pot să vă cer o favoare? îl întrebă pe bărbatul care ştia engleză. Puteţi să mă ajutaţi cu covorul ăsta? Tocmai l-am adus de la spălătorie.

Bărbatul zâmbi forţat, dar nu găsi nicio modalitate de a refuza atât de rapid. Căra covorul înăuntru şi o ajută să-l întindă în faţa tejghelei de la recepţie. Ea îi oferi cel mai cordial zâmbet şi apoi plecă în grabă către creşă.

Markus era morocănos si obosit. Rotile căruciorului alunecau şi se opreau în bucăţile de gheaţă de pe trotuar. Respiră uşurată când ajunse în apartament.

Wiking era deja acasă. îl sărută călduros.

— Te-ai descurcat cu covorul? întrebă el.

Mesajul fusese în mod evident transmis.

— Urban m-a ajutat să îl car până la maşină, răspunse ea.

— Bietul nemernic, zise Wiking. E complet înnebunit după tine. Am luat două plăcinte de la Holmdahls.

Arătă spre chiuvetă cu degetul. Ea îl sărută din nou.

Mâncară în faţa televizorului după ce Markus adormi. Helena îşi întinsese

picioarele în poala lui Wiking, mânca o portocală şi se uita la Rapport. Acolo, Bo Holmqvist anunţă, dintr-odată, la doar câteva minute de la începerea emisiei, că RDG deschisese graniţa spre Berlinul de Vest. Helena crezu că n-a auzit bine.

— Ce-a spus? întrebă Helena.

— Ce? răspunse Wiking, care răsfoia o revistă auto.

— A spus că RDG a deschis graniţa cu vestul?

Sloznost.

Wiking aruncă o privire la televizor.

— Era doar o chestiune de timp. Nu poţi să ţii un întreg popor închis, e la mintea cocoşului.

Helena se ridică în fund simţind că îi bubuie

capul. Porni radioul imediat ce se încheiară ştirile de la televizor.

Ca parte a noii deschideri, Comitetul Central est-german organiza conferinţe de presă zilnice, transmise la televizor. Emisiunea din acea zi era prezentată de şeful partidului din Berlin, Giinter Schabowski. Citind de pe o foaie de hârtie pe care o ţinea în mână, acesta spuse: „Prin urmare am decis astăzi să adoptăm o regulă care să permită tuturor cetăţenilor Republicii Democrate Germane să părăsească RDG".

Un jurnalist întrebă când aveau să intre în vigoare noile reguli.

Liderul partidului ezită, apoi răspunse, „de îndată". în direct, la televizor.

După doar câteva minute, oamenii din Berlinul de Est începuseră să se îmbulzească la punctele de trecere a frontierei. Gărzile nu primiseră încă noile instrucţiuni şi refuzau să

îi lase să treacă pe cei fără permisul de trecere corespunzător.

Situaţia devenea din ce în ce mai tensionată pe măsură ce orele treceau.

Wiking se duse să se culce, dar Helena rămase lângă radio.

în cele din urmă, situaţia din Berlinul de Est scăpase de sub control, mai ales la punctul de trecere de pe Bornholmer Strasse. Harald Jäger, şeful grănicerilor, avea doar două opţiuni: să reprime mulţimea prin forţă sau să deschidă graniţele.

Acesta alesese cea de-a doua variantă.

La miezul nopţii, toate porţile fuseseră larg deschise.

Helena stătea în întunericul sufrageriei din Stentrăsk si asculta huruitul zidului care se

prăbuşea. Imaginile îi străluceau în minte.

Cortina de Fier se prăbuşea.

Oamenii aveau să fie liberi cu adevărat.

Un extaz mai măreţ decât toţii munţii din lume.

Ar putea rămâne în Stentrăsk pentru totdeauna.

VINERI, 28 AUGUST 2020

44 Evangeliska Fosterlands-Stiftelsen, Fundaţia Patriei Evanghelice, organizaţie creştină evanghelică luterană cu origini în Suedia, implicată în activităţi misionare şi filantropice (N.t.).îşi recăpăta cunoştinţa simţind dureri de gât şi constatând că pantalonii îi erau umezi. Pentru o clipă, nu-şi dădu seama unde se afla. Simţea un miros puternic de urină, făcuse pe ea.

Camera de hotel a lui Wiking. Mâinile lui aspre în jurul gâtului ei.

Rămase nemişcată, ascultând ce se petrecea în afara camerei, sunetele oraşului. Erau aproape estompate. Ploaia lovind în pervazul ferestrei. Un vehicul rătăcit, cu roţile scrâşnind pe asfaltul umed.

Oare el mai era acolo?

Probabil că nu.

Probabil că fusese leşinată o vreme, deoarece urina se răcise. Pantalonii i se lipiseră de coapse. îi era extrem de frig.

încercă să tuşească, o duru foarte tare. Oare se rupsese ceva? îşi pipăi gâtul, era sensibil. Se ridică, îşi sprijini capul de tăblia patului şi se întinse spre lampă. Nu funcţiona. Probabil că Wiking luase cârdul hotelului din suport, cel care pornea curentul electric.

înghiţi cu grijă. Gâtul era format numai din ţesuturi moi: traheea, coardele vocale, tiroida, artera carotidă. Osul hioid.

Putea să înghită. îşi drese vocea. Răguşită, dar încă funcţională. Se ridică precaută în picioare, simtindu-se puţin ametită. Fu nevoită să se tină de mobilă şi de pereţi până să ajungă la geanta din colţ. Acolo avea portofelul şi cârdul care putea reporni curentul electric. Nu trebuia

neapărat să fie cheia de la usa camerei de hotel, era bun orice
card. Luă cârdul de la sala din Moscova si se târî

până în hol. îl introduse în suport. Lumina din tavan se aprinse, orbind-o. Camera era goală. O pată întunecată de urină colorase cuvertura patului.Se duse în baie. Se privi în oglindă, ochii şi pielea din jurul lor erau înroşiţi. îl judecase greşit pe Wiking, nu credea că avea acea violenţă în el. Ce alte greşeli mai făcuse ea?

Deschise robinetul cu apă caldă la chiuvetă şi se dezbrăcă de pantaloni şi chiloţi. Scoase un săpun mic şi alb dintr-o cutie de carton şi încercă să cureţe petele de pe pantaloni. Clăti chiloţii, simţind urina care îi pişcă coapsele, apoi intră în dus si se clăti. îmbrăcându-se ulterior, îsi dădu seama că şi cămaşa îi era murdară, aşa că o spălă şi pe ea. Se îmbrăcă apoi cu hainele ude, neavând încotro. Nu putea rămâne dezbrăcată, aşteptând să se usuce, ştiind că el se putea întoarce în orice moment.

Luă cu ea un pahar cu apă şi se întoarse în cameră. Stinse plafoniera, luă haina care căzuse pe podea şi, evitând pata de urină, se întinse aşteptând, folosind haina ca o pătură.

Ceva îi spunea că nu trebuia să îi fie teamă.

Dacă Wiking ar fi vrut cu adevărat să o omoare, ar fi făcut-o.

Se trezi când usa camerei de hotel se deschise si se închise.

Wiking se întorsese. Auzea sunetul respiraţiei lui. Un fior de frică iraţională îi străbătu corpul, un reflex condiţionat.

Acesta nu aprinse lumina, traversă camera în întuneric şi se aşeză în fotoliu lângă fereastră, cu capul conturat de felinarele străzii inundate de ploaie. Ea se sprijini de tăblia patului.

— Trăieşti? întrebă el.

Vladlena îsi drese vocea, încă o durea.

— Ştiai, spuse Wiking din întuneric. Despre Markus, că primise responsabilitatea. Că urma să fie eliminat.

Ea se ridică şi aprinse lampa de pe noptieră, o insuliţă de lumină slabă peste întreaga cameră. Se întinse după paharul cu apă pe care îl pusese pe noptieră, luă o înghiţitură cu grijă.

O privea fix, absurditate nebună. Că a putut să- 1 revadă. Părul îi devenise aproape alb, dar era la fel de vâlvoi ca în urmă cu 30 de ani. Umerii îi erau mai subţiri, părea istovit. Privirea îi era la fel de întunecată.

— Avertismentul tău, spuse el. A funcţionat.

Ea se auzi chinuindu-se să respire.

— A refuzat postul, iar acesta a ajuns, în schimb, la colegul lui. Colegul a murit într-un accident de maşină marţea trecută. Maşina fusese modificată.

O podidiră lacrimile şi îi curgeau pe obraji, nu le putea opri. Respiră cu gura deschisă pentru a le mai potoli.

— Nu a fost periculos? Să-l avertizezi? Ce se întâmplă cu Markus dacă o să te prindă?

Ea nu putu răspunde. în liniştea aceea, un vehicul de urgenţă trecu pe strada alăturată, sirenele pătrunzând prin fantele ferestrei. îşi şterse obrajii cu mâneca bluzei.

— Am crezut că te-am omorât, spuse el. Poţi să-ţi imaginezi ironia?

El îşi privi mâinile.

— Nu ştiam că sunt în stare. Că pot.

Wiking îşi duse mâinile la faţă.

— „De fapt, el nu e aşa", mormăi el. „Doar atunci când îl provoc."

Ea nu înţelegea ce voia să spună, dar nu întrebă.

El se ridică.

— Acum o să pleci de aici, zise el. Nu vreau să te mai văd niciodată.

Păşi în hol şi deschise uşa cu putere. Detectoarele de mişcare activară luminile de pe coridor. Wiking aştepta demonstrativ în pragul uşii. Ea se târî spre ieşire. Era ruşinată de pata de urină de pe cuvertura patului. Pantalonii şi cămaşa îi erau încă ude. Reci. îşi luă haina de pe podea. Temporizatorul de pe coridor se activă şi luminile se stinseră afară. Farurile maşinilor proiectau lumini albastre care dansau pe pereţi. Ea păşi cu grijă spre el şi se opri chiar în dreptul lui. îi putea simţi mirosul, pământ şi piatră. Ambivalenţa lui profunzime, lumină şi întuneric, îşi scoase cârdul de sală din suportul din spatele lui, braţul ei îi atinse soldul.

Ţinu capul plecat, evitând să vadă scârba din ochii lui.

Plecă fără să se uite înapoi.

Vladlena se programă pentru o ultimă consultaţie la Sophiahemmet, la un specialist ORL, care îi examină rănile. Acesta constată rupturi ale unor vase mici şi câteva leziuni ale pielii pe care le consideră banale. Avea capilare sparte din cauza presiunii crescute, provocându-i hemoragii punctiforme în ţesutul din jurul ochilor. Urma să dezvolte decolorări evidente pe gât din cauza hemoragiilor subcutanate. Cu toate acestea, osul hioid si coardele vocale erau intacte. Durerile aveau să persiste încă o săptămână.

— Te-ai gândit să depui plângere la poliţie? întrebă doctorul, părând îngrijorat.

Acesta nu era obligat să contacteze autorităţile. Ea zâmbi puţin jenată.

— Nu exista nicio infracţiune în spatele acestei întâmplări, răspunse ea.

El îşi împinse instinctiv scaunul puţin înapoi.

— Să fii un pic mai atentă de acum încolo.

Doctorul crezu că fusese implicată într-un act sexual cu strangulare care ajunsese prea departe.

Vladlena plecă de la spital şi luă linia roşie a metroului de la Stadion către Norsborg. Coborî la Mălarhojden. Luase o cameră de hotel în proximitatea autostrăzii, la o jumătate de milă spre sud de centrul Stockholmului şi la o aruncătură de băt de vila lui Mats si a Marinei.

Aceştia încă locuiau acolo. Iar Marina era medic primar la spitalul unde îşi făcuse rezidentiatul, la Sankt Goran.

O persoană care făcuse astfel de alegeri în viaţă nu îsi schimba uşor obiceiurile.

Asa că Marina călătorea mereu cu metroul până la serviciu şi înapoi.

Vladlena îşi petrecu după-amiaza şi seara într-o mică piaţă de la intersecţia dintre Hăgerstensvăgen şi Slăttgârdsvăgen. Acolo se

găseau o cafenea şi o alimentară, un cabinet terapeutic şi un magazin de design interior. O frizerie, un mic chioşc cu mâncare thailandeză. Biserica. Toate necesităţile societăţii civilizate, concentrate într-o singură intersecţie de străzi.

Marina urcă de la metrou puţin după ora 7. Vladlena căutase pe Google poze recente cu ea, din fericire. Se schimbase. Corpul îi era mare şi voluminos, iar părul îi era scurt şi grizonant. Căra o geantă mare peste piept şi mergea uşor legănat spre vilele scumpe de lângă apă.

Vladlena o urmă. Era ceva lume afară, o gaşcă restrânsă de oameni bine îmbrăcaţi care se îndreptau în aceeaşi direcţie. îsi înfăşură salul în jurul gâtului.

La fântâna Bellmanskällan o prinse din urmă pe Marina. Avea 70 de metri la dispoziţie ca să-i transmită mesajul.

— Bună, Marina, îi spuse ea. Sunt eu, Helena. Să nu te sperii.

Doctoriţa îi aruncă o privire rapidă şi continuă să meargă.

— Mats a menţionat că ai putea să apari.

Aşadar familia Vikander îşi împărtăşea în continuare totul.

Femeile continuară să meargă una lângă alta în josul dealului. Un bărbat pe bicicletă trecu pe lângă ele şi le salută, atât Marina, cât şi Vladlena îi răspunseră la salut.

— Vreau să mă întâlnesc cu Mats, zise Vladlena. Camera 305, hotelul de pe autostradă.

Ea îşi mări pasul şi o lăsă pe Marina în urmă, urmărind-o cu coada ochiului cum intra pe proprietatea sa. Vladlena îşi continuă drumul pe Pettersbergsvägen, cea mai îngustă stradă cu două sensuri din Stockholm. Un vapor mic şi alb pentru pasageri şuieră cu aburi şi se opri la Fridhemsbryggan. Mirosul de coaste la grătar ajunse până la ea, stropii unei piscine. Râsetele

copiilor.

La Bâtmansklevet viră la stânga şi se întoarse la hotel.

Avea un mesaj care o aştepta la recepţie. „Vino la noi mâine, la ora 16.

SÂMBĂTĂ, 29 AUGUST 2020

"Vladlena îsi amintea încă ziua în care Mats si

Marina primiseră cheile noii lor case. Era o vineri de primăvară, se întâlniseră pe înserat, când soarele strălucea peste lacul Mălaren, proiectând dungi aurii pe pereţii de cărămidă. Markus abia începuse să meargă. Stătuseră pe o pătură pe podeaua nesfârşită a sufrageriei, mâncând pâine şi chifteluţe reci, bând vin roşu din pahare de hârtie, îşi amintea momentul ca pe unul magic, căci niciodată nu fusese într-o locuinţă cu tavane atât de înalte. Nerăbdarea prietenilor aproape că scânteia. O viaţă care părea un miraj şi care totuşi devenise realitate. Copii, carieră, vecini, Crăciunuri, promovări, dezamăgiri, şedinţe cu părinţii.

Usa de la intrare din lemn de tec bine finisat

era aceeaşi. Ceasul arăta 15:59.

— Bine ai venit, îi spuse Marina, care deschise

usa. Intră.

Nu dădură mâna,

Vladlena păşi în hol, simţind o greutate mare în piept. Ultima dată fusese aici în noaptea dinaintea mutării lor în Stentrăsk. Camioneta plecase, apartamentul ei fusese eliberat, iar cheile, returnate proprietarului. Ea, Wiking şi Markus dormiseră în acea noapte pe canapelele de la demisol. Dimineaţa devreme, plecaseră cu maşina spre nord.

îşi dădu haina jos.

Casa părea mai mică decât şi-o amintea. Proprietăţile aveau tendinţa de a creşte în memoria cuiva, sau poate de a se micşora în

realitate.

— Vrei o cafea? Sau ceai? întrebă Marina.

— Ceai, te rog, mulţumesc, răspunse Vladlena.

înţelegea de ce Mats preferase ca întâlnirea să
aibă loc acasă la el. într-un loc ales de el, si nu

invers. Control şi siguranţă.

Renovaseră bucătăria. Măriseră spaţiul dintre dining şi living, transformând întregul nivel şi cel de la etaj într-un singur open space, cu tavan de înălţime dublă. Mobila din bucătărie era din stejar, probabil realizată pe comandă, aragazul era de la firma live. Marina era cea care câştiga banii. Salarizarea în serviciul de informaţii nu permitea luxuri precum aragaze italiene pe gaz cu uşi de cuptor emailate, indiferent de regimul politic.

— Bine ai venit, Vladlena, spuse Mats, apărând de nicăieri. Vino, să ne aşezăm pe canapele. Presupun că nu ai niciun telefon mobil la tine pe care să te rog să îl închizi.

Ea îi zâmbi uşor, apoi se aşeză în centrul canapelei mari, cu spatele spre apă. Ambii soţi sigur remarcaseră urmele negru-albastre de sub şal, dar nu făcuseră niciun comentariu. Marina puse trei ceşti de ceai şi o farfurie cu fursecuri pe măsuţa de cafea. Ea si Mats se aşezară în câte un fotoliu. Se părea că doctoriţa avea să stea cu ei.

— L-am invitat şi pe Wiking să participe la această întâlnire, spuse Mats. Sper că nu ai nimic împotrivă.

Transparenţă din toate punctele de vedere.

— E în regulă, spuse Vladlena.

— Deci, Vladlena, pot să te rog să-mi spui numele tău, gradul şi data naşterii?

Rusia nu aplica pedeapsa cu moartea, nu în mod oficial. înalta trădare aducea până la 20 de ani de închisoare, dar dezertorii erau de obicei pedepsiţi în moduri mai puţin convenţionale. Cazul lui Serghei Skripal şi al fiicei sale, otrăviţi în Salisbury, era cel mai

mediatizat exemplu din ultimii ani.

— Vladlena Arina Ivanova, spuse ea. Colonel în cadrul GRU. Născută pe 21 ianuarie 1959.

— încă activezi?

Ofiţerii de rang înalt din cadrul GRU aveau dreptul de a se pensiona la vârsta de 55 de ani, dar mulţi alegeau să rămână activi. Mai ales *nelegaly,* care se întorceau şi nu aveau prea multe opţiuni.

— Lucrez cu analize de date din surse publice, evaluând modul în care acestea se potrivesc sau se deosebesc de materialele din cadrul serviciilor noastre de informaţii.

Usa de la intrare se deschise si se închise. Mats se uită înspre hol şi aşteptă în tăcere.

Wiking veni în şosete, ţinându-şi rucsacul ponosit într-un pumn.

— Bună, zise Marina. Vrei puţin ceai?

Wiking dădu din cap că nu, evită să se uite la Vladlena şi bătu din picior. Singurul loc unde putea sta era lângă ea, pe canapea, iar ea nu avea de gând să se mute.

— Bine c-ai putut veni, zise Mats. Poţi să închizi telefonul?

Wiking se aşeză fără să se uite la ea.

— E închis, spuse el.

— Excelent. Tocmai stabileam gradul şi istoricul Vladlenei.

Aceasta privi spre parchetul uzat de copii şi de trecerea vieţii. Simţea căldura corpului lui prin perna canapelei.

— Deci eşti colonel, spuse Mats Vikander, în ce Direcţie?

— A Doua, răspunse ea. Dar nu le mai spunem direcţii acum, ci departamente.

Mats Vikander dădu din cap.

— Te ocupi de America de Nord şi de Sud,

nu de Europa?

El ştia, fără îndoială, mai multe decât dădea de înţeles, avea acces la informaţiile privind modul în care era structurată noua organizaţie.

— Responsabilităţile mele sunt extinse la nivel global, explică Vladlena. Am un oarecare acces şi la celelalte departamente, în principal la Primul. Europa, adică.

Un telefon mobil începu să sune undeva prin casă. Marina se ridică pentru a răspunde şi dispăru urcând scările către dormitor. Mats nu o băgă în seamă. Vladlena îl privea cu calm, dar pulsul îi bubuia în corp. Mats stătea pe spate, în fotoliu, cu mâinile relaxate în poală, fără carneţel sau documentare digitală. Vladlena simţi privirea lui Wiking pe profilul feţei ei.

— Poţi să ne povesteşti câte ceva despre pregătirea ta?

— Am fost pregătită sub comanda generalului- locotenent Gurienko.

Ochii lui Mats sclipeau, era pregătit pentru acest răspuns. Gurienko era o figură legendară.

— Unde?

— într-o dacea de lângă Moscova. Nu sunt prea sigură de locul exact, de fapt.

El dădu din cap gânditor, nefiind surprins nici de acest răspuns. în ziua de azi, Vladlena mai discuta uneori despre pregătirea ei cu ceilalţi din departament, lucru pe care nu avusese niciodată ocazia să-l facă în timpul anilor săi de activitate. Nici ceilalţi nu păreau să ştie cu exactitate locul de desfăşurare a operaţiunilor de instruire.

— Care au fost ţările tale ţintă? întrebă Mats.

— Mai întâi Suedia, apoi SUA.

Simţi privirea arzătoare a lui Wiking.

— Despre detalii privind desfăşurarea exactă a pregătirii tale poate vom avea ocazia să discutăm mai târziu, spuse Mats. Cât timp ai staţionat în SUA?

— 16 ani, între 1991 şi 2007. în Washington DC, pe toată perioada.

— Care era numele tău?

— Lena Svensson.

— De ce s-a încheiat misiunea ta?

— Soţul meu a murit.

înghiţi în sec, nu se uită la Wiking. Marina vorbea încet, undeva în fundal, nu putea distinge exact ce zicea.

— Soţul tău, care a fost...

— Ingvar Svensson, identitatea lui în SUA. Era artist.

— Era bărbatul care a trăit sub numele de Filip în Suedia? Fratele tău?

Ea aprobă din cap şi îşi împreună mâinile în poală.

— Corect.

— De ce a murit?

— De SIDA.

Mats ridică uşor din sprâncene.

— Deşi, oficial, de leucemie, zise ea.

Marina se întoarse, se aşeză în fotoliu.

— Trebuie să ajung la spital în curând, spuse ea.

— Unde ai fost repartizată la întoarcere? întrebă Mats, aplecându-se în faţă să ia un fursec de pe tavă.

— Biroul meu se află în sediul principal de lângă Şoseaua Horoshovskoe.

Heliport pe acoperiş şi piscină la subsol. Sediul era aproape nou inaugurat când se întorsese.

Mats ronţăi din fursec, apoi îşi curăţă

firimiturile.

— Cum te-ai acomodat din nou în Rusia?

— E dificil pentru toţi cei care au trăit mult timp în străinătate, răspunse ea.

De fapt, *nelegaly* care se întorceau erau priviţi la început cu mare suspiciune. Comportamentul lor era considerat ciudat, erau percepuţi ca fiind puşlamale nedemne de încredere. în general, se aveau doar unii pe alţii. Locuiau în aceeaşi zonă, mergeau la aceleaşi sindrofii, la aceleaşi concerte. Cei care reuşeau să se adapteze erau recompensaţi cu poziţii înalte în cadrul organizaţiei.

— Unde locuieşti acum?

— Lângă staţia de metrou Maiakovskaia.

Mats fluieră impresionat, îşi mai îndesă un fursec în gură. Wiking se aplecă în faţă.

— Cum ai putut s-o părăseşti?

Ea îşi întoarse capul spre el, ochii lui erau întunecaţi si albaştri. în lumina zilei, observă cât
era de ridat.

— Părăsesc?

— Pe Elin, în Mlaştina Rece. Ştii cum arăta când am găsit-o?

Murele arctice, coşul, portbebeul.

Ea îşi îndepărtă părul de pe faţă. El se ridică în picioare, apropiindu-se de ea, oprindu-se deasupra ei.

— Ştii cât de aproape a fost să moară? încă mai are cicatrici pe faţă de la înţepăturile de insecte.
Ce fel de om eşti tu?

Wiking se duse în bucătărie, Vladlena auzi apa curgând. Inima îi bubuia în piept, gura îi era uscată. Luă o gură de ceai.

— De ce te-ai întors în Suedia chiar acum? întrebă Mats.

— Misiunea de testare a noului sistem de rachete al NATO a fost încredinţată bazei din Stenträsk.

— QATS, zise Mats.

— Avem o sursă în interiorul bazei şi ne aşteptam ca proiectul să-i revină ei. Nu a fost aşa, aşa că au decis, ei bine... să înlăture obstacolele, astfel încât misiunea să ajungă la ea.

Ea rămase tăcută câteva secunde, apoi continuă.

— Apoi am aflat că obstacolul în cauză era Markus.

— Cum urma să fie înlăturat obstacolul?

— Departamentul 29155 are personal specializat în astfel de chestiuni. în acest caz, planul era, evident, să modifice o maşină.

Wiking se întoarse în camera de zi cu un pahar de apă în mână, se aşeză din nou lângă ea. Se întinse după rucsac şi alinie trei fotocopii ale unor paşapoarte pe măsuţa de cafea.

— Iată-i, zise ek Grupul de piloţi de teste care a părăsit hotelul din Storforsen marţi dimineaţă, devreme, cu domiciliul declarat în Leipzig.

— Vechea Germanie de Est, spuse Mats. Ce fel de maşini se produc acolo?

— Atât Porsche, cât şi BMW, dar nu are relevanţă. Paşapoartele sunt false. Nu am nicio dovadă, dar ştiu. Colegii tăi.

Wiking făcu un gest ferm din cap către Vladlena, ea se aplecă spre masă. Studie cu atenţie chipurile din fotocopii. Trei bărbaţi de vârstă mijlocie, cu trăsături mohorâte şi ochi lipsiţi de viată.

— îi cunoşti? întrebă Mats.

— Nimeni nu-i va recunoaşte niciodată pe

aceşti bărbaţi.

— Pot să împrumut astea? întrebă Mats.

Wiking împinse fotografiile pe masă.

— Cât timp ai ştiut? întrebă el apoi, privind-o fix. Când ai aflat că o să dispari dintre noi?

— Nu am ştiut exact când, răspunse ea. Ci doar că urma să se întâmple.

Plânsese nopţile, prefăcându-se că era din cauza depresiei post-partum.

— De ce a trebuit să mori? întrebă el. De ce nu ai putut pur şi simplu să divorţezi?

Ea se întoarse direct către el.

— Pentru că aveam alte misiuni, iar voi eraţi ostaticii mei. Atâta timp cât făceam ce mi se spunea, nu vi s-ar fi întâmplat nimic.

Se făcu linişte în jurul mesei. Wiking o privea cu neîncredere.

— Faptul că ai venit aici nu implică riscuri foarte mari? întrebă Mats. Atât pentru tine, cât şi pentru Markus?

— Nu neapărat, răspunse ea cu voce joasă. Depinde de felul în care acţionez.

— Superiorii tăi ştiu că eşti aici?

— Bineînţeles. Am cumpărat biletul de călătorie în mod transparent, îmi folosesc telefonul mobil. Deşi în mod evident nu chiar acum, căci e în

camera mea de hotel.

— Ce motiv o să invoci pentru călătorie?

— Unul complet legitim, care nu poate fi asociat cu fiul meu.

— De ce aveai un cod numeric personal greşit? întrebă Wiking. Şi de ce ai spus că te-ai născut în Qatar?

Deci îşi dăduse seama, în sfârsit.

— Ca să înţeleagă cineva. Pentru ca tu să-ţi dai seama că ceva nu era în regulă.

Wiking clipi.

— Ai spus un cod numeric personal greşit

în mod intenţionat?

— La început am fost naivă. Nu puteam spune cine eram, asa că voiam să fiu arestată si deconspirată. A fost o idioţenie, desigur. Nu ar fi ajutat absolut deloc.

— M-am uitat prin registrele noastre cu privire la ofiţerii sub acoperire din anii 1980, spuse Mats. Nici tu, nici Filip nu aţi fost incluşi.

Ea nu răspunse.

— încă un lucru, spuse Mats. Ştiai despre operaţiunea „Cosi fan tutte" în noaptea în care Olof Palme a fost ucis, Wiking îţi spusese. Că divizia rusă a Săpo urma să-l aresteze pe bărbatul care se ocupa de agenţii sub acoperire, Vladimir Angeloff. Era ofiţerul tău de legătură?

Ea aprobă din cap.

— Operaţiunea a fost anulată, continuă Mats, iar ruşii nu au aflat niciodată despre ea. Nu le-ai comunicat niciodată informaţiile.

Ea îşi împreună mâinile în poală.

— Şi mai e încă un aspect, îi spuse Mats Vladlenei. GRU nu-mi cunoaşte identitatea. Nu mi-ai dezvăluit-o niciodată.

Ea simţi privirile lui Wiking.

— Ce părere ai de posibilitatea de a rămâne în Suedia şi de a lucra pentru noi? întrebă Mats.

Iat-o. Oferta.

— Ar fi foarte dificil, spuse Vladlena. Cei din familia mea încă sunt ostatici.

— Te referi la Markus si Elin?

— Nu am altă familie.

Ea îi aruncă o privire rapidă lui Wiking.

— Nu ai copii în SUA? întrebă Mats.

Ea clătină din cap.

— Ingvar, sau Leonid, cum îl chema de fapt,

era homosexual. Era foarte discret, superiorii noştri nu au bănuit niciodată nimic.

— Şi de unde ştii asta? întrebă Wiking.

— în caz contrar, am fi primit imediat ordin să ne întoarcem la Moscova, răspunse Vladlena.

A fi chemat acasă era considerat cel mai mare eşec pentru *nelegaly.* Nu ar mai fi obţinut niciodată un post în cadrul organizaţiei dacă s-ar fi întâmplat aşa.

— Superiorii tăi nu ştiu că fiul tău lucrează la Baza Robotică? întrebă Mats. Că el a fost cel care a primit sarcina de a conduce proiectul QATS?

— Ba da. Nu trebuia ca eu să aflu asta. Era foarte important ca totul să pară un accident.

Mats o privi intens, înţelegea.

Wiking se aplecă spre ea.

— Si cum ai aflat? spuse el. Despre Markus si
QATS? ,

Kozlov, membrul lui împuţit şi burta lui păroasă.

Ea îşi dădu părul de pe faţă, mâinile îi tremurau puţin.

— Printr-un contact pe care l-am cultivat mulţi ani.

— Contactul e la curent cu asta? întrebă Mats. Rişti să fii descoperită?

— Nu. Nu are habar.

Wiking se holbă la ea.

— Deci nu poţi rămâne în Suedia din cauza lui Markus si a lui Elin? Ei le-ar face rău lui Markus si
lui Elin dacă ai renunţa?

Acum începu să priceapă.

— Deci ai fi dispusă să mori din nou? Ştii deja cum să faci asta.

Era ceva sensibil în tonul lui, dincolo de cuvintele destul de dure. Ea zâmbi vag.

— Nu pot să mă scufund din nou într-o mlaştină. Poate că GRU mai ratează din când în când, dar o astfel de abordare nu ar funcţiona.

— Poţi să mori în public, spuse Wiking. Să fii împuşcată pe stradă, cu o mulţime de martori. Moartă pe loc.

— Ar trebui să existe un cadavru în acea situaţie, spuse Mats. Şi urme de sânge.

— Ai mai donat sânge înainte, spuse Wiking. Poate fi împrăştiat la locul faptei. Propriul tău sânge, cu propriul tău ADN.

— Sângele se coagulează, spuse Marina, chiar şi în pungi.

— Da? zise Wiking. Şi cum e cu transfuziile de sânge?

— Se adaugă citrat sau oxalat, dar e detectat imediat la un control.

— Deci te împuşcă puţin, sângerezi un pic şi mori în drum spre spital, zise Wiking.

— Omucidere, deci, spuse Mats. Cine o să se ocupe de ancheta poliţiei?

— Se poate aranja, spuse Wiking. Putem vorbi cu anchetatori şi procurori...

— Irealizabil, spuse Mats, operaţiunea devine prea amplă, prea mulţi implicaţi.

Ea îşi împreună mâinile, scuturând din cap.

— Gândeşti bine, îi spuse ea lui Wiking. Singura modalitate de a scăpa este să mor, dar trebuie să fie vina lor.

— La ce te referi? întrebă Wiking. Vina cui?

— Trebuie să fie vina statului că mor, spuse ea, iar statul nu comite nicio eroare. Totuşi, nu au niciun interes nici să se sape singuri.

Poate că nu era o expresie consacrată, dar ei trebuiau să înţeleagă la ce se referea.

— Dacă ştiai asta, de ce nu ai făcut nimic în sensul ăsta? întrebă Wiking.

Ea îl privi direct.

— Nu am avut niciun motiv.

Marina se uită la ceasul ei de mână si se ridică în picioare, dând din cap spre Wiking.

— Ai grijă de tine, spuse ea, îl sărută pe Mats şi se duse la usă.

Pe Vladlena o ignoră. Auziră uşa de la intrare închizându-se în urma ei.

— Când te întorci în Moscova? întrebă Mats.

— Mâine după-amiază.

Ea înghiţi în sec, se uită la Mats.

— Cum să procedăm?

— Dacă eşti dispusă să lucrezi pentru noi, există modalităţi.

— Identităţile alea care trebuiau dezvăluite de Ministerul Transporturilor? întrebă Wiking.

Ea nu înţelegea referirea la Ministerul Transporturilor, dar majoritatea ţărilor cu servicii de informaţii operaţionale aveau identităţi pregătite pentru cei care aveau nevoie de ele. Adrese în registrele populaţiei, conturi bancare, paşapoarte şi cârduri de credit, abonamente de telefonie mobilă, poate chiar şi o firmă proprie, toate active de mai multi ani.

Ea se întoarse uşor pe canapea, astfel încât să fie cu faţa spre Wiking.

— Ce fac copiii? Şi Karin?

El se îndepărtă de ea, apropiindu-se de cotieră.

— Ce ştii despre ei?

— Josefin are profilul de Facebook şi un cont de Instagram public. Am văzut poze de când aţi sărbătorit, Karin terminase

recuperarea după o operaţie majoră la inimă. Un fel de tort sendviş...

Wiking se ridică în picioare. Ea făcu acelaşi lucru.

— Stau la un hotel de lângă autostradă. Ai vrea să stăm puţin de vorbă?

Mats rămase acolo, privindu-i. Ea şi Wiking, faţă în faţă. Ea stătea atât de aproape încât îi simţea mirosul. Pământ şi sare. El se scărpină în păr, închise ochii. Apoi dădu aprobator din cap.

Ea se întoarse spre Mats.

— Iti mulţumesc că ti-ai făcut timp să vorbeşti cu mine.

— Nu ai pentru ce.

Din nou cu faţa spre Wiking, zise:

— Poate că ar fi mai bine să plec eu prima.

— O idee bună, probabil, zise Mats.

Merse de-a lungul Slättgârdsvägen, către autostrada E4. Vilele din lemn pe lângă care trecea aveau sute de ani vechime, acoperişuri din ţiglă patinată şi pomi mari, plini cu mere. Observase în anunţurile agenţiilor imobiliare din apropierea statiei de metrou că nu se vânduse nicio casă aici cu mai puţin de zece milioane de coroane.

O familie cu copii pe trotinete venea în direcţia ei, îşi ridică eşarfa pentru a-şi ascunde urmele de pe gât.

Se întâmpla uneori ca ofiţeri din cadrul organizaţiei înfrăţite KGB să dezerteze în Occident sau ca *nelegaly* să îşi dezvăluie identitatea pentru a putea rămâne în ţară. Bineînţeles, acest lucru era privit cu un profund dispreţ, cel puţin oficial.

Dezertarea ofiţerilor din cadrul organizaţiei ei era mult mai rară. Vladimir Bogdanovici Rezun, cunoscut sub pseudonimul Viktor Suvorov, fusese unul

dintre puţinii care o făcuseră în mod public. A dezertat în Marea Britanie în 1978, împreună cu soţia şi copiii săi, ceea ce a dus la necesitatea de a avea ostatici. în Occident, acesta devenise un superstar, autor de bestsellere, atât de non- fictiune, cât si de ficţiune. Incontestabil, în cadrul organizaţiei era considerat *persona non grata* prin excelentă. Toată lumea de la sediul central îi citise cărţile. Ştiau că fusese condamnat la moarte în contumacie, deşi pedeapsa cu moartea fusese abolită.

Realitatea era că ea nu cunoştea pe nimeni care să fi reuşit să dezerteze fără ca GRU să ştie. Nu auzise niciodată de vreun caz în care cineva care cunoştea toate informaţiile despre organizaţie s-o fi părăsit fără a fi detectat. Desigur, dacă s-ar fi întâmplat ca persoana să fie descoperită, consecinţele ar fi fost atât de grave, încât ar fi fost imposibil de ţinut în secret. Ar fi fost o catastrofă totală.

Ireparabil.

Gândul îi făcea stomacul să se întoarcă pe dos.

Atunci ajunse la Bredängsvägen. Pe partea cealaltă începuse *miljonprogrammet,* era o zonă pe care suedezii o considerau a excluşilor. Şomaj şi violenţă între bande. Neputinţa de a se întreţine, o viaţă la periferie. Nu existau mai mult de câteva sute de metri între aceste lumi.

Frontiere, gândi Vladlena. Enclave. Construcţii imaginare care ne definesc vieţile.

Hotelul era o bucată de beton cu faţadă

simetrică, ca o Orgă a lui Stalin—. Urcă scările până la etajul al treilea.

Oare Wiking avea să vină?

Se plimbă agitată prin cameră, se aşeză pe pat, se ridică şi apoi se aşeză pe scaun.

Se gândi la sursa din Baza Robotică din Stentrăsk, femeia care cedase sub presiune. Kozlov îi povestise. Având un frate în închisoare în Polonia, femeia însăşi avea datorii mari după criza imobiliară de la începutul anilor 1990. GRU făcuse totul ca acestea să dispară ca prin farmec. O adevărată uşurare, la început.

Mats Vikander şi Ministerul Suedez al Apărării ar fi ţinut-o pe loc, în lesă. Ea le-ar fi furnizat celor de la GRU rezultate false ale testelor. Ar fi fost nevoie de ceva timp până ce colegii ei de la sediul central să-şi dea seama. Apoi ar fi murit. într-un accident, bineînţeles, sau prin sinucidere.

Se ridică în picioare, privi maşinile care treceau cu viteză pe autostrada din apropiere.

în Washington, locuise la aceeaşi adresă în toţi acei ani: în Brookland, pe 12th Street, chiar lângă US Highway 1. Nu era o autostradă, dar era foarte circulată. A adormit si s-a trezit cu vibraţiile vehiculelor care treceau pe acolo timp de 16 ani.

Viaţa ei fusese monotonă, conform planului. *Nelegaly* nu trebuiau să iasă niciodată în evidenţă. Trebuiau să trăiască cât mai simplu şi mai modest posibil. Să nu-şi facă niciodată o carieră. De preferinţă, să aibă o ocupaţie „liberală", care să le permită să lucreze şi să călătorească nestingheriţi. Artiştii erau destul de comuni, se pare. Scriitorii sau contabilii cu firmă proprie, de

asemenea.

Se uită la ceasul ei de mână, n-ar fi trebuit ca Wiking să ajungă până acum?

Se aşeză din nou pe pat.

Rămăsese, aşa cum era de aşteptat, fără nicio atribuţie în Washington. Lucra cu jumătate de normă ca ospătăriţă în diverse restaurante locale şi, în rest, îl ajuta pe Leonid. Păstra un oarecare contact cu ofiţerul de legătură de la ambasadă, dar, pe măsură ce anii treceau, acest lucru devenea din ce în ce mai puţin necesar. Leonid se ocupa şi de asta. Ea nu avea nimic împotrivă. Asta îi oferea ocazii nesfârşite de a căuta informaţii despre Suedia şi Norrbotten. Era, la urma urmei, suedeză. Lena Svensson din Sundsvall. Faptul că citea toate cărţile, ziarele şi revistele suedeze pe care le găsea nu era deloc ciudat. Faptul că asculta Radio Sweden. Amploarea căutării sale de informaţii rămăsese însă secretă, nu avea de ce să creeze suspiciuni. Nu avea niciodată o cantitate mare de materiale în casa ei. Lăsa cea mai mare parte dintre ele la reciclare în alte locuri decât Brookland.

Odată cu apariţia internetului, porţile oraşului Stentrăsk se deschiseră larg. Se simţea ca o nevăzătoare căreia i se redase vederea. La scurt timp, municipalitatea şi-a făcut propriul site. Ziarele locale erau accesibile online. Nu îşi putea face abonament, contactul cu Stentrăsk fiindu-i interzis, dar nimic nu o împiedica să citească titlurile.

Faptul că Markus a început să lucreze la Baza Robotică nu era, bineînţeles, o informaţie publică. Atunci, Leonid murise deja, iar ea se întorsese în Moscova. Cu toate acestea, ştia despre studiile lui Markus şi despre faptul că s-a reîntors acasă după

absolvirea Universităţii din Umeâ. Nu exista niciun alt loc, în afară de Baza Robotică, unde şi- ar fi putut folosi cunoştinţele. Lucrul acesta punea presiune pe ea. Să ţină evidenţa misiunilor care ajungeau în Stentrăsk devenise rutină pentru ea, în timp ce îşi contura planul. De fapt, nici nu îşi imaginase vreodată că avea să fie nevoită să-l pună în aplicare.

O bătaie discretă în uşă, inima i se urcă în gât.

Deschise imediat.

Iată-1. Făcu un pas în spate şi îl lăsă pe Wiking să intre în cameră.

— îţi mulţumesc că ai venit, spuse ea.

îşi auzi glasul emoţionat. Se aşeză pe pat şi îi arătă lui Wiking cu degetul singurul scaun din cameră.

Rămaseră în linişte, privindu-se unul pe celălalt. Lumina soarelui pătrundea prin geamul murdar al ferestrei, făcându-i părul lui Wiking să strălucească. Privirea lui călătorea pe faţa şi gâtul ei, apoi în jos, spre propriile lui mâini. Nu se temea de el, poate pentru că nu se temea de moarte.

— Ce face Elin? întrebă ea încet. Mai lucrează la Radiumhemmet?

— S-a închis, spuse Wiking. Lucrează la o unitate de terapie intensivă pentru cazurile de COVID acum.

Vladlena dădu din cap şi îşi şterse poate o lacrimă. Sau poate că era doar părul. Wiking aştepta în tăcere.

— Si Markus? continuă ea.

— Markus e OK. A fost supărat pe mine. Mai întâi pentru că nu a putut conduce proiectul QATS, apoi pentru că i-a murit colegul. Dar cred că urmează să îi treacă.

Ea înghiţi în sec.

— Stentrăsk îsi aduce aminte de tine. Urban Landen a păstrat bileţelele pe care i le-ai scris. Carina Burstrand ştie exact cât timp a trecut de când ai murit. Eva-Lena Lindgren a devenit instructor de yoga şi te-a descris ca pe un briceag elveţian. Bună la toate.

Ea zâmbi, amintindu-si de Urban.

— îmi amintesc de Stentrăsk. îmi amintesc de tot.

— De ce ai făcut asta? întrebă Wiking. De ce ne- ai mintit?

Ea îşi acoperi faţa cu mâinile pentru câteva clipe, apoi îşi ridică privirea.

— E o poveste lungă.

— Am venit până aici, nu?

Ea se ridică şi se duse lângă fereastră, privind maşinile care treceau.

— Oraşul în care am crescut...

— Explozia nucleară, ştiu.

— Tatăl meu era geolog, era în conducerea minei. Ştia ce urma să se întâmple şi când. Mama era medic. Cea mai bună prietenă a ei, Irina, era chirurg la spitalul regional din Mirnîi. Cu o zi înainte de explozie, mama m-a diagnosticat cu apendicită şi m-a trimis la Irina pentru o operaţie de urgenţă.

— Nu erai acolo când a explodat bomba, spuse Wiking.

Ea confirmă din cap.

— Nu m-am mai întors niciodată.

— Părinţii tăi? Si bunica ta?

— Au rămas. Au murit.

— Din cauza radiaţiilor?

— Nu în mod direct si nu oficial.

Proiectul Cristal a fost anulat după

explozia eşuată de sub Udachnîi, dar alte bombe atomice au fost declanşate, din alte motive, pe teritoriul tării. Vladlena nu ştia dacă a existat vreodată o evaluare corespunzătoare a distrugerilor, fie că era vorba de oameni, de animale sau de mediu. Dar oamenii ştiau. Toţi ştiau.

— Câţi au murit, de fapt? întrebă Wiking.

— încă mai mor.

Vladlena se aşeză din nou.

— Nu cred că erai prea mare, spuse el. Unde te-ai dus?

— Aveam 14 ani. Am stat mult timp internată în spital, cu „complicaţii". Apoi, am stat cu Irina până când am putut merge la universitate în Iakutsk. Au un departament de limbi străine. Vorbeam deja fluent suedeză, am mai studiat engleză şi franceză. GRU m-a găsit după ce mi-am terminat masteratul.

— Vorbeai suedeza pentru că bunica ta era din Soderhamn?

— A întâlnit un marinar din Ingermanland— şi sau mutat împreună acolo.

— Ingenmansland—?

Wiking nu fusese niciodată interesat nici de istorie, nici de geografie.

— Nu Ingenmansland, ci Ingermanland. A aparţinut Suediei cândva, dar acum face parte din Rusia. Zona din sudul Finlandei.

— Ce vrei să spui prin faptul că GRU te-a „găsit"? Erai pierdută?

Ea nu se putu abţine şi zâmbi.

— Poate, spuse ea. Eram singură. Cu excepţia lui Leonid, prietenul meu.

— Filip?

Ea aprobă din cap şi îşi deschise valiza, scoase aparatul Polaroid şi fotografiile care îi rămăseseră. Una era cu Elliot, o variantă a

pozei pe care o pusese în plic. Celelalte erau cu Josefin şi copiii.

— îmi pare rău că a trebuit să vă sperii. Era esenţial ca Markus să renunţe la post.

îi întinse aparatul foto şi fotografiile lui Wiking. Acesta le luă.

— Ai fost în Stentrăsk?

Ea aprobă din cap.

— Weekendul trecut. Nu erai acasă.

— De unde ştii?

— Cheia de rezervă încă e în acelaşi loc.

îl văzu gândindu-se şi înţelegând.

— De ce ai venit în camera mea de hotel?

Ea se ridică în picioare, se îndreptă spre scaun şi îngenunche în faţa lui. îi atinse obrazul cald şi nebărbierit.

Ochii lui erau speriaţi.

— îmi pare atât de rău, spuse ea. Pentru tot.

Se aplecă spre el şi îl sărută delicat. Buzele lui erau reci şi rigide. îşi puse mâna pe gâtul lui, îşi trecu degetele prin părul lui. El gâfâi, îşi despărţi buzele. O trase spre el.

Apoi o împinse de lângă el.

— De cine îti e cel mai frică? De tine însuti sau de mine?

— Te-am rănit, zise el. E de neiertat.

Ea îi puse mâna pe obraz, el o îndepărtă uşor.

— Nu mă mai regăsesc, spuse el. Nu mai fac faţă. Ea înţelegea la ce se referea. Studiile, cariera aleasă, copiii, viaţa în Stentrăsk, el se lăsase întotdeauna în voia sortii. Vladlena se ridică si se duse la un mic frigider încorporat în singurul şifonier din cameră. Scoase o sticlă de vin.

— Vinho Verde, spuse ea. Din Portugalia.

Vrei să bei?

El dădu din cap că nu.

— Eu aş vrea să beau, spuse ea.

Desfăcu capacul cu filet şi îşi turnă vin în paharul pentru periuţa de dinţi. Luă o înghiţitură zdravănă.

— Am citit despre fata aceea care a fost găsită în fundaţia podului iarna trecută, spuse ea. Se presupunea că tu erai tatăl copilului...

— S-au făcut teste ADN, o întrerupse el. Nu eram eu.

Ea zâmbi.

— Nici eu nu am crezut. Prezervative, chiar si când erai mort de beat.

— Ce s-a întâmplat în mlaştină? în ziua în care ai dispărut?

Ea mai luă o înghiţitură.

— Dacă aş muri din nou, spuse ea. Dacă aş reuşi să dispar, ai vrea să ne revedem? Să fii cu mine?

Wiking se ridică în picioare.

— Cum ai putut s-o laşi să moară în mlaştină?

Ea închise ochii. Noul ofiţer de legătură de la Washington de la vremea aceea, un şobolan pe nume Andropov, o asigurase că Elin era în regulă. Ea nu îl crezuse nicio clipă. Puţin îi păsa lui de soarta fetiţei, doar îi spunea ceea ce voia ea să audă.

După mai bine de un an în Washington, a îndrăznit să contacteze redacţia Norrbottens-Kurirens. După ce a pus mărunţiş deoparte timp de o lună, a sunat de la o cabină telefonică dintr- un centru comercial aflat chiar lângă Pentagon. Sa prezentat ca jurnalistă independentă cu un accent american evident, a spus că lucra la o serie

internaţională de articole despre persoane dispărute. A întrebat dacă ştiau ce se întâmplase cu bebeluşul care fusese abandonat în mlaştina de

lângă Stentrăsk, menţionând anul şi data incidentului. Un redactor a găsit rapid articolul în arhiva ziarului respectiv.

Mama nu fusese găsită niciodată. Copilul fusese găsit în stare gravă, dar supravieţui se.

Vladlena plânsese toată seara, o alinare care era mai presus de orice altceva.

— O să-ţi povestesc ce s-a întâmplat, zise ea. Dacă mă voi întoarce.

El o privea, iar ea simţea bariera dintre ei, distanta creată de anii care trecuseră. Privirea lui avea astăzi alte sclipiri, exista o melancolie care poate că nu era doar din cauza ei.

— Cine ştie dacă o să mai trăiesc până atunci? spuse el.

Apoi Wiking ieşi din cameră, tăcut şi cu grijă. Ea îşi lipi urechea de uşă şi îi auzi paşii îndepărtându-se pe coridor. Aşteptă până când se făcu linişte, înainte să deschidă usa si să se repeadă după el. Se opri la fereastra de lângă lifturi şi îl văzu ieşind din hotel prin faţă.

Wiking se îndreptă spre staţia de metrou fără să privească înapoi. Cu rucsacul pe un umăr şi geaca fluturându-i în vânt. Paşi grei.

Vladlena rămase să-l urmărească până când dispăru din câmpul vizual, după colţul unei case de cărămidă de pe Västertorpsvägen.

45 Tip de lansator de rachete multiple utilizat în timpul Celui de-Al Doilea Război Mondial. A fost numit astfel deoarece aspectul său aminteşte de o orgă de biserică (N.t).

46 Numele regiunii istorice (N.t.).

^Tara nimănui" (N.t.).

STENTRASK 14 AUGUST 1990

Cu 30 de ani în urmă

Helena îsi aşeză bebeluşul la sân. Gura i se strânse instinctiv în jurul sfârcului şi începu să sugă cu putere. Corpul ei răspunse, senzaţia de lapte care se revărsa din interior. Capul micuţ care se odihnea pe braţul ei era cald şi fin, iar ea îi mângâia perişorul cu mâna liberă.

Astăzi urma să afle.

Privi spre fereastră, respiră cu gura deschisă, lăsând lacrimile să i se usuce pe obraji. Soarele de afară, încă nou pe cer, lumina pieziş. Nu ştia cât era ceasul, dar ştia că Wiking, care se trezea întotdeauna la 5:15, încă dormea. Vântul părea să bată destul de puternic, vârfurile pinilor se agitau de partea cealaltă a Kvarndammsvägen.

Bebeluşul dădu drumul sfârcului şi râgâi zgomotos. Helena o ridică pe fetiţă, era destul de grea acum. îi întâlni ochii, îi sărută guriţa plină de lapte. Puse copilul la celălalt sân, tare şi încordat după o noapte întreagă de somn, uşurarea simţită atunci când presiunea fu eliberată.

Pentru o vreme, îşi imaginase că aveau s-o lase să rămână, că deschiderea si căderea zidurilor aveau să-i permită să continue să trăiască drept Helena în Stenträsk. Desigur, aceste speranţe erau zadarnice şi iluzorii. în principiu, nu se schimbase nimic, în afară de faptul că bugetul GRU se înjumătăţise. în organizaţie, lucrurile aveau să se înrăutăţească.

Dar ei i-ar fi fost mai bine să ştie. Să se poată pregăti. Orice era mai bun decât incertitudinea.

Când bebeluşul fu atât de sătul încât dădu laptele afară, îi schimbă scutecul şi îl aşeză înapoi

în pătuţ.

Wiking dormea cu braţele întinse deasupra capului. Ea se strecură în pat lângă el, îl sărută şi îi mângâie abdomenul şi pieptul. Când ea îşi dădu jos bluza, el se trezi. Mâinile lui — atât de mari, uscate şi calde. Limba lui aspră şi tare. Fu nevoită să-şi muşte buza de jos ca să nu plângă când realiză. Doamne, ce bărbat! Prea frumos pentru a fi om. Să poţi iubi pe cineva atât de mult! Ea fusese cea care îi botezase penisul Apollo. Poate că nu era prea ingenios, dar totuşi plin de emoţie. Pentru că îndrăznise să simtă asta.

El umbla în lumina dimineţii, dezbrăcat, cântând şi bând suc de portocale, *Samboronbon, un mic sătuc fără de stradă, aflat nu departe de Rio de la Plata.*

Ştia că Evert Taube îl scrisese, învăţase multe dintre cântecele lui pe de rost, pentru a le putea cânta împreună. *Cât timp nava străbate, cât timp inima bate, cât timp soarele străluceşte pe valuri albastre.*

Şi cine îi spusese că se născuse pentru a aduce fericire şi raze de soare pe parcursul călătoriei sale?

Wiking avea un dulap în vestiarul secţiei de poliţie, dar prefera să-şi ţină hainele acasă. Chiar şi uniforma. Băiatul se trezi, se jucară şi râseră împreună în timp ce Wiking se îmbrăca. Fetiţa începu să gângurească. Helena se aşeză la masa din bucătărie, să o alăpteze şi s-o adoarmă, când Wiking îşi vârî capul în bucătărie şi îşi luă rămas-bun.

— Mă duc să culeg nişte mure arctice azi, spuse ea, stăpânindu-şi glasul.

El încremeni în pragul uşii.

— Nu în Mlaştina Rece, nu? Ştii bine că...

Grija lui, se temea pentru ea. Atât de îngrijorat că s-ar fi putut întâmpla ceva.

— Sunt doar superstiţii, Wiking. Nu există

mlaştini fără fund.

Cuvintele părură prea dure, era pe cale să răbufnească. încercă să le diminueze impactul printr-un zâmbet.

— Să vă distraţi, bine?

Wiking se întoarse şi închise uşa de la intrare cu un pic prea multă putere.

După ce Elin adormi şi Markus îşi mâncă micul-dejun, iaurt cu cereale, se jucară împreună cu un puzzle cu ursuleţul Bamse pe podeaua din sufragerie. Băiatul vorbea neîncetat în timp ce alegea şi proba piesele. Era atât de drăgălaş şi de deştept, reuşea să facă puzzle-uri pentru copii mult mai mari decât el.

O sună pe Karin.

— Voiam să văd dacă mai sunt mure arctice. Pot să-l aduc pe Markus la tine câteva ore? Urăşte atât de tare ţânţarii din mlaştină...

— Bineînţeles că da, zise Karin. Vreţi să mâncaţi ceva la prânz? Mă gândeam sa fac nişte clătite.

Bebeluşul se trezi.

— Mergem la mamaie să mâncăm clătite? întrebă Helena şi alăptă copilaşul.

— Daaaa! strigă băieţelul.

Scrise un bilet în grabă, la masa din bucătărie, către Wiking, în cazul în care ar fi ajuns acasă înaintea ei.

lubiEule,

HÎşPe miAve «^cHce. ^ivuf

Web uie ies

kwVus esfe |*a*| k<swn.

Semnă cu steaua, cea care semăna cu cicatricea de pe burta ei, de la naşterea lui Markus. îşi încălţă cizmele de cauciuc si aşeză coşurile pentru mure în portbagajul maşinii.

Merse apoi până la Karin cu fetiţa în pătuţul portabil pentru copii, băiatul ţopăia şi sărea pe lângă ea, pe trotuar. Sven nu era acasă, petrecea din ce în ce mai mult timp în apartamentul său din căminul pentru persoane cu nevoi speciale din Vidsel.

— Să ai grijă, îi spuse Karin, întorcând o clătită. E multă apă acolo sus, după ploaie.

îl pupă pe Markus şi coborî din nou cu fata, o aşeză în scaunul pentru copii din maşină şi porni spre Mlaştina Rece. Chiar ieşi mai devreme, nu voia să rişte să întârzie.

Privea înainte, printre copaci, în timp ce conducea, simţia deja golul în corp. Mama ei o părăsise spre binele ei. în curând avea să fie nevoită să o părăsească pe Elin din acelaşi motiv. Cuvintele bunicii: *Nu ne controlăm împrejurările, ci doar le trăim.*

Parcă în zona de întoarcere, lângă panoul cu ZONĂ PROTEJATĂ — Intrarea interzisă străinilor. Mai era mai bine de o oră până la întâlnire. Chiar ar fi putut să culeagă nişte fructe de pădure, lui Wiking îi plăcea gemul de mure arctice.

Fetita adormise.

O puse în portbebe, îl aşeză pe un tufiş uscat, lângă terenul mlăştinos, şi întinse bine plasa împotriva insectelor deasupra. Vântul rupea şi sfâşia frunzele de mesteacăn. Se dădu cu spray contra ţânţarilor până când o luă tuşea, lăsă coşul mare lângă fetiţă şi porni cu coşul mai mic prin mlaştină.

Coordonatele o duseseră în partea de nord-vest a mlaştinii, în partea cea mai îndepărtată de civilizaţie. Aici nu ajunseseră culegătorii de fructe de pădure din oraş. Pământul strălucea de fructe de pădure coapte, simţi multă bucurie în timp ce culegea. Coşuleţul se umplu în doar câteva minute. Mergea în direcţii diferite de acolo de unde-şi lăsase copilul şi se întorcea cu coşul plin

cu fructe de pădure, îl golea şi se uita la fetiţă. Copilul dormea atât de frumos şi de liniştit în aerul curat si în foşnetul mestecenilor.

Helena pierdu noţiunea timpului. Se împotmolea printre tufe şi gropi mlăştinoase, fredona un cântec de-al lui Ulf Lundell. *Câmpiile deschise le iubesc, lângă mare vreau să trăiesc.* Când sunetul rotorului elicopterului ajunse la ea, reacţiona mai degrabă cu surprindere decât cu îngrijorare, iniţial fără să poată să localizeze sunetul. Privea nedumerită micul vehicul care apăruse deasupra vârfurilor copacilor, nu mai văzuse niciodată ceva asemănător. Acesta trecu chiar pe deasupra ei, îl putea vedea clar pe pilot. Acesta îi făcu semn cu mâna să îl urmeze puţin mai departe în mlaştină, căuta un loc unde să aterizeze. Elicele biciuiau vegetaţia, ea îşi ridică mâna contra vântului. Se uită înspre pătuţ, zgomotul o trezise cu siguranţă pe Elin. Să meargă să ia bebeluşul? Nu, nu putea să o care pe fetiţă în mlaştină, pământul era prea instabil. Se uită în sus, către elicopter, îl văzu pe pilot luând un microfon.

APROPIE-TE DE VEHICUL

Ea tresări, era echipat cu un fel de difuzor. Cuvintele răsunaseră peste sunetul motorului, erau în rusă, ricoşau şi vibrau în jurul ei. Trebuia doar să meargă să-şi vadă bebeluşul mai întâi.

APROPIE-TE DE VEHICUL IMEDIAT

Căcat, căcat, căcat, trebuia să acţioneze cât mai repede posibil.

Se grăbi prin mlaştină, păşind pe un şir de tufe, călcă strâmb de câteva ori. Cizmele i se umpluseră de noroi. îşi prinse piciorul şi căzu la pământ, pantalonii şi jacheta i se udară de tot.

Elicopterul plana în aer, în mijlocul mlaştinii, la vreo zece metri deasupra pământului. Pilotul aruncă ceva din cabină, arăta ca o scară de frânghie. Era leoarcă şi fără suflare când ajunse

la ea, bărbatul îi făcu semn să o apuce şi să urce. Scara atârna si se încovoia, ea ezită.

Privi în jur, văzu pătuţul de bebeluş la marginea mlaştinii, zgomotul elicelor devenea din ce în ce mai puternic.

APUCĂ-TE DE SCARĂ

îşi miji ochii, uitându-se în sus din pricina rafalelor trimise de elice. Pilotul gesticula nervos, făcându-i semn să se prindă şi să urce. O respiraţie adâncă, apoi reuşi să prindă scara de frânghie. îşi puse un picior pe treapta de jos. Elicopterul se ridică imediat spre cer. Pământul dispăru de sub ea. Tot aerul îi fusese scos din plămâni, cizmele ei alunecoase din cauciuc îşi pierdură aderenţa pe treaptă. Se agăţă de treaptă, o ţinu strâns cu braţele, îşi întoarse capul să se uite după copil, unde era? Nu-1 mai vedea, , *nu-l mai vedea!* Nu îsi dădu seama în ce direcţie zbura. în secunda următoare intră într-un pin, fu cât pe ce să cadă, o creangă o zgârie sub ochi. închise ochii şi se ţinu bine timp de câteva minute, până când braţele începură să o doară, şi auzi cum sunetele rotorului se schimbă şi vehiculul pierde din viteză. Ochii mijiţi îi lăcrimau din cauza vântului.

Sub ea se întindea un drum cu pietriş, unde zări o maşină, un tir si mai multi bărbaţi. Slavă Domnului, unul dintre ei părea a fi Angeloff.

Elicopterul pierdu din înălţime, până când Helena putu să dea drumul scării de frânghie. Căzu pe pământ, una dintre glezne îndoindu-i-se sub ea. Durea îngrozitor. Vehiculul se ridică din nou şi apoi ateriză puţin mai departe, exact în spatele camionului. Sunetul motorului încetă brusc, lăsând în urmă o linişte apăsătoare.

Helena se pomeni stând în genunchi în pietriş, tremurând din cauza adrenalinei si durerii. Creanga copacului îi făcuse o rană sub ochi, simţea căldura sângelui care curgea. Angeloff şi

alţi doi bărbaţi veniră în grabă spre ea, unul dintre ei o ridică în picioare, îi dădu jos geaca udă şi îi azvârli pe umeri o pătură uscată. Observă cum trei bărbaţi de lângă tir îndoiau palele elicei.

— Bună treabă, îi spuse Angeloff. Absolut fantastic, dar acum trebuie să ne grăbim.

Ea dădu din cap, conştientă de situaţie. Erau într-o zonă protejată, nu puteau sta acolo mai mult decât era cazul, iar ea se grăbea. Elin rămăsese singură la marginea mlaştinii, Doamne, oare erau urşi pe aici?

Bărbaţii de lângă camion ataşară elicopterul de cabluri pentru a-1 urca pe remorcă.

— Strategia mea de evacuare, spuse ea, cuvintele în rusă ieşindu-i din gură rudimentare şi stângace. Spune repede. Cât timp mai am la dispoziţie? Când trebuie să-mi părăsesc familia? Cum să procedez, ce să spun? Unde să merg? Cum să vă contactez?

Angeloff o mângâie pe braţ.

— Vom rezolva asta în cel mai eficient mod posibil, spuse el.

Ea respiră adânc, *acum conştientiza.*

El o luă pe după umeri şi o îndrumă spre maşină.

— Ideea e că o să discutăm pe drum.

Ea se opri instinctiv cu călcâiele în pietriş.

— Ce vrei să spui? Pe drum încotro?

Simţi o mână tare ca piatra în jurul gâtului ei, o altă mână peste gură. Un deget îi ajunse în gură, îl muşcă cât putu de tare. Ţipă cât o ţineau plămânii: *Elin! Elin! Elin!* Lovi cu braţele. Căzu pe spate în pietriş, primind o lovitură puternică în cap. O mână o ridică de păr.

Angeloff deschise portiera maşinii.

Aceasta este evacuarea ta

TOAMNA ANULUI 2020

.Colonelul Vladlena Arina Ivanova ateriza pe aeroportul Şeremetievo, chiar lângă Moscova, duminică seara, pe 23 august. Cu un singur bagaj de mână, trecu de controlul paşaportului şi de vamă fără grabă. Niciun funcţionar nu reacţionă la prezenţa ei. Nu se aşteptase, dar fu totuşi o uşurare.

în faţa clădirii terminalului, aerul era umed, plin de vapori de combustibil pentru avioane şi de gaze de eşapament de la maşini. A trebuit să aştepte zece minute după autobuzul 851 până la Recinoi Vokzal, unde a făcut transferul către linia doi de metrou, Zamoscvoretskaia. Probabil era vreun concert rock pe undeva sau o petrecere mai mare, pentru că vagoanele erau pline de tineri îmbrăcaţi în haine stridente, duhnind a vodcă si făcând gălăgie. Doi dintre ei intrară în vorbă cu ea, însă ea scoase o carte din geantă şi îi ignoră.

Coborî la staţia Maiakovskaia şi se grăbi să urce spre stradă. Nu se oprise niciodată să se minuneze de capodoperele arhitecturale ale staţiei: coloanele din otel inoxidabil si rodonit roz, mozaicurile de

pe tavan care ilustrau viitorul high-tech al Uniunii Sovietice.

Se întunecase complet. Magazinul Produkti se închisese deja. Merse pe străzile mărginite de copaci către locuinţa ei de pe Strada Fadeeva, aflată chiar vizavi de Glinka, Muzeul National Rus de Cultură Muzicală. Liftul urcă greoi până la etajul patru. Apartamentul o întâmpină cu o adiere rece şi pustie. Două camere, o bucătărie şi o baie decente. Patru ferestre mari dădeau spre o

TOAMNA ANULUI 2020

curte interioară cu un castan si nişte containere

t t

pentru reciclare.

îl închinase mobilat.

în camera pe care o folosea pe post de living despachetă romanele pe care le cumpărase de labuticul cu cărţi din aeroportul Arlanda. Trase perdelele la ferestre şi îşi pregăti o cană mare de cafea în bucătărie. Era aproape miezul nopţii, începea să se simtă foarte obosită. Bău cafeaua în picioare şi îşi pregăti încă o cană. Apoi se aşeză să citească la un capăt al canapelei, se hotărî să înceapă cu *Tritonus* de Kjell Westo. Nu ştia despre ce era vorba, o cumpărase din instinct. Descoperi că vorbea despre un dirijor de renume mondial ce se confrunta cu problemele şi preocupările existenţiale ale omului modern, despre vecinii şi prietenii săi. Titlul făcea referire la termenul muzical pentru aşa-numitul interval disonant al diavolului. Pretindea că încearcă să găsească răspunsurile la întrebările urgente: Cum putem trăi împreună, în ciuda tuturor diferenţelor dintre noi? Există oare o cale de reconciliere, înainte ca situaţia să devină ireversibilă?

într-o mare măsură, temele acestea erau foarte relevante şi pentru ea.

întâmplările aveau loc într-un viitor apropiat postpandemie, marcat de #metoo şi de ameninţări teroriste, şi o captivaseră. Kjell Westo chiar scria bine.

La ora 4:30 dimineaţa, aţipi în locşorul ei, în ciuda faptului că simţea cofeina pulsându-i în degete şi că o măcina foamea. Alarma telefonului mobil o trezi o oră şi jumătate mai târziu.

Ajunse la locul de muncă de la numărul 3 de pe Strada Grizodubovoi la ora 7:15. îi făcu un semn din cap băiatului de la postul de control de securitate, acesta nu-i întoarse salutul.

Biroul ei de la etajul cinci era gol când intră. Colega Iegorova avea să fie toată săptămâna plecată, în dacea de la Marea Neagră, cu iubitul ei din Departamentul al Patrulea.

Vladlena se aşeză comod la birou. Era inconfortabil, dar lipsa somnului o făcu să aţipească. Se trezi când Igor, secretarul, intră fără a bate la usă, aducând un teanc de documente din surse publice. Nu trebuia să se prefacă ameţită şi derutată, avea cel mai înalt grad de acolo. Pe un dosar cu documente top secret se scursese un pic de salivă, ceea făcuse situaţia şi mai jenantă.

Secretarul îi aruncă o privire ciudată în timp ce închidea usa în urma lui.

Prânzul îl luă singură în biroul ei: un ou fiert şi o bucată de carne pe care o avusese în congelator.

Petrov îşi băgă capul în birou după-amiază şi o întrebă dacă voia să vină cu el si cu soţia lui la un concert la Glinka, în seara aceea. Generalul-locotenent Gagarin şi soţia sa aveau să vină şi ei. Ea îi mulţumi pentru ofertă, dar refuză, invocând o durere de stomac.

în drum spre casă, făcu nişte cumpărături de la magazinul Produkti: somon la conservă, ciuperci, carne tocată, o pilă de unghii şi un aparat de ras. Răspunse unui salut în faţa liftului, dar nu intră în discuţia iniţiată de vecinul ei.

Odată ajunsă înapoi acasă, la etajul patru, trase perdelele la ferestre şi se aşeză pe canapea să termine *Tritonus.* Apoi îşi prepară o oală întreagă de cafea pe care o luă cu ea în living.

Adormi la ora 4 dimineaţa, însă ajunse la

timp la serviciu. în zori primi o invitaţie la prânz de la colegul Kozlov, dar o refuză, spunând că avea mult de lucru.

în acea seară, bău un pahar de bulion pe post de cină şi începu să citească *I tystnaden begravd* a lui Tove Alsterdal. Romanul o captivă, lucru la care nu se aştepta deloc. Relata povestea câtorva oameni din Norrbotten, din anii 1930, care fugiseră de greutăţile din Suedia pentru a-şi construi un paradis socialist în Uniunea Sovietică. Romanul prezenta visurile şi viziunile personajelor şi modul în care le-au fost spulberate treptat, până ce oamenii au ajuns să fie consideraţi trădători si, în cel mai fericit caz, trimişi în Siberia.

Bunica ei, Elin, fusese unul dintre ei. II cunoscuse pe Ivan când acesta transporta buşteni pe râul Ljusnan. Un bărbat arătos, cu un zâmbet strălucitor şi planuri măreţe. Era în Suedia pentru a se educa şi a-şi pune cunoştinţele în slujba comunismului, la întoarcerea acasă. Criza lemnului din Suedia din anii 1930 i-a grăbit planurile, iar când Elin s-a dovedit a fi însărcinată, s-au căsătorit şi au călătorit împreună înapoi în Ingermanland. Dacă Elin fusese vreodată o adeptă convinsă a socialismului era cumva neclar, dar îsi iubea soţul şi îşi jelea fiul cel mic, care murise de rujeolă în ziua în care împlinise trei ani. La acea vreme, paranoia lui Stalin atinsese niveluri catastrofale, descrisă cu o acurateţe înfricoşătoare în romanul lui Alsterdal. Deşi era vorba despre Karelia, situaţia era aceeaşi şi în Ingermanland.

60 000 de locuitori din Ingermanland au fost trimişi în Siberia si în Munţii Ural în anii 1930, un sfert dintre ei pierzându-şi viaţa în timpul călătoriei. Ivan era unul dintre ei.

Când a murit, Elin era din nou însărcinată. Ea a ajuns în Gulag. Dar, cum avea părul blond şi ochii albaştri, a fost racolată de un membru al partidului care nu se pricepea prea bine la numărat. Acesta a crezut că bebeluşul era al lui, aşa că a lăsat-o să-l păstreze. Kristina, fiica ei, a reuşit să devină medic. La universitate si-a întâlnit viitorul sot, care studia să devină geolog.

Astfel au fost repartizaţi în Udachnîi.

în acea noapte, Vladlena plânse până adormi.

în dimineaţa următoare, pentru prima dată, Vladlena ajunse puţin cam târziu la serviciu. Avea ochii goi, roşii şi era cenuşie la faţă. Nu comandă ceai de la Igor şi evită sala de mese.

După-amiază, plecă de la serviciu mai devreme decât de obicei.

— Am programare la doctor, îi explică ea destul de încet lui Igor, dar suficient de tare pentru ca şi colegul Petrov să o audă din celălalt capăt al coridorului.

întotdeauna pleca de la serviciu simţindu-se mai uşoară decât atunci când venise, sau cel puţin aşa credea. Ceva se ridica de pe umerii ei. La fel şi în această zi. Respiră adânc, îşi simţi umerii căzând. Un elicopter ateriza pe acoperişul clădirii, iar ea fu nevoită să se lupte cu panica provocată de sunetul rotorului. Vehiculul care o luase din Mlaştina Rece era un model anterior mai mic al modelului Kamov Ka-52K, totuşi suficient de compact pentru a fi transportat într-un tir. Ea investigase în secret posibilităţile de

sabotare a fabricii din Arseniev, dar, bineînţeles, nu făcu nimic în legătură cu acea parte a planului.

Era o zi luminoasă de vară târzie, cu un cer senin şi foşnete liniştite ale coroanelor copacilor, îşi dădu jos sacoul şi îl duse pe braţ, păşind încet pe lângă blocuri, pe aleile pline de frunze, spre staţia de autobuz de lângă catedrală. Acolo se afla Gorodskaia kliniceskaia bol'nitsa S.P. Botkina — un spital cu o denumire destul de complicată. Se aşeză în cantina de lângă intrarea principală, la masa cea mai apropiată de ieşire, cu o ceaşcă de cafea şi un pahar de apă. îşi ridică privirea şi privi în gol în depărtare. Simţea cum oamenii trec pe lângă ea, aruncându-i priviri pe furiş, aşa cum se face în spitale: cronică, mortală sau tratabilă?

La ora 7 seara, consideră că terminase pe ziua respectivă şi luă metroul de la Dinamo până la Maiakovskaia, se opri la magazinul Produkti şi cumpără cârnaţi, peşte congelat şi lămâi. Termină cartea lui Alsterdal şi adormi pe canapea înainte să apuce să înceapă una nouă.

în restul săptămânii, repetă modelul: sosiri puţin întârziate, programări la doctor după- amiezile si o înfăţişare din ce în ce mai cenuşie.

Părea să se simtă cu adevărat mizerabil. Munca ei avea de suferit, lucru care nu se mai întâmplase niciodată.

Când sosi weekendul, introduse nişte legume în dieta ei proteică, care de altfel era strictă. Nu trebuia să moară, ci doar să pară că e pe moarte. Dieta funcţiona impecabil, era denumită Dukan, după un medic francez. După numai o săptămână, era mai slăbită ca niciodată. Duminică după-amiază, îşi spălă

părul pentru ultima oară şi îsi masă mâinile si subsuorile cu suc de lămâie,

ceea ce avea să rezulte în nişte umflături mari si roşii.

Luni, colega Iegorova reveni la muncă. Aceasta reacţionă cu consternare când urcă de la piscină şi 0 văzu pe Vladlena.

— Ce e cu tine, nu te simţi bine?

Vladlena îşi dădu jenată părul de pe faţă.

— N-am prea fost în apele mele în ultima vreme, spuse ea vag.

Iegorova făcu un pas înspre uşă.

— N-o fi virusul ăla, nu?

— Nu, spuse Vladlena. Categoric nu.

Daria Iegorova expiră şi se aşază de partea ei a biroului.

— E doar o invenţie, oricum, spuse ea şi scoase o cutie de chefir din geantă.

Joi dimineaţă, Vladlena contactă administraţia şi ceru concediu pentru o intervenţie chirurgicală de urgenţă. Le transmise că intenţiona să se întoarcă la serviciu la începutul săptămânii următoare. După-amiază, primi un mesaj scurt că 1 se acordase concediul.

Vineri dimineaţă, Vladlena merse la o clinică de chirurgie plastică de pe Strada Malaia Gruzinskaia si îsi scoase sânii de silicon. Fu externată sâmbătă după-amiază, simţindu-se absolut îngrozitor. Singura dată când mai fusese atât de bolnavă a fost atunci când Angeloff o luase din Stentrăsk si o dusese cu maşina în Uniunea Sovietică, fără să îi pese că alăpta. Deşi nu erau mai mult de 30 de mile între Haparanda şi punctul de trecere a frontierei de la Suoperya, cantitatea de lapte

era deja foarte mare dinainte ca ei să iasă din Finlanda. Avea febră, îi apăruseră crăpături şi avea abces mamar la ambii sâni. Fusese spitalizată în Leningrad timp de trei zile, cu tuburi în sâni pentru a scurge laptele. Acolo i se făcuseră şi injecţii cu hormoni care să-i oprească laptele.

Se gândea că, în cazul ei, sânii păreau să fie călcâiul lui Ahile.

Duminică, îşi puse iarăşi suc de lămâie pe mâini şi îşi zgârie un obraz cu pila de unghii până obţinu o rană sângerândă. Luni dimineaţă i se formase o coajă destul de urâtă. Reuşi să ajungă la serviciu, dar abia se ţinea pe picioare. Nu fu nevoie să îşi bage degetele prea adânc pe gât pentru a-şi vomita zgomotos tot prânzul. Privirile colegilor zăboveau jenate asupra siluetei ei prăbuşite. Colonelul Iegorova ajunse să petreacă din ce în ce mai mult timp în biroul colegului Petrov, pretinzând că lucrează la un proiect comun.

Uneori, Vladlena se întreba dacă nu cumva mersese prea departe cu planul ei, dacă nu cumva chiar ar fi putut să dea ortul popii. Se hotărî să înceapă să mănânce legume câteva zile pe săptămână, cel puţin până când Gagarin ar fi reacţionat. Pleca de la serviciu în fiecare zi după prânz şi se ducea în cantina spitalului. Se aşeza la mese diferite, dar mereu în văzul tuturor celor care intrau şi ieşeau din spital.

A durat până la jumătatea lunii septembrie, când a fost convocată în biroul generalului- locotenent Gagarin. Se aşeză cu grijă pe scaunul din faţa biroului impunător al acestuia, încercând să-si ascundă mâinile rănite.

— Cum te simţi, de fapt, colonel Ivanova?

întrebă şeful pe un ton nefiresc de familiar.

Ea îşi coborî privirea şi înghiţi în sec, cu sunet.

— Nu prea bine.

— Soţia mea te-a văzut la spital săptămâna trecută, spuse el.

Vladlena nu răspunse. Generalul-locotenent se aplecă în faţă, pe masă, spre nişte hârtii printate.

— La jumătatea lunii august ai mers în Stockholm şi ai stat două săptămâni. Ai făcut plăţi la spitalul privat Sophiahemmet de mai multe ori. Ai ceva să ne spui?

Ea îşi ridică privirea, sperând că obrajii i se înroşiseră puţin. Şeful avea extrasele de cont bancar în faţă, achiziţiile şi plăţile făcute cu cârdul ei de credit. Vladlena nu îndrăzni să-i înfrunte privirea.

— Am încredere în sistemul nostru excelent de sănătate de aici, de acasă, bineînţeles, spuse ea, dar am vrut doar să aflu dacă există vreo alternativă... ceva care ar putea... de fapt, o a doua opinie doar...

îşi lăsă vocea să se stingă.

— Deci? Ai găsit vreo soluţie în Occident?

Vocea lui avea o nuanţă clară de reproş.

Acum Vladlena îşi ridică privirea, zâmbi puţin
ruşinată şi clătină din cap.

— Nu, spuse ea. A fost o prostie din partea mea. Diagnosticul a fost confirmat.

Generalul-locotenent Gagarin se frământă stânjenit.

— Ce păcat, atunci, când ai primit... ei bine, vestea?

— La controlul medical anual, răspunse ea. în iunie.

Bărbatul oftă cu voce tare. Apoi luă o altă hârtie, o citi si îsi masă bărbia.

— Ştiu că eşti din Udachnîi...

Ea îşi îndreptă spatele şi îşi ridică privirea.

— Trecutul meu este complet irelevant, zise ea scurt.

Generalul-locotenent Gagarin o privi nedumerit şi se lăsă puţin pe spate, în scaun.

— Cu toţii am auzit de mina de diamante, spuse el, şi de experimentele care au avut loc în zonă în anii 70...

Ea îşi trosni gâtul.

— Nu are nicio legătură cu boala mea, spuse ea şi îşi muşcă obrajii, simţind cum i se înroşesc.

Şeful se lăsă pe spate, greutatea îi făcu spătarul scaunului să scârţâie. Privirea lui căpătase, în lipsa unui cuvânt mai bun, un aer plin de reverenţă.

— Deci suferi de...

— Ghinion, pur şi simplu, spuse Vladlena. Am trăit o viaţă lungă şi plină de sens şi sunt foarte mândră de munca mea. Originea mea este complet irelevantă.

înghiţi încet în sec.

— Cu toate acestea, poate ar fi timpul să mă gândesc la pensionare.

Şeful se mişcă uşurat în scaun.

— Ai dreptul la indemnizaţie timp de şase ani. Trebuie doar să informezi administraţia şi plata va începe.

— Muncesc cu plăcere cât timp sunt în stare.

— Bineînţeles, spuse generalul-locotenent şi se ridică în picioare. Bineînţeles, colonel Ivanova.

El îi întinse mâna. Ea gemu în timp ce se ridică, dar primi cu tărie şi încredere gestul de pace oferit de şef. Observă stânjeneala de pe faţa lui la vederea erupţiei ei purulente.

— Mulţumesc, general-locotenent Gagarin, spuse ea.

Apoi ieşi din biroul lui.

Trei zile mai târziu, îşi rase tot părul, inclusiv sprâncenele, şi începu să poarte o căciulă din tricot pe cap. Colegii începură să o ocolească în mod inconştient, asa cum fac oamenii mereu pentru a se distanţa de boli. Pe coridoare se auzeau şoapte când trecea: *E din Udachnîi, dar ea zice că nu ăsta e motivul.* Exista un pic de respect acolo, o recunoaştere că nu era responsabilă de ceea ce i se întâmpla.

îşi comandă o perucă dintr-un magazin din oraş, dar nu o mai folosi.

La mijlocul lunii noiembrie, merse pentru ultima dată la serviciu. Cei mai apropiaţi colegi îi mulţumiră pentru contribuţia din timpul activităţii printr-o masă de prânz la cantina personalului. Generalul-locotenent Gagarin sperase să poată ajunge, dar din păcate intervenise ceva.

Discuţia nu curse chiar ca un pârâu domol pe timp de primăvară. Secretarul Igor o întrebă ce avea de gând să facă în continuare, acum că avea atât de mult timp la dispoziţie, ceea ce îi făcu pe Petrov şi pe ceilalţi colegi să se simtă destul de jenaţi. Vladlena le spuse că plănuia să se mute înapoi acasă, în locul de unde provenea. Un orăşel din Siberia, pe care îl purtase mereu în suflet şi pe care dorea să-l revadă cât mai avea timp. Asta o făcu pe Iegorova să-şi şteargă nasul într-un şerveţel.

— Ce bine că sunt zboruri peste tot în ziua de azi, spuse Igor.

Privind spre masă, Vladlena spuse că, din păcate, plămânii ei nu mai făceau faţă unui zbor atât de lung, dar că plănuise călătoria în alte condiţii.

Această afirmaţie fu luată ca un semn că se apropia sfârşitul.

îşi făcu curăţenie în apartament. Donă toate cărţile şi hainele, cu excepţia celor pe care urma să le poarte: cea mai călduroasă haină, pălăria de piele, mănuşile de piele şi cizmele de drumeţie căptuşite cu blană de oaie. Se asigură să arunce toate dosarele medicale în urma examinărilor costisitoare de la Sophiahemmet, din Stockholm, pe care le plătise cu cârdul de credit. Toate arătau că era perfect sănătoasă. împachetă toţi banii pe care îi pusese deoparte şi îi economisise de-a lungul anilor într-un rucsac ponosit. Cu un geamantan, rucsacul şi geanta de mână, se urcă în trenul spre Nijnii Bestiah.

Moscova dispăru în spatele ei într-o ninsoare intensă. Dormi aproape o zi întreagă.

După încă două zile şi două nopţi, ajunse în Taiset, un oraş al cărui nume însemna literalmente „apa cea rece". Până în anii 1950, a fost centrul administrativ al lagărelor de reeducare Ozerlag şi Angarstroi. în cel din urmă fusese deţinută şi bunica ei, Elin. Erau -28 de grade Celsius. Umbla cu paşi repezi şi scârţâitori pe străzile înzăpezite, voind să folosească bancomatul din oraş înainte de a se urca în trenul spre Tinda.

A doua etapă a călătoriei a durat o zi şi 23 de ore. Trenul nu era plin, avea două locuri la dispoziţie. Se bucura să mănânce pâine, fructe şi tot felul de carbohidrati si simţea că redevine om.

Odată ajunsă acolo, îşi plăti cu cârdul de

credit o noapte de cazare la Hotelul Junost. Termometrul arăta -30 de grade. în dimineaţa următoare, la ora 10, se urcă în trenul spre Nijnii Bestiah, călătorie care mai dură încă o zi. Acolo erau -33 de grade.

Voiajul decurse foarte bine, în ansamblu. Anotimpul făcea ca trenurile să fie destul de goale, încălzirea funcţiona în vagoane, iar ea îşi păstrase ce era mai bun pentru final din cumpărăturile sale de cărţi de la Arlanda: seria *Vardagar* a lui Ulf Lundell.

Sprâncenele îi crescură la loc şi îşi ascundea părul, care începuse să-i crească şi el, cu peruca brun-roşcată pe care şi-o cumpărase.

După o noapte la Hotelul Kvant din Nijnii Bestiah, plătită tot cu cârdul de credit, luă un autobuz până în Mirnîi, capitala districtului unde Irina Sidorova îi scosese odată apendicele sănătos. Era o etapă groaznică, cea mai incomodă din întreaga călătorie. 1 700 de kilometri, într-un autobuz fără încălzire, la o temperatură de aproape -30 de grade, în întunericul de afară.

Mirnîi era, la fel ca Udachnîi, un oraş unde se exploatau diamante, cu o carieră grotescă, un crater situat în apropierea localităţii, însă fără o groapă radioactivă sub centrul oraşului. în schimb, râul Viliui, care curgea chiar pe lângă oraş, era o supă poluată şi radioactivă. Când Vladlena era mică, se spunea că Mirnîi se află „pe continent", ca si cum Udachnîi ar fi fost o insulă.

îşi amintea cât de mare şi de plin de viaţă i se păruse oraşul. Irina nu mai era acolo de mult, însă Vladlena trecu pe lângă casa în care aceasta locuise. încercă să îsi amintească exact care fusese

fereastra ei, dar plăcile căzuseră de pe faţadă şi nu putea fi sigură.

Rămase două zile în Mirnîi, până când găsi o maşină care să o ia şi pe ea spre Udachnîi. Ultimul segment a constat în 500 de kilometri de drum neasfaltat, unde a stat înghesuită într-un fel de taxi, împreună cu câţiva mineri care veniseră să cumpere serviciile curvelor din oraş. Sărbătoreau reuşita afacerii cu câteva sticle de vodcă de un litru. Spre final, după o pauză de pipi, reuşise să se aşeze singură pe scaunul din faţă, lângă şofer. Astfel, putu să doarmă puţin.

Ajunseră târziu, în cursul după-amiezii. Minerii plecară spre casă, ca să se pregătească pentru munca din ziua următoare. întunericul se aşternu adânc şi greu peste oraş. Nu arăta deloc aşa cum îsi amintea ea. Fusese transformat, atât în amintirea, cât şi în propria ei realitate îngheţată. Comercialismul pusese stăpânire şi aici, cu supermarketuri, vitrine şi panouri publicitare colorate. Se simţea ireal să fie din nou acasă si, în acelaşi timp, complet firesc. Ultimii 46 de ani se risipiseră într-un vis îndepărtat.

Se cază în hotelul cu acelaşi nume ca oraşul. Mâncă o salată cu somon la cină, la restaurantul Vernisaj. Dormi adânc şi fără să viseze.

A doua zi, se adresă administraţiei locale si ceru să închirieze temporar un apartament, pentru o perioadă de trei luni. Cererea îi fu aprobată de îndată. Plăti cu cârdul de credit.

Locuinţa era un apartament cu o cameră, la etajul unu, în complexul de apartamente

de pe Strada Mira. îşi cumpără o lampă de podea şi un cronometru de la Magazinul Oboi. Le conectă la una dintre prizele din cameră, iar în cealaltă îşi puse telefonul mobil la încărcat. Ieşi şi încuie uşa.

Ieşi în stradă în acel moment din zi luminat în

nuanţe de albastru, care se putea observa uneori iarna, în Stentrăsk, cu acea lumină care străbătea întunericul polar intens preţ de câteva minute, înainte ca bezna să se instaleze.

Vântul bătea cu putere dinspre nord. îşi goli contul de ultimii bani la un bancomat de lângă o farmacie.

Aeroportul Poliarni trebuia să fie chiar în afara oraşului. Nu fusese niciodată acolo, dar informaţiile ei se dovediră a fi corecte. Cursa cu

taxiul dură circa un sfert de oră. Plăti în numerar, îşi cumpără un bilet de avion, tot în numerar, spre Crasnoiarsc. Acesta fusese înregistrat pe al doilea nume al ei, Arina Ivanova. Nu mai fusese niciodată până atunci în Crasnoiarsc. Nu exista nimic care să o lege de locul acela.

Se documentase despre oraş folosind acelaşi calculator de pe care reuşise să urmărească şi pagina de Facebook a lui Josefin. Acesta se afla într-un subsol situat sub sala de sport la care mergea ea în Moscova şi era utilizat preponderent pentru vizionarea diverselor forme de pornografie ilegală. Stabilise o legătură cu o cooperativă de artişti care ofereau paturi de închiriat cu săptămâna, cu acces la Wi-Fi gratuit şi reduceri la marijuana.

Tavanul era plin de mucegai şi nu era hârtie la toaletă, dar, în rest, cazarea îi

satisfăcea toate aşteptările. îşi cumpără un telefon mobil la mâna a doua şi un laptop şi începu să aştepte.

Trecură sărbătorile de Crăciun si Anul Nou.

Urmărea postările lui Josefin pe Facebook şi pe Instagram în timp real. Brazi de Crăciun şi chifle cu sofran si copii fericiţi si turtă dulce si momentul deschiderii cadourilor de Crăciun, precum şi linkuri către corul postului de radio suedez, care cânta *Det strălar en stjărna, forunderligt blid.* Elin fusese în vizită în Stentrăsk împreună cu o prietenă, iar Wiking slăbise considerabil. în ajunul Bobotezei, Maja Maria Helena făcu primii paşi. Clipul scurt o zgudui puternic pe Vladlena, o undă de şoc neaşteptată, de dor şi sentimentalism, o fereastră către viaţa pe care ar fi putut-o avea. Plângea atât de tare încât băiatul din patul alăturat o întrebă dacă nu voia cumva un Frisium— pe gratis. Ea fu mişcată de acest gest grijuliu, însă refuză.

Crasnoiarsc era un oraş vechi: rece, mare si, într-o oarecare măsură, reabilitat după brutalitatea regimului stalinist. Vladlena făcea plimbări lungi în fiecare zi şi mânca o masă gătită pe zi la vreun restaurant ieftin, fără să atragă atenţia cuiva.

La mijlocul lunii februarie, îşi făcu pentru ultima oară patul sub tavanul mucegăit, îi dădu telefonul şi laptopul băiatului cu tabletele de Frisium şi zbură spre Mirnîi. Acolo, îşi cumpără o Lada Samara, model 1999, de la un domn în vârstă, şi se oferi să se ocupe ea de actele de transfer al proprietăţii. Nu făcu niciodată acest demers, asigurându-se astfel că maşina nu putea fi legată de identitatea ei. Faptul că bărbatul ceruse un preţ exagerat pentru maşină o făcu să nu se simtă vinovată.

Exista un singur drum care ducea spre Udachnîi, un traseu cu pietriş care se termina acolo. Conduse aproape 500 de kilometri făcând un singur popas pentru prânz şi o pauză de toaletă la Cantina Morcoca. Pădurile de conifere se întindeau până aproape de geamurile maşinii. Soarele era pe drumul său de întoarcere spre emisfera nordică, era lumină pentru câteva ore în miezul zilei. însă când Vladlena ajunse, dispăruse deja spre sud-vest. Merse prin întuneric până în camera pe care o închiriase, puse lampa pe casa scării, îşi opri şi apoi distruse telefonul mobil. în cutia din faţa oficiului poştal puse şapte scrisori: una pentru colonelul Daria Iegorova, una pentru secretarul lor comun, Igor, una pentru generalul- locotenent Gagarin şi câte una pentru fiecare dintre cei trei colegi care fuseseră prezenţi la masa ei de rămas-bun. Scrisorile aveau aceeaşi adresă si acelaşi conţinut. Erau invitaţii la înmormântarea colonelului Vladlena Ivanova, care avea loc la Biserica Sfântul Serafim din Udachnîi, vineri, 19 februarie, la ora 10:30. Expeditorul era Irina Sidorova, o prietenă de familie. A şaptea şi ultima scrisoare era închiderea contului ei bancar, adresată sucursalei sale bancare din Moscova. Cum cutia poştală fusese deja golită în ziua respectivă, plicurile urmau să fie ştampilate cu numele oraşului si data zilei următoare, marţi, 16 februarie.

După ce plicurile aterizară în cutie, făcu plinul maşinii şi se întoarse pe acelaşi drum pe care venise, trecu de Cantina Morcoca şi ajunse la Mirnîi pe la miezul nopţii.

Vladlena se asigurase însă că doamna

Sidorova
nu reusise să afle adresa corectă a sediului GRU.

Asta însemna că scrisorile urmau să rămână în aşteptare timp de câteva zile, posibil săptămâni, înainte de a ajunge, în cele din urmă, la destinatarii lor. Ceea ce însemna că înmormântarea avusese deja loc cu mult timp în urmă, în momentul în care invitaţiile ar fi ajuns, într-un sfârşit, ceea ce, indubitabil, ar fi generat o serie de suspine de uşurare în cadrul Departamentului al Doilea al GRU. O excursie într-o groapă radioactivă de la cercul polar, în Siberia, în luna februarie, nu era ceva la care foştii ei colegi să fi visat cu ochii deschişi. Şi-ar fi trimis condoleanţele prin e-mail, la adresa furnizată, ar fi explicat de ce nu au putut participa, ar fi scris câteva cuvinte respectuoase, bine alese, despre cât de mult apreciaseră persoana decedată şi aşa s-ar fi încheiat povestea colonelului Vladlena Ivanova în cadrul serviciilor de securitate ruseşti.

Probabil.

Planul nu era infailibil.

în patul plin de cocoloaşe al hotelului din Mirnîi, mintea Vladlenei fu invadată de toate circumstanţele care ar fi putut să o dea de gol.

Dacă cineva ar fi analizat dosarul ei medical, sar fi terminat imediat.

Dacă cineva ar fi verificat ce înmormântări au avut loc cu adevărat în respectiva groapă radioactivă din Siberia la o anumită dată, ar fi apărut suspiciuni, ca să spunem aşa.

Dacă cineva ar fi consultat listele pasagerilor de la aeroportul din Poliarni, probabil că ar fi fost descoperită.

Dacă cineva ar fi investigat amprenta

digitală a adresei de e-mail a Irinei Sidorova.

Dacă cineva ar fi căutat-o pe Irina Sidorova.

Dacă cineva ar fi solicitat un certificat de deces.

închise ochii strâns.

Cunoştinţele ei despre dinamica organizaţiei îi spuneau, totuşi, că niciunul dintre toate aceste scenarii nu s-ar fi concretizat, nu fără vreun motiv clar sau fără o suspiciune de abuz. Argumentul cel mai solid era că ei înşişi o văzuseră cum se stingea şi devenea o umbră, pe propriile lor coridoare. Fiind din Udachnîi, nimeni nu era interesat să afle de ce murise, de fapt. Urmele convenţionale pe care colegii le verificau de obicei (localizarea telefonului mobil prin triangulaţie, extrase bancare, plăţi cu cârdul) arătau toate acelaşi lucru: boală, călătorie, moarte. Nu ştiau nici unde se afla aeroportul Poliarni, şi nici că era de fapt chiar lângă oraşul ei natal. Departamentul administrativ nu primise niciodată solicitarea de a începe să-i plătească pensia, aşa că nu era nevoie de o decizie de întrerupere a acesteia. Astfel că nu exista niciun motiv pentru a începe să îi cerceteze moartea.

Nu locuia nicăieri, nu câştiga niciun ban, nu deţinea niciun cont bancar, nu cumpăra nimic, încetase să existe.

Dacă cineva si-ar mai fi amintit de ea în Departamentul al Doilea al GRU, ar fi fost recunoscută ca o muncitoare eroină într-o vie, care îşi servise patria fără să facă vreodată prea mult tam-tam.

Aşa spera ea.

îşi planificase evadarea de mult timp. 30 de ani, mai exact. Strânsese bani lichizi,

bancnote, într-un rucsac. Se gândise la planul ei.

Şi nu ea fusese cea care trădase din capul locului.

I-ar fi cruţat copiii, dacă ar fi făcut ce i se spunea. Asta era înţelegerea. Dar ei au vrut să-i omoare fiul, chit că ea îşi respectase partea ei de înţelegere. Ei n-ar fi trebuit să facă lucrul ăsta niciodată.

Mâine avea un drum lung de parcurs, trebuia să încerce să adoarmă. Avea zece zile la dispoziţie.

Coordonatele furnizate de Mats Vikander o duceau în apropiere de Mosafer, situat în Golful Finlandei, la peste 10 000 de kilometri depărtare.

48 Medicament antiepileptic cunoscut si sub denumirea de Clobazam (N.r.;).

EPILOG

WIKING

şi

PRIMĂVARA ANULUI 2021

ALICE Tratamentul lui Wiking Stormberg pentru carcinom cu celule scuamoase a fost realizat la Spitalul Karolinska din Solna. Acesta se dovedi a fi în stadiul trei din patru.

Prezenta metastaze multiple în sistemul limfatic. Tumora principală nu a fost identificată, motiv pentru care s-a impus o intervenţie chirurgicală, urmată de tratamente cu doze maxime atât de radioterapie, cât şi de chimioterapie. După patru sesiuni de chimioterapie însă, răspândirea celulelor canceroase era atât de redusă, încât acea parte a tratamentului a fost anulată. Slăbise 12 kilograme, însă îşi păstrase părul.

La mijlocul lunii februarie, tratamentul lui a luat sfârşit. încă nu putea să mănânce şi primea cea mai mare parte a hranei printr-o venă de plastic lungă de jumătate de metru, care pornea din îndoitura braţului stâng şi se termina chiar aproape de inimă.

A fost cazat pe canapeaua fiicei sale, Elin, pe Fatburs Kvarngata, pentru încă şase săptămâni, până când perfuzia i-a fost scoasă.

Pe 26 februarie 2021, fraţii Jonas şi Casper Osman au fost puşi sub acuzare pentru intrare prin efracţie si furt de arme din reşedinţa lui Johan Bjorkman din Pâlberget, în municipalitatea Stentrăsk, în luna august 2020. Ambii au fost condamnaţi.

Ancheta poliţiei a indicat prezenţa unei alte persoane implicate în comiterea faptei, însă aceasta nu a fost arestată niciodată.

Nici cazul de crimă dublă de la pizzeria din Tensta nu a fost rezolvat. Cu toate acestea, o explozie a unei maşini în Spânga, soldată cu decesul unei persoane, la începutul lunii martie, afost corelată cu incidentul de la pizzerie. Victima era un frate mai mare al adolescentului sub patul căruia fusese descoperit arsenalul furat.

La începutul lunii aprilie, când Wiking Stormberg s-a mutat înapoi la Stentrăsk după încheierea tratamentului împotriva cancerului, a fost contactat de prietenul său, Mats Vikander. Acesta l-a îndemnat să-si deschidă un cont, dacă dorea, pe aplicaţia de întâlniri Tinder, pentru a putea întâlni femei de 50 de ani din regiunea de coastă a Norrbottenului. Nimic nu-i putea fi mai străin, a răspuns scurt Wiking.

Dar săptămânile treceau şi, în singurătatea apartamentului cu trei camere de pe Kvarndammsvăgen, au început să-l cuprindă îndoielile. Luase oare decizia corectă? Ce ar fi avut de pierdut, care nu era deja pierdut? Liniştea lui, soţia lui, onoarea lui?

Viata?

A trebuit să apeleze la ajutorul lui Mats pentru a completa corect toate datele în aplicaţia Tinder. Apoi a fost îndemnat să exploreze selecţia de profiluri de femei care se potriveau criteriilor sale şi să se întâlnească cu cel puţin trei dintre ele: nu la o cină în care risca să rămână blocat timp de mai multe ore, ci la un pahar sau la o cafea rapidă. S-a întâlnit la o bere cu o moaşă din Boden si la o

pka cu o arhitectă din Pitea. Amândouă au fost foarte drăguţe şi prietenoase, mai ales

arhitecta, şi amândouă s-au simţit jignite când Wiking nu a mai vrut să se întâlnească cu ele. După întâlnirea din Piteâ, i-a spus lui Mats că s-a încheiat cu *fika.* Astfel, a fost instruit să gliseze în direcţia potrivită, nu ştia dacă la dreapta sau la stânga, pentru a se întâlni cu o consultantă în IT din Luleâ, pe nume Alice Eriksson.

S-au întâlnit pentru un prânz de tip bufet, la un restaurant chinezesc, într-o sâmbătă după- amiază. Alice Eriksson avea 49 de ani si era proaspăt mutată în Luleâ, avea părul tuns scurt şi roşcat, ochi căprui şi ochelari. Corpul ei era suplu şi osos, pieptul aproape plat. Deşi părea poate puţin mai în vârstă decât pretindea, pielea ei era netedă şi fără riduri, iar ochii, mari şi limpezi.

— Lifting facial, intervenţii la nivelul pleoapelor şi botox. Lentile maro, injecţii cu acid hialuronic si un nas mai mic. Si mi-am scos si silicoanele.

— Bine, spuse Wiking. Mereu m-au încurcat.

Karin Stormberg fusese programată la mijlocul lunii aprilie pentru vaccinarea împotriva noului coronavirus, dar cu câteva zile înainte de injecţie, s-a îmbolnăvit chiar de boala respectivă. La început, simptomele bolii n-au fost cu mult mai grave decât ale unei gripe normale, dar în a treia săptămână, starea ei de sănătate s-a deteriorat, astfel că a fost internată în secţia Covid a

Spitalului Sun derby.

Nu s-a aflat niciodată de unde a contactat virusul, însă una dintre asistentele de la clinica de cardiologie a dispensarului din Stentrăsk şi-a revendicat dreptul democratic de a nu se vaccina. Aceasta se întâlnise cu Karin Stormberg pentru o consultaţie în

dimineaţa în care începuse să manifeste simptome. Ulterior, asistenta a susţinut că era foarte mulţumită de decizia ei de a nu se vaccina.

Karin Stormberg a fost conectată la un aparat de respiraţie artificială pe 15 mai. Fiului ei, Wiking, i s-a interzis accesul în salon.

Ea a decedat o săptămână mai târziu.

în ajunul zilei de *midsommar,* Wiking Stormberg a prezentat-o pe noua lui parteneră, Alice, fiului său si restului familiei. Markus nu s-a arătat prea interesat, Alice a fost timidă.

în ciuda doliului pentru bunica lor, au mers împreună la petrecerea de *midsommar* din Kvarndammsvallen, respectând regulile de protecţie împotriva coronavirusului. Fanfara din Stentrăsk suna, iar Tilda Goransdotter, recent mutată înapoi acasă din Arvidsjaur, cânta la microfon.

Dansurile în jurul stâlpului de *midsommar* au fost cele tradiţionale. Wiking Stormberg şi Alice Eriksson s-au ţinut de mână, privindu-şi nepoţii cum ţopăiau şi se împiedicau în timpul dansului.

La sfârşitul cântecului *Smâ grodorna,* Roland Larsson s-a apropiat de Wiking Stormberg şi i-a dat dureroasa veste:

Cineva care culegea fructe de pădure făcuse o descoperire macabră în Mlaştina Rece.

Trupul soţiei sale decedate ieşise la suprafaţă dintr-o adâncitură cu nămol.

Roland Larsson şi-a exprimat condoleanţele, însă s-a gândit totuşi că era mai bine aşa. Să existe un final.

Wiking ştia, din motive evidente, că nu era Helena cea care zăcea acolo.

Trebuia să fie vorba de altcineva.

Dar vom povesti despre asta data viitoare.

MULŢUMIRILE AUTOAREI

La mijlocul anilor 1980, am fost căsătorită cu un inginer constructor rus. Ne-am căsătorit sub drapelul sovietic, la primăria din Leningrad, în toamna anului 1986.

Bărbatul era un prieten care devenise „incomod". Viaţa în Uniunea Sovietică i se părea total de nesuportat. Era atât de rău, încât era pregătit să fugă trecând graniţa cu Finlanda şi riscând să fie împuşcat de grăniceri.

Singurul lucru decent şi uman de făcut era să mă căsătoresc cu el, oferindu-i şansa de a scăpa de acolo.

Pentru ca mariajul să fie validat în faţa autorităţilor, am fost nevoită să petrec o perioadă de timp în Uniunea Sovietică. Am cunoscut cetăţeni obişnuiţi care se străduiau să îsi facă o viaţă în acele condiţii de reprimare intensă. Această experienţă mi-a oferit o perspectivă asupra situaţiei oamenilor din spatele Cortinei de Fier, care ardea în flăcări.

Bărbatul, în schimb, a scăpat din Uniunea Sovietică. Acum locuieşte în SUA.

Povestea lui Wiking şi a Vladlenei o conturasem de mult timp. Bineînţeles, totul este ficţiune, însă este bazată pe scenarii care s-ar fi putut întâmpla.

Această scriere nu ar fi fost niciodată posibilă fără sprijinul imens din partea câtorva profesionişti remarcabili.

în primul rând, aş dori să le mulţumesc lui Joakim von Braun şi lui Christer Olsen pentru generozitatea cu care mi-au împărtăşit toate cunoştinţele lor.

Joakim von Braun este scriitor şi expert în domeniul serviciilor de informaţii. A lucrat anterior pentru Säkerhetspolisen şi pentru

serviciul militar de informaţii KSI.

Christer Olsen este un jurist care a lucrat ca ofiţer de informaţii la Săpo şi FRA. Timp de zece ani, a fost preşedinte al asociaţiei de istorie a serviciilor de informaţii Sveriges Oga & Ora şi este un îndrăgit conferenţiar pe această temă.

As dori, de asemenea, să le mulţumesc următoarelor persoane:

Robert Janeheim, ofiţer al poliţiei regionale, Ălvsbyn

Annika Lindh, şefă de unitate, FMV Provplats Vidsel

Stefan Holgersson, profesor, Şcoala Universitară de Politie din Oslo

Erik Marklund, inginer şi expert în domeniul turbo, MCXpress, Altersbruk

Ola Osterling, comisar de poliţie, Stockholm Peter Ronnerfalk, medic, Stockholm Jonas Olsson, secretar de presă, Ministerul Apărării, Stockholm

Per Andersen Helseth, ofiţer de comunicare, Plikt- och provningsverket

Mats Samuelsson, secretar general, Biroul de presă al Ministerului Afacerilor Externe Thomas Bodstrom, avocat Anna Laestadius Larsson, scriitoare Tove Alsterdal, scriitoare

Ann-Marie Skarp, editorul meu, şi personalului de la Editura Pirat

Niclas Salomonsson, agentul meu, şi personalului de la Salomonsson Agency

Şi în cele din urmă şi mai presus de toate: Ronnie Sandahl, regizor şi scenarist.

Toate titlurile erau valabile la momentul interviurilor mele.

Informaţiile care m-au inspirat în legătură cu operaţiunea „Cosi fan tutte" a Săpo, care a avut loc în centrul Stockholmului, în noaptea în care Olof Palme a fost asasinat, au fost preluate din articolul lui Jan Almăng din *Kvartal,* din 29 octombrie 2021.

Opera cu acelaşi nume, dirijată de Lawrence Renes, a fost interpretată la Opera Regală Suedeză în 2016.

K4 din Arvidsjaur nu a fost reînfiinţat ca regiment de sine stătător până în 2021, fapt care a fost plasat mai devreme în această carte.

în plus, aş dori să subliniez faptul că schimbarea denumirii poliţiei din Jărvafăltet din acest roman s-a întâmplat cu câteva luni mai devreme decât în realitate.

Dacă sunteti interesaţi să aflaţi mai multe despre spionajul sovietic şi despre agenţii lor secreţi, vă pot recomanda următoarele lecturi:

Grundkurs i sovjetisk underrăttelsetjănst samt Rysslands civila underrăttelsetjănst 1991-2020 de Joakim von Braun

Inside Sovjet Military Intelligence de Viktor Suvorov

Spioner emellan de Tore Forsberg şi Boris Grigorjev

Orice eventuală eroare este în întregime voită.